Класні ігри

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ДИТЯЧИЙ ЖУРНАЛ

К.....! Л.....! С.....!

Audi

Автоклас!

Льодові пристрасті

Лікнути й гулівери

Якщо звіра тримати в неволі...

Співуча острів'янка

Загадка на ім'я «Глюк'oza»

Євангеліста Лінда

Виграй приз

12

З Новим роком

Ось і ще один рік минає... Кожному він приніс щось нове. Когось порадував, когось розчарував, одного обнадіяв, іншого засмутив. Може, не все так склалося, як гадалося. Але чи варто зараз про сумне? У всіх на носі Новий рік, а разом з ним — гарна нагода почати життя по-новому. Якщо у цьому є потреба, звісно.

Новий рік — вододіл між часом минулим і часом майбутнім. А ще — традиції, різні в різних країнах. Коли про них згадати, як не зараз!

Італійці мають звичку в новорічну ніч викидати просто з дому старе хатнє начиння — пощерблений посуд, зламані меблі, старі речі. Вважають, що це принесе удачу. А малюків тішать казками про стару чарівницю Бефану, яка через комин пробирається в дім і підкладає подарунки в дитячі черевики.

У **німців і австрійців** символи удачі й благополуччя — сажотрус і... свиня. Колись, якщо під Новий рік на вулиці з'являвся сажотрус, люди бігли за ним, намагаючись вимаститися сажею — на щастя.

Фінські дівчата у новорічну ніч кидають через плече черевичок. Упав носком до дверей — вийде в новому році заміж. А новорічні подарунки фіни заздалегідь викладають на стіл і прикривають перевернутими мисками.

У **голландців** на стіл подають пончики с родзинками, які печуться лише раз на рік. А рівно опівночі всі судна у голландських портах гудками салютують Новому року.

А тепер уяви, що ти в **Мексиці**. В кімнаті підвішують велику глиняну миску, розмальовану фігурами звірів і наповнену ласощами. Гостям по черзі зав'язують очі і дають палицю. Кому вдасться розбити горщик, той буде в новому році найщасливіший.

У **суданців** талісман новорічного щастя — зелений, недозрілий горіх. А найкраще побажання — коли тобі бажають знайти зелений горіх.

В **Ірані** свято Нового року — свято приходу весни. Гуляння тривають цілий тиждень, глава сім'ї дарує своїм домочадцям новий одяг. Добра прикмета №1 — перебити в домі весь старий глиняний посуд.

Тибетці перед Новим роком збирають на кухні сажу, чорні зерна і навіть чорні монети, ганчір'я і різноманітне інше сміття й викидають усе на перехрестя трьох доріг. В останній день старого року в домі все ретельно миють.

У **Китаї** напередодні Нового року всі входи й виходи прикрашають гілками хвойних дерев, які символізують безсмертя й благородство. До новорічних талісманів, покликаних оберігати від нечисті й принаджувати багатство, відносять перев'язаний смужкою папір червоний чи золотистий шмат деревного вугілля. А неодмінна прикраса новорічного столу — зрізані нарциси. Ну і хлопавки, феєрверк і безліч ліхтарів.

У **японців** здавна повелося, що у новорічну північ дзвони храмів відбивають 108 ударів. З останнім ударом дзвону належить лягати спати, щоб встати перед сходом сонця, вийти на вулицю і зустріти Новий рік з першими променями сонця. Проспав — не чекай від нового року нічого доброго.

Твій гороскоп на цілий рік

ОВЕН. Твоя активність дивуватиме усіх. Однак прийми до уваги те, що вчинки все ж варто обдумувати, а наслідки прорахувати на декілька кроків наперед. У квітні бажано не ризикувати ні в чому, будь обережний, не вплутуйся в авантюри. Серпень може принести початок нового етапу у справах та зміни в житті.

ТЕЛЕЦЬ. Якщо не полінуєшся докласти чимало зусиль до досягнення поставленої мети, в цьому році ти досягнеш бажаного з гарантією. Це взагалі буде вдалий у багатьох відношеннях період. Але шаленого везіння не чекай, на халяву везти не буде. Зосереджуйся на найголовнішому, не розтринькуй дорогоцінні сили на дрібнички.

БЛИЗНЮКИ. Перша половина року обіцяє бути досить успішною у всіх відношеннях, можливі навіть далекі поїздки. Контакти та зустрічі принесуть багато нової та корисної інформації. А найбільш проблемний місяць на початку року — січень, у якому аж надто багато свят та вихідних. У березні та травні сміливо подорожуй! Восени — максимум уважності та обережності до друзів. Прояви стриманість — і на початку грудня хмари розійдуться.

РАК. Твоя активність буде удостоєна найвищих похвал, але необхідно вчитися аналізувати минулі події і планувати майбутні. Справи, розпочаті в січні, будуть успішно розвиватися та приносити відчутні результати. Не марнуй часу! На жаль, розраховувати в цьому році доведеться тільки на себе самого. У другій половині року, перш ніж давати обіцянки, подумай, чи вистачить тобі сил їх виконати.

ЛЕВ. Ти зможеш в цьому році з задоволенням відзначити, що ти прямуєш правильно вибраним життєвим шляхом. Уникай непродуманих і необережних дій. Розраховуй свої

сили та можливості і постарайся не відхилятися від наміченого шляху. В липні тебе буде очікувати заслужена винагорода, постарайся заслужити що-небудь хороше. В листопаді та грудні ситуація, що складеться, може вимагати від тебе величезної уваги та вміння приймати відповідальні рішення. Не дрімай!

ДІВА. Сконцентруй свої сили, зосередься і взагалі не завадило б створити грунтовний плацдарм для майбутніх успіхів. Початок нового року — досить складний і невизначений. Обережність, обережність і ще раз обережність! Не роби помилок, а допущені виправляй відразу. Друга половина року принесе стабільність у справах, впевненість у собі та реальний шанс втілити в життя свої плани та задуми. Осінь — не найкраща пора року для візитів — як дружніх, так і офіційних.

ТЕРЕЗИ. У першій половині року велику роль можуть відіграти друзі, з якими ти зійшовся наприкінці року минулого. У важливих питаннях краще проявляти обережність, не дозволяти собі необдуманих слів і ні в якому разі не давати неможливих обіцянок. Перш ніж щось кардинально змінити у своєму житті, все добре продумай та зваж — недарма ж ти Терези!

СКОРПІОН. Постарайся максимально повно використати нові можливості, які надасть новий рік. Найближче майбутнє малюється в рожевих фарбах і далі залишатиметься таким, якщо ти будеш прагнути до цього. Саме цього року варто побоюватися необдуманих дій — наслідки можуть бути просто катастрофічні. Більше довіряй друзям та знайомим. У листопаді матимеш чудову змогу поглибити й розширити свої «завоювання».

СТРІЛЕЦЬ. Будь рішучим та активним, і майже до початку вересня всі твої справи будуть складатися успішно. Початок року буде сприятливим для всіх, навіть найфантастичніших починань, постарайся максимально використати будь-яку надану можливість. Розкриваючи свій творчий потенціал, ти починаєш генерувати плодотворні і навіть геніальні ідеї. Те, що почне відбуватися, буде залежати тільки від тебе, від твоїх зусиль, тому не вішай носа, будь впевненим — і в тебе все-все буде гаразд!

КОЗЕРОГ. Прийдешній рік буде дуже сприятливий для різних починань. Найважчими місяцями можуть виявитися травень і вересень, ось коли справді доведеться збирати в кулак усю волю, але хто сказав, що в Козерогів її обмаль! А в серпні й жовтні ти зможеш вирішити, здавалося б, невирішувані питання. Ближче до осені пристрасті стихнуть, ти знову увійдеш у звичну колію. Як ніколи цінуватимеш дружбу.

ВОДОЛІЙ. Загалом прийдешній рік не принесе якихось особливих змін: ті ж самі давно знайомі проблеми, але нових зате не буде. Не виключено, що саме тобі вдасться стати пестунчиком фортуни. І не намагайся щось кардинально міняти — ніякі різкі зміни вдалими для тебе не будуть. Восени уникай будь-яких чужих порад, це захистить тебе від розчарувань. А наприкінці року не пускайся на авантюри, остерігайся їх як вогню.

РИБИ. Цей рік для Риб пройде під знаком Розуму. Успішними будуть будь-які починання. Не варто забувати про ініціативу, саме по собі до рук ніщо не припливає. Можеш з головою (і хвостом) поринати в будь-яку справу, за яку візьмешся, а відтак, тобі до снаги буде здолати практично будь-які перешкоди, що виникатимуть у твоїй життєвій акваторії. Найцікавішим місяцем може виявитися травень: захоплюючі зустрічі, різні знайомства...

І наостанок. Зорі зорями, прогнози прогнозами, але й до народної мудрості не завадить прислухатися. Яка каже, що під лежачий камінь вода не тече. У перекладі на повсякденну мову це могло б означати: які блага не обіцяли б астрологи, скажімо, Рибам, якщо вони замість активних пошуків банально заляжуть на дно, то не бачити їм ані цікавих знайомств, ані райдужних перспектив. Як власних вух не бачити. Інших знаків це стосується не менше. Яка звідси мораль? А така: прийдешній рік буде для тебе таким, яким ти сам його собі створиш. Пам'ятай це! Чуєш?

КЛАС! К Л А С

КЛАСні ігри

№ 12'2003

ЗМІСТ

Книжка для Киці: П'ять новорічних ідей
Смакота! Їсти подано!
О. Кришталева. За два тижні до зимових канікул
Who is хто? Лінда Євангеліста: Una Bella Donna
На перерві:Класна стіннівка
Ай, смішно! Цілком серйозно...
Живий куточок: Співуча остров'янка
Світ навколо нас: Слухайся свого носа!
+ Що під силу парфумеру...
Та невже! Ліліпути й гулівери
Історичні портрети: Бунтівний нащадок Гіппократа
Білі плями планети: А ми до вас в минулий час!
Страшилки від Класного: Якщо звіра тримати в неволі...
Разом з Класом в ногу з часом: Обережно, віруси!
Цікавенькі були!
Класний спорт: Льодові пристрасті
Легенди спорту: Герої лижних двоєборств
Автоклас! «Audi»: Німкеня з латинським ім'ям
Hi-Files + Іграшковий зоомагазин
Лікбез для хлопців:
Знайди себе (або як стати най-най-най...)
Класна музика: Анастасія: блондинка з голосом
Тіни Тернер + Загадка на ім'я «Глюк'oza»
Класний гіпертест: Що загадати під ялинкою?
Логічні задачки
Твоя сторінка
Фокус-покус: Потрійний тест, Перевернуті склянки
Ігротека
Кросворди від ДуКласа
Японські кросворди

«КЛАС!»
пізнавально-розважальний журнал №12'2003 (84)
Реєстраційне свідоцтво КВ №1929 від 10.04.96 р.
Засновник і видавець: ТзОВ «W», вул. Живова, 11
Адреса для листування: 46008, м.Тернопіль, а/с 525
тел./факс (0352) 22 90 05, 25 04 98
e-mail: admin@schoolboy.com.ua
Передплатний індекс: 40240
Тираж 25 000 примірників. Підписано до друку 01.12.2003
Друк: ТМ «Мандарин» ТзОВ «Видавнича група «Експрес»
тел. (0322) 97 47 68. Замовлення № 9 11
Розповсюдження «Школярик»
Тетяна Кошелінська, Василь Косович
тел. (0352) 23 50 35, 43 10 72. Ціна договірна
Кольороподіл «Колір ПРО»
м. Львів, тел. (0322) 35 34 40

Редакційна колегія: ..... **Во Вік**
..... duklas@schoolboy.com.ua ..... **ДуКлас**
..... **Анатолій Саган**
..... **Ольга Косович**
Художники: **Сергій Шемета, Андрій Урбан, Ліля Рейко, Наталя Гайда, Світлана Словотенко**
Набір та коректура ..... **Олександра Вовк**
Технічний супровід ..... **Андрій Зеленський**
Верстка ..... **Олена Березовська**
Шеф-редактор ..... **Володимир Головач**

Для «Класу» писали, малювали і фотографували:
Василь Тесля, Оксана Копак, Мар'яна Стеценко, Ірина Вівчар, Володимир Сушкевич

© **W ltd**, 2003
При частковому чи повному передруку текстів та відтворенні графічних матеріалів журналу «Клас!» посилання на журнал обов'язкове.

5 новорічних ідей

У цю холодну-холодну пору року, окрім ковдри, батареї та чаю з малиною, зігріває мене думка, що вже не за горами Новий рік. Ще з дитинства дуже люблю його зустрічати, люблю так, що не знаю навіть, як і передати, якими словами описати. От уяви собі тільки запах хвої у своїй кімнаті, дихаєш ним дихаєш і надихатись не можеш. Або блиск ялинкових прикрас. Деякі з них такі, що дивом уціліли після твоїх дитячих забавок, і ти їх бережеш тепер немов зіницю ока, немов реліквію якусь. І ностальгійне мерехтіння різнокольорових вогників, розвішаних по ялинці. І шипіння шампанського. Ти тільки не подумай, що я з ним «на ти», ні, але у новорічну ніч крапельку можна всім, навіть котам. Хоча коти, якщо чесно, до його бризок абсолютно байдужі. Їм навіть у новорічну ніч «Віскас» подавай — і все тут! «Як свій човен наречеш, так ти в ньому й попливеш», — полюбляє примовляти наш капітан Немо. А я трішечки переінакшу старого морського вовка і скажу так: «Як ти Новий рік зустрінеш, так його і проживеш». А от зустрічати можна по-різному, варіантів тут безліч. І от із цього моря-океану потрібно вибрати правильний, один-однісінький, такий, щоб потім не бігати в останній день, кидаючись з однієї крайності в іншу, то пристаючи до гурту дорослих, то знову надзвонюючи усім знайомим-однолітам у відчайдушних спробах порятувати свято, до настання якого лишаються лічені години...

Так-от, щоб цього не сталося, запропоную я тобі п'ять базових, класичних моделей зустрічі Нового року. Кожна з них має свої плюси і мінуси, тож остаточне рішення буде за тобою. Після того як ознайомишся з ними.

1 Сімейний Такий різновид зустрічі Нового року підходить тим, хто свято шанує традиції і вже змалку переконаний, що це є суто родинне свято: за столом збираються всі найближчі родичі — і ніяких тобі друзів, подруг, однокласників (якщо вони не твої кузини з кузенами, звісно).

Плюси цього різновиду такі: не доведеться мудрувати з приготуванням страв до святкового столу. Улюблена бабуся обов'язково спече свій традиційний торт (а куди вона дінеться!), тітонька з Конотопа навезе маринованих огірків з патисонами, а двоюрідна сестричка із задоволенням приготує фірмовий салат із маринованої кукурудзи. Прибрати квартиру і перемити посуд тобі вони теж неодмінно допоможуть.

Зазвичай такі свята не бувають бурхливими і не затягуються до ранку, тому бадьорий настрій і хороше самопочуття на наступний день тобі гарантоване. А що причаровувати серед близьких родичів також буде нікого, то замість вечірньої сукні чи новенького габардинового костюма ти зможеш спокійно обійтися старенькими, потертими, але такими улюбленими джинсами.

Мінуси: будь готовою до того, що в тісному сімейному колі час від часу оживатимуть різного роду спогади, серед яких і образи можуть пригадатися, непорозуміння різні (причому цілком випадково, так, між іншим). Це може потягнути за собою зведення рахунків. Так, я згідний, такий розвиток подій може додати сім[illegible]ності, інтриги, оживити ситуацію. А от чого в такому разі ніякий Санта-Клаус не зможе тобі гарантувати, так це радості і веселого настрою.

2 Романтичний Цей варіант зустрічі Нового року ідеально підходить для закоханих. Ніякого шуму-гаму-тараму... Суцільна романтика: легенька вечеря, символічні подарунки, спокійна музика, танці при свічках...

Плюси: гарний привід будувати нові плани і повітряні замки, дати повну волю безумній фантазії і зустріти прихід Нового року так, як ніколи нікому й не снилось.

Мінуси: не завжди легко позбутися решти сімейства так, щоб ніхто ні на що й ні на кого не образився. Або досить переконливо пояснити своїм б[illegible]кам, що «так треба».

3 Компанійський Такий варіант підійде тим, хто хоче зібрати велике коло друзів у своєму домі чи сам вирішив зустрічати Новий рік в гостях із цікавою компанією. Основна мета такого способу проведення дозвілля — отримати якнайбільше радості, веселощів, приколів. До речі, ця модель найпопулярніша серед твоїх однолітків, та й батьків таке більше влаштує, ніж, скажімо, романтична зустріч «тет-на-тет». Дивні вони, ті дорослі, ніби самі такими не були. А може, тому й бояться, що себе добре пам'ятають.

Плюси способу: сміх і радість до ранку гарантовані, танці до нестями — також. Хлопавки, бенгальські вогні, феєрверки — усе буде доречне. Крім того, твій новий костюм чи сукню обов'язково помітять і належно оцінять. А як пощастить, то ще й позаздрять. На такому свя-

ті можна все: танцювати на столі, співати під столом, розповідати анекдоти чи дитячі віршики, проводити вікторини, конкурси, забави... Або возитися на санках і ліпити снігову бабу... А головне, ніхто нічого тобі не скаже. Ніхто не буде шпетити, бо нікому того не треба. У великій компанії неодмінно знайдеться досить тих, хто охоче розділить твою радість.

Мінуси: якщо свято проводиться у тебе вдома, доведеться трохи потрудитися. Скажімо, прибрати у квартирі все зайве, щоб було де потанцювати, пострибати. А ще — самій подбати про святковий стіл: двома-трьома бутербродами тут не обійдеться. Посуду треба роздобути стільки, щоб на всіх вистачило. А потім, по закінченні свята, все це треба помити, прибрати, полагодити майно і... підрахувати збитки. Отак.

Зазвичай у великих компаніях витрати на проведення свята ділять порівну — по-перше, так легше в наш непростий час, а по-друге, все чесно. Наприклад, кожен святкуючий приносить щось готове до святкового столу чи роблять спільні закупи заздалегідь, а тоді разом готують, прибирають, прикрашають, одне слово — створюють атмосферу свята.

Коли ж ти плануєш іти в гості, заздалегідь подбай про нічліг. Навряд чи тобі вдасться виспатись, скрутившись калачиком на кріслі, а їхати додому відразу ж по закінченні свята — теж не краща перспектива, адже на вулиці в такий час ще багато п'яних і активно настроєного люду, можна на щось наразитися.

4 Егоїстичний Такий варіант підійде тому, хто страшенно втомився від життя. Можливо, ти відразу заперечиш, мовляв, це для людей похилого віку. Е, ні, вік тут ні до чого. Хіба в тебе ніколи не виникало бажання зачинитися в кімнаті й посидіти в тиші. Так-от, виявляється, що для декого Новий рік — чудова можливість... виспатись і нікого не чути й не бачити. Вони проводять це свято в гордовитій самотності. Купують особисто для себе коробку улюблених цукерок або ще якихось делікатесів, сідають до столу, проводжають Старий рік, слухають бій курантів та привітання президента по телевізору, загадують свою найзаповітнішу мрію і... лягають спати.

Плюси: тиша і цілковитий спокій — гарантовані, так що бажання виспатись може здійснитися (щоправда, певні корективи можуть внести й сусіди). А ще, коли заснути все ж таки не вдасться, можна спокійно подивитися усе, що завгодно, не «воюючи» ні з ким за той чи інший канал. Хоча кожного року всі телеканали показують одні і ті ж новорічні фільми і програми, ніколи не вдається подивитись їх як слід, а цього разу — прошу дуже, ніякої метушні, зусиль...

Мінуси: рідні та друзі будуть приставати із запитаннями, на зразок: «Чи ти не захворів?», «А що сталося?», «Хто тебе образив?» та ін.

Крім того, у найсвятковіший момент, незважаючи на те, що рішення залишитися наодинці було прийнято «власноручно», тобі раптом може здатися, що «ніхто мене не любить, ніхто мене не хоче, піду я у садочок, замерзну у снігу...» А ще отой салют за вікном...

5 Тусовка Буває і таке, коли звична компанія не може зібратися зустрічати Новий рік разом, сидіти вдома зі своїми родичами тобі не хочеться, а скучати наодинці — не входить у твої правила. Тоді можна використати повний експромт. Для цього достатньо лише приблизно намалювати у своїй уяві маршрут і вийти з дому. Наслідки такої «моделі» спрогнозувати важко, бо ніколи не знаєш, що може трапитися далі. А статися може всяке: несподівано зустрінеш давніх знайомих, і ви разом зустрінете Новий рік; можна зайти в найближчий клуб чи кафе, там з кимось познайомитись, відсвяткувати Новий рік. Та якщо чесно, то дівчатам не варто мандрувати такої ночі самотньо. Краще вже вдома, біля телевізора.

Плюси: новорічна програма в нічному клубі буде на належному професійному рівні. А готувати, прибирати і мити посуд тобі вже точно не доведеться.

Мінуси: зазвичай такі прогулянки обходяться дуже недешево — і матеріально, і емоційно. Вони не просто втомлюють — вони виснажують! А ще можна вляпатись в історію. Не в ту, де Цезар з Клеопатрою, а в ту, де дільничний з кийком. Так що плануй, вибирай, зважуй... І найголовніше — думай!

Їсти подано!

Скажи-но мені, будь ласка, хто персона №1 на Новорічному святі? Дід Мороз? Ні! Снігуронька? Теж мені персона! Не знаєш? А я знаю і тобі повідомляю: персона №1 на Новому році (та й на інших святах) кухар у білому кухарському ковпаку та фартуху. Без нього і свято не свято...

АЗИ ГУРМАНОЛОГІЇ

Якщо Дід Мороз адреси переплутає і не прийде тебе з Новим роком привітати, ти, звісно ж, образишся, але переживеш це і свята відміняти не станеш. А от коли кухар (той, що в білому фартуху й ковпаку) застрайкує, та так, що нічого на столах, окрім нашвидкуруч завареної «Мівіни» та чаю в пакетиках не буде, ось тоді б я подивився на ваші святкові фізіономії. Недарма ж у народі казали: «Буде хліб — буде й пісня». А без новорічного столу навіть найпишніша ялинка в радість нікому не буде.

«Запрошую до столу!» — такі слова скоро можна буде почути в кожній хаті. Свято ж не за горами. Непогано, Кицю, якщо Миколай подарував тобі новенький кухонний фартушок — він тобі знадобиться. Перед святом, знаєш, доведеться частіше бувати на кухні, готуючи різноманітні страви та напої. Можливо, не самій, але допомагати мамі чи бабусі все ж доведеться.

А чи багато ти знаєш про їжу? Ні, я не про рецепти, записані у твоїй кухонній книжці, а про роль їжі в нашому житті. Усім відомо, що їсти потрібно, щоб жити, а не навпаки, та крім забезпечення життєво необхідних потреб людського організму, їжа здатна подарувати велику естетичну насолоду своїм виглядом, запахом і смаком. А якщо таке задоволення поєднати із спілкуванням друзів, рідних чи просто цікавих людей, то споживання страв перетворюється на справжнє свято. Зверни свою увагу на той факт, що всі особливі та урочисті моменти зазвичай відзначають за святковим столом. Не на сцені, не в лісі на галявині чи під ялинкою — а таки за столом!

Приготування святкового столу вимагає від господині чимало зусиль, умінь та знань. Знадобиться почуття такту, міри, майстерність, винахідливість і ще багато чого, що допоможе створити справді святкову атмосферу в своєму домі. І необов'язково доводити себе до знемоги, падаючи з ніг й не досипаючи ночей напередодні свята, аби збільшити кількість тарілок на столі. Ні, набагато важливіші не кількість страв, а їх якість, і те, як вони подані до столу. Мають рацію ті гурмани, які стверджують: «Найкращим частуванням за столом є гостинність і люб'язність господарів, а також гарний настрій гостей», а це, повір мені, гурманові, вже не має прямого відношення до суми затрачених грошей на делікатесні вишуканості. Все добре, якщо в міру, хоча я зовсім не закликаю обмежувати свято поданням хліба з маслом і чаю без цукру та цитрини. Все ж таки, маючи трохи досвіду, можу сказати, що у більшості випадків під час організації свята люди не керуються почуттям раціоналізму і розумного підходу до справи. Навпаки, часто нас охоплює бажання зробити щось неможливе. А що воно і справді неможливе, то хоч лусни, ти його не зробиш. І що маємо в результаті? Повно тарілок, стіл гнеться-ломиться-тріщить, а святом як не пахло, так і не пахне. У чому ж річ? А річ, виявляється, в тому, що безмірність шкідлива у всіх випадках.

Зловживання їжею і напоями може зіпсувати будь-яке свято. Переїдання завдає великої шкоди організму, погано впливає на самопочуття і настрій людини не лише за святковим столом, а й надалі теж. Щоразу, запрошуючи до себе гостей, нагадуй собі цю просту азбучну істину. Ніколи не можна змушувати когось насилу їсти і пити (навіть якщо це «Пепсі-Кола Ананас»), це вже давно не ознака люб'язності, а вияв поганого тону та елементарної неповаги до гостей. Але тебе це не стосується, правда ж?

Часто люди після свята помічають, що деякі тарілки зі стравами так і лишилися недоторканими. Причин, скажу лиш тобі по секре-

ту, тут може бути дві: або їжі було забагато, або ж меню було недодумане і курячий бульйон, поданий після вишневого желе, ніяк його не доповнював. Як тут бути?

ПЕРШЕ, ДРУГЕ І Т. Д.

Особливе місце займають холодні закуски. Це вже аксіома, якої нікому не потрібно доводити. Їх подають на великих тарелях чи у спеціальних салатницях. Закуски повинні збуджувати апетит, ну така вже у них особлива роль. Хоча якщо гостей довго не запрошувати до столу, готуючи все в останній момент, то особливо збуджувати апетит зовсім не доведеться. До закусок належать різноманітні копчені, солені, мариновані, консервовані страви.

Дуже гарно виглядає порізана кружальцями і розкладена на великій мілкій тарілці ковбаса різних сортів у поєднанні зі шматочками твердого сиру і зелениною. Чудовою закускою служать рибні консерви. Їх можна подавати як самостійну страву, так і готувати з них смачні салати, наприклад, фаршмак: до рибної консерви в олії додати цибулю, яйце і майонез.

Делікатесною закускою також вважається риба холодного та гарячого копчення. Можна подавати на закуску круто зварені або фаршировані яйця, политі майонезом. До закусок належать різноманітні бутерброди, а також на стіл кладуть порізаний тоненькими скибками хліб і вершкове масло, заздалегідь розмерзле і викладене у масельничку.

Тільки не забувай, що всі консерви перед подачею на стіл треба обов'язково викладати на тарілки чи у салатниці — на святковому столі не повинно бути жодних банок чи бляшанок!

Якщо це святковий обід, то не обійтися без першої страви. Це може бути борщ, розсіл, суп, юшка... Цю страву невеликими порціями подають у глибоких тарілках або у спеціальних горнятках із двома вушками. Чудовим доповненням до перших страв будуть різноманітні пиріжки з м'ясом, капустою, грибами або грінки. У спекотну пору року можна подавати на перше холодні борщі або розсольники.

Головною стравою як для обіднього столу, так і для святкової вечері, безперечно, є друга страва. Це може бути тушковане чи смажене м'ясо з гарніром, птиця чи риба. На особливо урочистих святкуваннях прийнято подавати дві гарячих других страви. Тільки моя тобі порада — не берись готувати щось зовсім нове, чого ти ще ніколи не готувала. Не варто ризикувати у таких випадках, щоб не зіпсувати свято. М'ясо і птицю подають до столу порізаними на порційні шматки. Навіть якщо ти запікала м'ясо одним шматком у духовці, перед подачею гостям його слід обов'язково порізати. До м'яса завжди будуть доречними різні соуси та кетчупи, свіжі овочі.

А завершує святкову трапезу улюблений не лише в дітей, а й у дорослих, десерт. Його краще подавати до столу після невеликої перерви, даючи можливість гостям трішки перепочити, а їхнім шлункам — перетравити велику кількість спожитої за один день їжі.

«А КОМПОТ?..»

Подаючи десерти, ти можеш проявити достатньо фантазії і зробити закінчення свята незабутнім та урочистим. Це може бути торт зі свічками, якщо є нагода їх запалити, вишукано оздоблені тістечка чи пироги, різноманітні фруктові натюрморти, апетитно оформлені солодкі вершки, желе, суфле, пудинги і морозиво. До десерту обов'язково запропонуй своїм гостям кави або чаю. Гарячі напої в такі моменти завжди будуть до речі.

А щодо напоїв взагалі, то про них можна говорити дуже багато, хоча особисто я за те, щоб на столі їх було дуже небагато, алкоголь нам взагалі не потрібний — навіщо власними руками псувати собі свято? А от свіжі фруктові соки, морси і домашні компоти на святковому столі завжди будуть бажаними гостями. Можна поставити скраю пляшки з мінеральною та фруктовою водою. Комусь із гостей вона смакуватиме більше, ніж солодкий компот.

І ще одне: якими б смачними не були твої страви, пам'ятай, що зовнішній вигляд святкового столу грає далеко не останню роль, тому не захаращуй його зайвим посудом, не став великі вази із фруктами та квітами, які заважатимуть спілкуватися гостям. Дотримуйся правил сервірування столу, адже гості за столом повинні почуватися комфортно і вільно.

Смачні страви, гарний настрій і приємне спілкування — що ще треба, аби свято стало незабутнім?

Кришталева

Ну, хто така Соломійка? Як, ти ще й досі з нею не знайомий!? А дарма... Хоча, якщо добре подумати, хто така ця Соломійка!? Ну звичайна собі школярка, середнього зросту, із довгим русявим хвостиком і великими небесними очима. Навіть не староста класу і зовсім не відмінниця. Спортом не займається, по світу не їздить, на жодному музичному інструменті не грає. Чим тут захоплюватись?

Навчається дівчинка у загальноосвітній школі, сидить за останньою партою біля вікна і замість пояснень нової теми ловить то гав, то голубів — розмріяна така, далека, як заморська фея... От і зранку сніжок пустився ніби ненароком. Діти раді йому — пищать, сніжки ліплять, але снігу того так мало, що з нього тільки млинці котові на обід пекти.

Падав сніг на поріг...

Соля йде до школи, обминає гучні зграйки школярів і звично заходить у клас. Тихо, що аж у вуха тисне. Хочеться заспівати щось чи крикнути. Мітла і смітярка дивно позирають на дівчину, ніби запрошують до танцю. Хотілося б хоч хвилинку побути Попелюшкою... А часу до першого уроку все менше, вже за спиною з'являється то один, то другий — розвіяні, розчервонілі, веселі... Штовхають у спину, мовляв, не стій у дверях. Всі уроки минають однаково — змінюються лише кабінети, голоси учителів, обкладинки підручників. За сусідньою партою шепочуться однокласниці: «Наша Соля, здається, у когось втріскалася! Диви, яка замріяна сидить, ні на кого уваги не звертає!»

Але дівчата не вгадали. Багато хто з них потайки зустрічався на лавочці у скверику, а Соля всі вечори проводила вдома. Подруг у неї було дуже мало, та й не гуляла вона з ними. Останні новини моди і стильні зачіски її не хвилювали, тому душа дівчинки була для однокласників темним лісом, куди не кожен відважився б піти. Навіть учителі — строгі й не дуже — не доймали Солю розпитуваннями та зізнаннями, — сприймали такою, як є: дівчинкою-мрійницею.

Удома ж був зовсім інший світ: тут можна було заритися під теплу пухову ковдру і почитати улюблені вірші, а ще — послухати музику, яку колекціонує тато. Він у неї письменник, видав понад 30 книг. Мабуть, Соля у нього вдалася — щось пописує ввечері, коли всі засинають, і ховає свій безцінний фоліант під подушку (де скоро лежатимуть подарунки від святого Миколая).

Соля вже не дуже вірить у казки про святого Миколая, але тішиться мов дитина отому маленькому диву під подушкою. Не думаю, аби святий Миколай хотів читати її особисті записи, — та й часу в нього нема... Прибирати у своїй кімнатці Соля не дозволяє нікому. Мама й не перечить — своїх справ досить.

Мама дівчини працює у банку — великому, багатоповерховому, — там усі носяться з якимись паперами, кредитами, банками і пищать мобілками. Соля якось була в мами на роботі, взимку — їй там не сподобалось: багато метушні. Тоді саме такий гарний лапатий сніг падав за вікном, вирізьблював кожну гілку і нікуди не поспішав. Соля захоплено вигукнула: «Подивіться, як гарно!», а у відповідь почула: «Не стій на проході, мала...»

У Соломійки був молодший братик. Він весь час обмальовував їй зошити і тягав кольорові олівці. А ще потай спостерігав, як Соля акуратно підмальовується, і сам малювався, коли сестричка була у школі. Все це ніяк не тішило дівчинку, і вона замикала у шухляді те, що могло зацікавити меншого братика. Перемандрував туди і безцінний фоліант із щоденниковими записами. Здавалося, у стіл тепер треба замкнути мало не всю хату — цікавість меншого братика не мала меж.

...кіт зліпив собі пиріг...

А ще у родині був котик. Звали його банально і просто — Мурчиком за те, що мурчав на колінах і видавав своє котяче морморандо, коли його лоскотали за вушками. Мурчик мав на ногах «пантофлики», був цілком домашнім і ручним, до того ж — плямистим, як пачка молока «На здоров'я». Найдужче він любив Солю і тата, і не тільки тому, що ті давали молоко і рибу, але й за те, що вони вміли мріяти — Мурчик це знав.

За два тижні до зимових канікул

...поки смажив, поки пік...

Семестр у школі наближався до завершення. В повітрі вже літав святковий настрій, за ногами школярі приносили сніг і зиму, і дуже не хотілося зранку виповзати з-під нагрітої ковдри. «Ще тріш-ки, — думала собі дівчина, — ще тиждень чи два, і не треба буде вчити уроки, висиджувати годинами у школі, обминати отих розбишак, озброєних сніжками...»

Так, ще трохи, і набіжить веселенька веремія зимових свят. Соломійка дуже любила ці свята. І тато їх дуже любив, бо щороку організовував вертеп і брав туди свою Солю — за «пастушка». Вони знову ходитимуть від хати до хати, даруватимуть людям радість і бажатимуть усіляких гараздів — ну чим це не казкове дійство!?

А завтра знову треба до школи. Другий урок — контрольна з математики. У голову зосім не лізуть формули і числа; краще б уже двічі по два на день зарубіжної літератури або української мови... Але Соля впорається і з числами.

Школярі на перервах плелись кволо — на плечі їхні тиснув тягар важкого тижня, учителі підганяли табелі та записи в журналах, і всім було якось не по собі. Ніхто вже не затівав свят чи дискотек — скоріше б до останнього дзвоника, аби спокійно і радісно провести у минуле старий рік.

Завтра її однокласники прикрашатимуть кабінет золотим дощиком, ялинковими іграшками і цукерками, — нехай і у школі панує дух свята! Вони напишуть привітання своїй керівничці на величезній поштівці і покладуть у шухляду її столу — сюрприз, а самі вдаватимуть, ніби нічого не сталося. Ото й буде справжнє свято.

Сьогодні вчителька дозволила прикрашати їм кабінет і не йти на фізкультуру. Дівчата старанно подавали бантики з-під квіткових букетів, прилаштовували прикраси і видирались на такі висоти, що поглянути й то було страшно. Найбільше цяцьок повисло під кабінетними лампами.

А останнім акордом аматорського декору мала стати таблиця над шкільною дошкою. Соля погодилась причепити на чільному місці великого червоного «колобка». Стоячи над усіма іншими, вона уявила себе Принцесою Хмар — тільки розведи руками, і можна полетіти крізь прочинену кватирку! Але дівчачі мрії розвіяло ледь чутне ніжне шепотіння: невже так монотонно міг жебоніти отой червоний «колобок»? Соля подумала, що це їй причулося, але потерла вуха, і знову щось забубоніло, та ще й пісенька зазвучала. І тільки через декілька секунд дівчина помітила в самісінькому куточку класу маленьку радіоточку, котра щось нашіптувала, немов сама собі — знизу її просто не чули, сприймаючи програми радіо за комашиний писк.

«Отже, ніякого більше дива сьогодні не станеться», — подумала Соля і розчаровано злізла зі стільця, що стояв на парті. Уроки вислизали, мов вода між пальців, та й додому вже хотілося...

...той пиріг водою стік

Останній урок першого семестру тягнувся довго, мов спагеті. Одні позіхали від того, що у кабінеті було прохолодно, інші малювали чортиків на обгортках зошита... Під дружну тишу невдоволення вчителька диктувала завдання з біології на канікули.

Дзвінок розбудив навіть найбільших лінюхів у класі — криві змійки учнів посунули до виходу і так весело розпорошились, ніби їх розсипали з велетенської склянки.

Соля одразу ж пішла додому із почуттям виконаного перед собою та перед учителями обов'язку. Все тепер було позаду: переживання і контрольні, тематичні й атестації. Тепер — роби що хочеш і нікуди не поспішай!

«А дива таки не сталося», — досадно подумала дівчина і розщіпнула шкільну сумку. Аж раптом звідти показався хвостик якоїсь яскраво-червоної стрічки. Дівчинка обережно, так щоб не сполохати, потягнула за неї і... витягла плитку шоколаду. До неї було скотчем приклеєно рожевого листочка із написом: «Веселих свят! Щасливого нового року!» І — жодного підпису, жодного натяку на автора цієї витівки.

Знаєш, що зробила потому Соля? Почала літати думками у хмарах — літати на радощах, бо ще ніхто з невідомих не дарував їй такого простого і такого барвистого подарунка!

Візитна картка:

Дата народження: 10 травня 1965 р.
Місце народження: Санта-Катарина, пров. Онтаріо, Канада.
Зріст: 177 см.
«90-60-90»: 86-65-88.
Очі: зелено-голубі.
Відеоздобутки: знімалася у кліпах Джорджа Майкла «Freedom», «Too Funky»
Штрихи до портрета: «Усі вважають, що я маю пряме волосся, бо я його постійно випрямляю, а насправді воно хвилясте. Мій стиль? Мені подобається зашпилювати волосся догори, подобаються круглі сережки, подобається вдягнути якесь платтячко або штани в чоловічому стилі з сорочкою і зручними черевиками. А взагалі-то я не маю свого стилю — приємно кожного дня бачити у дзеркалі щось нове».

Лінда Євангеліста
Una bella donna

Гарно бути легендою! Всі про тебе пишуть, а газети-журнали у довгі черги шикуються, щоб інтерв'ю у тебе взяти. Слава, популярність, визнання (і гроші, ясна річ) — ти на вершині щастя!

Ось перед тобою на журнальному столику лежить журнал «Еллє» (французький), а на обкладинці ти — на повен зріст, у штучному леопардовому манто. Вмикаємо телевізор — і там ти стоїш перед камерою, вся така чарівна, усміхнена, роздаєш поради починаючим моделям. Аж тут раптом згадуєш, що за п'ять хвилин тобі мають телефонувати з каналу «Телемода», питатимуть згоди на участь у конкурсному показі. І справді, невдовзі деренчить телефон і ти... прокидаєшся. А то, виявляється, ніякий не канал, а Пундик, якому задачка не сходиться. Ти зітхаєш, зла і на Пундика, який перервав гарний сон, і на моделей, після яких у модельному бізнесі нічого нового не скажеш. От узяти ту ж Лінду Євангелісту...

Королева назавжди!

Це з неї почалася золота ера топ-моделей, та й саме слово стало культовим... Вона ніколи не йшла сліпо услід за модою. Натомість, мода йшла за нею.

Чому вона? Довготелеса канадка, далека від модельних канонів краси (спробуй стати фотогенічним, маючи такого носа, як у неї!), вона просто підірвала вісімдесяті роки своїм неймовірним шиком. До неї моделі не досягали таких висот. Навіть знаменита Креветка Шрімптон та Тростинка Твіггі не могли затьмарити своєю популярністю голлівудських зірок. А Лінда змогла!

Історія перетворень Лінди Євангелісти дивувала світ модного бізнесу ціле десятиріччя. Всю епоху 1990-х Лінда лишалася найпопулярнішою топ-моделлю. Скидалося на те, що натхнення, яке допомагало монстрам моди Карлу Лагерфельду і Річарду Аведону робити фотосесії про «Прекрасну з божественним прізвищем», ще довго нікого не опромінить. Невеличке канадське містечко, в якому вона народилася, було відоме тільки тим, що поряд з ним знаходиться Ніагарський водоспад. Не виключено, що в дитинстві маленька Лінда часто їздила на велосипеді до його вод і довго насолоджувалась незабутнім видовищем. Однак мала вона справи і важливіші: вже з десяти років дівчинка вивчала гарні манери в такій собі «школі самовдосконалення». Крім того, регулярно брала уроки фігурного катання і гри на акордеоні. Тож чи варто дивуватись, що вже в 12 років вона була справжньою принцесою з вишуканими манерами, величною поставою! Навіть із старенького «Фольксвагена-Жука» вона виходила так, що випадковим перехожим починало видаватися, що виходить вона щонайменше з лімузина «Лінкольн». Де і звідки їм було знати, що перед ними — професіоналка екстракласу, яка багато-багато днів спеціально відпрацьовувала саме вхід та вихід з машини. От що значить досконалість!

Однак це тепер кожен першачок знає, хто така Євангеліста, а їй перші кілька років було над чим посушити мізки. Куди податися? Де себе проявити? Щоб допомогти сім'ї (батько Лінди працював робочим на автоконвеєрі у «Дженерал Моторс», родичів-мільйонерів у них не було), дівчинка старанно знімалася в рекламі продуктів, отримуючи 8 доларів за годину — непогані гроші як на ті часи! Звичайно, її помітили, а помітивши, запросили до участі в конкурсі «Міс Ніагара». Ось де Лінда відірвалася! У тому розумінні, що відірвалася від інших учасниць так, що стала переможницею цього культмасового заходу. Вишукана, витончена, з очима кольору Ніагарського водоспаду, вона сама була, як стрімкий водяний потік.

Ну кого вже тут здивує її контракт з агентством «Еліт», підписаний у 15 літ. Кілька років підряд Лінда трудилася мов бджілка у славу модельного бізнесу. І що рік, то більше наближалася до свого зіркового часу. Її вже починали впізнавати. Знамениті модельєри хвалили її роботу. Чоловіки добивалися її прихильності.

На початку 1990-х Лінда була визнана королевою подіуму й журнальних обкладинок. Зі своїм волоссям витворяла все, що хотіла вона і фотографи з дизайнерами: міняла колір, форму, об'єм... Лінда пройшла шлях від гарненької, охайно зачесаної дівчинки із зачіскою під хлопчика (1990) — до рудої «мегери» класу «шик» (1991). У вересні 1992 року вона удавала з себе витончену аристократку з прилизаним каре, а за місяць уже дивувала світ образом гарячої італійки з шапкою волосся.

Мільйони жінок докучали перукарям проханням зробити зачіску «а-ля Євангеліста». Її вихід на подіум супроводжувався шквалом оплесків. Її гонорари досягали фантастичних цифр, і одного разу вона дозволила собі фразу: «Менше ніж за десять тисяч баксів я вам навіть з ліжка не підіймуся».

Ліндберг та Лінда

У модельному бізнесі не останню роль відіграє людина з фотоапаратом. Коли перукар Жульєн де Іс заради експерименту надів на Лінду короткий парик, фотограф Пітер Ліндберг з ходу запропонував підстригти їй каштанові кучері. І зробив з Лінди хлопчиська. З довгим темно-русявим чубчиком, під спалахи Ліндбергової камери вона засяяла невимовно інтригуючим шармом.

Усе, що з того вийшло, потрапило у французьке видання журналу «Вог», а потім і на обкладинку канадського випуску серйозного журналу «Фото».

«Коли в мене поганий настрій, я перефарбовую волосся...» Із цієї фрази моделі логічно витікає висновок, що міс Євангеліста часто зазнавала нападів хандри... Адже калейдоскоп іміджів Лінди крутився безперервно. Виявляється, бути і красивою, і повітряною не так уже й просто... Спробуй усе життя провести в хамелеоновій шкурі! Сьогодні ти шатеновий хлопчиш-гарсон, а завтра — платинова діва... Або пошушукались між собою Джанні Версаче і Річард Аведон — і вона вже бешкетне дівчисько в сарафані.

Мабуть, немає на світі такого образу, такої фарби, такої зачіски, які б не пасували Лінді, могли б зіпсувати її зовнішність. Феномен? Та ні, це вже просто феноменище!

Євангеліста за футболіста

Шик та блиск Лінди, які французи чи англійці називають красивим словом «glamour», вабить чоловіків, мов метеликів свічка. Вона рано вийшла заміж за директора агентства «Еліт», який, втім, не витримав випробування часом. Далі були інші романи, але Лінда про них не просторікувала. А потім стрівся їй Фаб'єн Бартез — француз, воротар, чемпіон!

Чарівність Лінди і бездоганно плавні форми Бартезового черепа, вочевидь, підійшли одне одному, і вони враз стали героями світських хронік. На якийсь час, бо з'ясувалося, що в різні сторони прямують їхні поїзди.

Бартез не пропонував Лінді руку та серце, а та їх не просила. Мабуть, не в її то вдачі. Як знати, якби не та вдача, може, вона б і не стала тим, ким є сьогодні? Вона мріяла про професію моделі — і стала Моделлю з великої літери. Кращі камери світу фіксували її метаморфози, а вона почала подумувати про хатинку із садочком десь на окраїнах Нью-Йорка. Купила собі будинок — завела замість квітника город, байдуже, що її улюблений аромат — духмяна гарденія.

Міс Євангеліста лишається спокійною, бо знає, що у цьому світі, з усією його мінливістю та кривдами, завжди буде попит на таких професіоналів, як вона! А що вона профі — то тут уже давно ні в кого ніяких сумнівів немає!

По секрету...

- Через надто довгий ніс Лінда не була допущена на фінал конкурсу «Miss Teen Niagara». І взагалі, ніхто в рідній Канаді не вважав її красунею. Отак!
- Вона обожнює спагеті і дуже любить танці, але терпіти не може гімнастику.
- Міс Євангеліста страшенно невдоволена своїми тоненькими губами, м'язистими, не дуже модельними плечима, а найбільший секрет топ-моделі — невеличка плямка на грудях (о лишенько!). Тепер зрозуміло, чому її так рідко бачать у відкритих декольте.

Кімнатна стіннівка

І знову всім привіт! У нас велика перерва і можна зайнятися чимось цікавим. Скажімо, оглядом конкурсу «Брати наші менші». Що й казати, фотографії пречудові! Фотоколегія добряче помордувалася, поки вибрала кращі знімки. І знову доводиться говорити про сумне: багато фотографій не пройшли відбору лише через низьку якість зображення. Сумно, друзі мої!

Всі знають таку породу собак, як водолаз. Однак, судячи з екіпірування, для вихованця **Таї Кузьміної з с. Виноград Черкаської області** водолаз — не стільки порода, скільки професія. Бо ні для кого не секрет, що й у собак професії бувають. Цікаво, може, вони з Таєю й підводним полюванням займаються, як простоквашинський Шарик? Це нам не відомо, але друзі вони превеликі, це можна сказати напевне! А що справжнім друзям перепони не страшні, дивись, вони й у гори полізуть, і в небо полетять. Ну справжнісінькі тобі екстремали-максималісти!

Фото Світлани Ключник (с. Великі Мацевичі, Хмельницька обл.)

Фото Таїсії Кузьміної (с. Виноград Черкаська обл.)

Фото Максима Прута (м. Володимир-Волинський, Волинська обл.)

Фото Дмитра Пастушенка (м.Миколаїв)

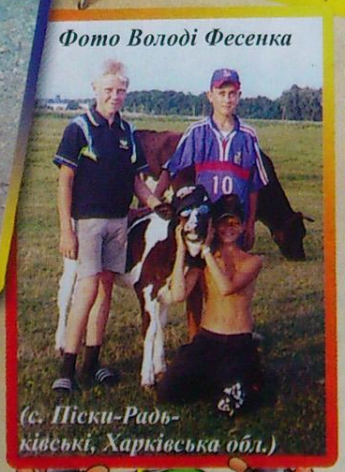
Фото Володі Фесенка (с. Піски-Радьківські, Харківська обл.)

Фото Наталі Ступки (м. Львів)

До речі, про екстремальні види спорту: **Дмитро Пастушенко з Миколаєва** — явний екстремал на воді. Поглянь тільки, яку диво-рибу осідлав та ще й пасажира на борт узяв. Що ж, як кажуть, сім футів тобі під кілем і попутного вітру! Може, колись знайдеться на твоєму чудо-транспорті місце й для Класної компанії?

А **Світлана Ключник із села Великі Мацевичі Хмельницької області** — палка пацифістка, як і її пухнастий приятель. А на фото, я так розумію, вони зображені в розпал руху «Великі Мацевичі — за мир на планеті!», який, мабуть, вони ж і очолюють.

Звісно, після демонстрації, як і годиться, концерт. А виступатимуть приїжджі гості, **нащадки «Бременських музикантів» із с. Піски-Радьківські Харківської області на чолі з Володею Фесенком**. Щоправда, в них, на відміну від класичних «Бременських», у групі не осел, а теля, та навряд чи це похитне успіх музколективу. Ні, що не кажи, а слухачів на концерт звірогрупи збереться чимало, і **Максим Прут з Володимира-Волинського Волинської області** буде в перших лавах. Але не сам, а зі своїм пухнастим другом. Вигляд у них і справді такий, що хоч бери і вже співай! Бо ж приємно бачити істинних друзів, яким добре разом.

І ще про одну фотографію. Вона, щоправда, трішечки «не до теми», та надто вже гарна вийшла. Можна сказати, таке собі «фото редакторських симпатій». Прислала її **Наталя Ступка зі Львова**. Таке враження, ніби в казковому лісі знайшла вона цей гриб, та й чи гриб то взагалі? Сильно вже на Дідка-Боровика схожий. Он з-під шапочки хитрі очиці поблискують, і лукава усмішка ховається. Розкішний у тебе «друг», Наталю! Можна тільки порадіти за тебе — в казковому місці живеш.

Ну ось і все. На сьогодні огляд ваших фотографій у стіннівці підійшов до кінця. Аж якось сумно закінчувати, чесне слово. Такі чудові знімки ви прислали... Редакція з превеликим задоволенням ознайомилася з вами й вашими вихованцями поближче. І було надзвичайно приємно зайвий раз переконатися в тому, які в нас класні читачі! А ваші старання наштовхнули мене на думку про те, що такі фотогалереї можна було би влаштовувати регулярно. Тим паче, що чимало листів не приходять вчасно, і залишаються без уваги дуже цікаві фотографії. Тож дерзайте, а ми вже в боргу не залишимося! А поки що даруйте, будь ласка — знову дзвоник кличе на урок.

ЦІЛКОМ СЕРЙОЗНО

ОБЕРЕЖНО

Майже рік тому у США роздавали премії за найнесподіваніші попередження, які розміщені на товарах. Річ у тому, що є в цій країні один кумедний закон: якщо покупець зазнав шкоди, користуючись якимось виробом, на якому не було відповідного попередження, фірма-виробник зобов'язана компенсувати збитки. Ось такі у них порядки.

☺ Так-от, перший приз розміром 500 американських доларів отримала інструкція до масажного крісла: «При сіданні у крісло не знімайте нижньої білизни і не проштовхуйте руки-ноги між масажними роликами». А то ще комусь бовдур запхає пальці у шпару — а ти тоді відповідай!

☺ Номер другий — інструкція до снігоочисника: «Не користуйтеся снігоочисником на даху!», а третій — наклейка на посудомийній машині: «Не дозволяйте дітям гратися в посудомийній машині».

☺ А тепер наберемо повні легені повітря і прочитаємо папірець, яким один китайський комбінат консервних продуктів супроводжує закриту за всіма правилами металеву консервну баночку: «Їсти можна після відкриття банки!» Невже хтось уже намагався поснідати консервами, не відкриваючи банки?

☺ Нареготавшись досхочу, перейдемо до наступного виробу — сидіння для унітаза. Інструкція детально пояснює, як потрібно застосовувати це складне пристосування і закінчується словами: «Носіть на здоров'я!» От тільки як його носити?

☺ І ніколи-ніколи не заварюй чай так, як радить китайська фірма «Юні-Ті»: «Ложку чаю запити окропом і дати настоятися 4 хвилини». Цікаво, вони самі так пробували?

☺ Диво-соус із В'єтнаму! Якщо вірити інструкції, цим соусом потрібно «поливати зверху для збільшення смачної їжі». Купив баночку такого соусу — і тиждень можна в магазин не ходити!

☺ Рівняйсь! Струнко! А тепер читаємо супровідну записку до індивідуальної аптечки військовослужбовця: «Застосовувати за вказівкою командира. Видобути аптечку з кишені, покласти на долоню так, щоб напис «Аптечка індивідуальна» був просто перед очима. Тримаючи корпус аптечки пальцями однієї руки, великим пальцем другої руки відкрити тюбик, застосувати, закрити кришку, покласти в кишеню». Так, а де ж ота інструкція? Вона — всередині аптечки, на кришечці! Ось так-от.

☺ І знову перенесімося до просвіченої Європи. Ось де справжня пошесть на застереження, які ліплять геть на все! Виробники просто зобов'язані їх робити, байдуже, що вся дурість цих «шедеврів» давно вже ні в кого не викликає сумнівів. А практичні англійці знайшли й світлу сторону цієї медалі — гумористичну. Знайшли — і провели змагання на найкумеднішу інструкцію. Абсолютним переможцем стало застереження на упаковці снодійного: «Цей препарат викликає сонливість». Подумати тільки!

☺ Шановні фенокористувачі (точніше — користувачки!) Чи знаєте ви, що «вмикати фен під час сну не можна»? Англійки це знають, в Англії всі інструкції до фенів про це застерігають. А скільки нового можна дізнатися, прочитавши наклейку на упаковках лососини: «Цей продукт містить рибу». А я думав — чебуреки!

☺ Людину, що купила баночку з пудингом, просять не перевертати її догори дном. Прохання надруковано... на дні баночки. А в авіакомпанії «American Airlines» на пакетиках з арахісом завбачливо пишуть: «Відкрийте пакетик і з'їжте горіхи!» Оце так сервіс!

☺ Епідемія на інструкції «для недоумків» почалася з нашумілої історії, коли у Штатах одна «мем» ошпарилася гарячою кавою, купленою в макдональдсі, і, недовго думаючи, подала на компанію в суд. Суд присудив їй компенсацію понад $2,5 млн. Бізнесмени всього світу жахнулися й почали ліпити на свої товари одну нісенітницю за другою. І тепер на більшості пластикових стаканчиків, у яких продають каву на винос, читаємо: «Гаряча кава небезпечна». Так, а коли ще й у вуха наллється...

Отак і живемо. Праски попереджають не прасувати одяг на собі, а дитячий костюмчик Супермена пояснює: «Носіння цього костюма не допоможе вам піднятися в повітря». Бо дитячий, іграшковий. От був би для дорослих... Цікаво, від чого б тоді застерігали?

Співуча острів'янка

Перше місце серед співочих птахів у наших краях належить соловейкам, це тобі навіть Ковба-сан доведе. Класний кіт, виявляється, вже давно птахолюб затятий, його «Віскасом» не годуй, дай травневими вечорами солов'я в саду послухати. Романтик! А щоб чути краще було, залізе він на дерево, причаїться там тихенько — і слухає, слухає, слухає... У верховітті, каже, акустика зовсім не така, як на землі, там солов'їні трелі зовсім інакше сприймаєш. Аж до сльози проймає. Котячої.

Хотіла б я побачити розчуленого Ковба-сана, ніколи, знаєш, ще не доводилося бути свідком такої картини. Та, мабуть, доведеться з півроку потерпіти, бо солов'ї ж тепер ген-ген куди повідлітали — до самої Африки.

Тож якщо хочеш послухати сіро-хвостого щебетуна, тоді пакуй валізи і купуй квиток до Африки. Хоча, як підказує мені все той же Ковба-сан, і це не єдиний вихід. Можна скористатися послугами солов'їного заступника, точніше, заступниці. Яка, до речі, родом майже з самісінької Африки. Знайомся — її співучість канарка.

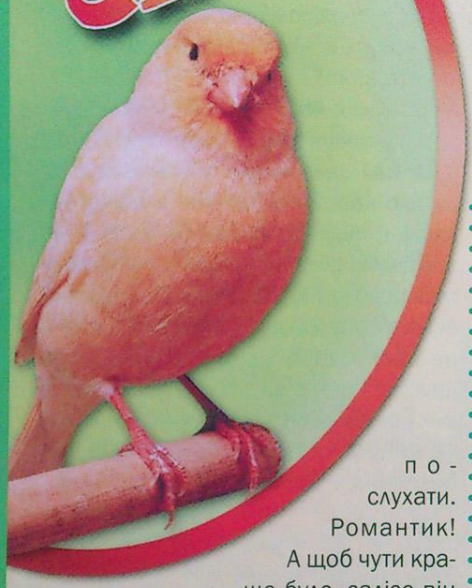

Ласкає слух і оку мила...

Пригадую, колись давно у нашому будинку жила одна сім'я — чоловік та жінка. Дітей у них не було, але у квартирі завжди стояв галас. Ні, вони не сварилися і не «виховували» один одного, просто дуже любили птахів. Особливо гарно виспівували їхні канарки. Літньої пори клітки з птахами виносили на балкон, і їхнім співом могли насолоджуватися всі сусіди та перехожі.

— Добре їм у вас живеться, — говорили люди, — співають гарно!

— Так, але щоб птахи гарно співали, їх потрібно любити, а основне — правильно доглядати...

А от щоб правильно їх доглядати, не завадило б поговорити про цих чудових птахів трішечки детальніше. Як знати, може, після цього ти й собі захочеш завести канарку, аби насолоджуватись її співом незалежно від пори року.

Домашні канарки вже мало чим схожі на своїх диких родичів, які жили колись на Канарських островах уздовж західного узбережжя Африки. У другій половині XVI ст. вони потрапили до Європи і вже звідти почали свої «мандри» у золотих клітках по цілому світі.

Канарки тішать своїх шанувальників не лише прекрасним співом, але й розмаїтим колоритом свого пір'ячка. Сьогодні налічують до 150 відтінків їхнього забарвлення. Найпопулярніші канарки однотонні: жовті, білі, лимонні, оранжеві... А є види з яскравими відтінками червоного, коричневого, мідного, зеленого і навіть чорного кольорів. Але, на жаль, не всі вони прекрасні співаки. Тобто співають усі, але тільки три породи цих птахів заслужили міжнародне визнання і титул співочих канарок, а саме: німецька, бельгійська та іспанська породи (тімбрадос). Решта — декоративні, зазвичай це великі птахи з особливою будовою тіла та незвичним оперенням. Поділені вони на п'ять груп: кучеряві, горбаті, фігурні, чубаті й розписні. Найкумедніші тут горбаті канарки. На жердочці вони тримаються дуже прямо, а голову на витягнутій шиї опускають вниз, до рівня плечей. Через це у профіль птаха видається горбатою, а якщо дивитися зі спини — ні голови, ні шиї.

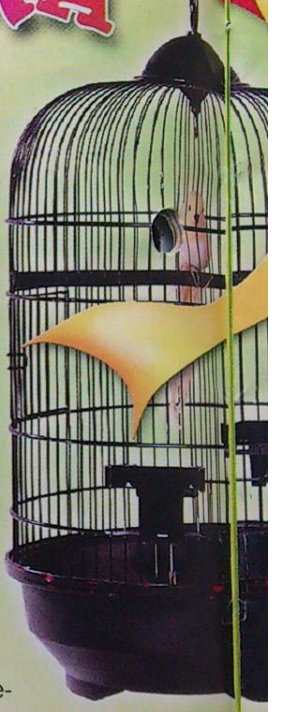

Догляд за канарками

Якщо ти вирішиш тримати пару канарок, запасись двома клітками: невеликою одиночною для осінньо-зимового утримання самця і просторішою, розрахованою на пару птахів. Для канара найкраще підійде звичайна клітка, яку можна купити в зоомагазині. Її розмір: довжина — 40, ширина — 20, висота — 25 см. Може бути більшою, але в жодному разі не меншою.

Серйозним любителям слід подумати і про довгу пролітну клітку для молодих птахів (100x50x50 см), і вольєр чи великий садок, обтягнутий металевою сіткою. Якщо є можливість, влаштуй для своїх птахів хоча б невеличкий літній вольєр на відкритому повітрі, наприклад, на балконі,

лоджії. У крайньому разі частіше виноси кімнатну клітку з птахами влітку на балкон.

Як виглядає найпростіша клітка? Двері в ній робляться з двох боків. Дві-три жердинки розміщують на одному рівні так, щоб пташка при перескакуванні з однієї жердинки на іншу не зачіпала клітку хвостом чи крилами, а при сидінні — не засмічувала корм та воду на дні клітки. Жердини повинні бути не надто тоненькі, але й не дуже грубі, приблизно 1,5-1,7 сантиметра. Найкраще їх зробити з рівних, необчищених від кори гілочок верби.

На роль годівничок найкраще підійдуть керамічні тарілочки та сільнички, можна використовувати невеличкі підставки під вазони для кімнатних квітів.

Розміщувати корм треба в різних кінцях клітки, але не безпосередньо під жердинками. Дуже зручними в користуванні є підвісні годівнички та поїлки, їх можна купити в зоомагазині. Увесь посуд для канарки необхідно мити щодня. При потребі щіточкою слід очищати жердинки, а час від часу мити клітку повністю, використовуючи звичайне господарське мило.

Дно клітки спеціалісти рекомендують засипати піском з дрібними камінцями кожних 3-4 дні. Але в домашніх умовах, до того ж у міській квартирі, це не так просто, тому можна щодня застеляти дно чистим білим папером (в жодному разі не газетами чи журналами), а пісок необхідно ставити в окремій посудині.

Канарки, як відомо, страшенно полюбляють водні процедури. Якщо у тебе немає спеціальної пташиної купальниці (ванночки), закритої зі всіх сторін, яка підвішується на клітку, можеш використовувати звичайну неглибоку мисочку діаметром не менше 10 см.

Але в жодному випадку не можна змушувати пташку купатися проти її волі. Від цього канарка може просто захворіти або й загинути.

Ставити чи підвішувати клітку треба у найсвітлішій частині кімнати, тільки не під прямим сонячним промінням чи на протягах. Влітку в квартирі з південного боку чи на балконі місце, де стоїть клітка, необхідно затінювати. Пташку не можна ні перегрівати, ні переохолоджувати. Канарки надзвичайно чутливі до природного газу та різних випарів, тому їх в жодному разі не можна тримати на кухні.

Не просом єдиним...

В яких би хороших умовах не жила твоя канарка, основа її життя — це, звичайно ж, корм. Він повинен знаходитися в клітці постійно і в достатній кількості. Але це зовсім не означає, що можна купити півкілограма зерна, засипати його в клітку — і все.

Щодня треба давати пташці свіжі страви. Затхле, злежане і підмокле зерно є головною причиною важких кишкових захворювань. Тому початківцям краще купувати готовий корм у спеціальних магазинах. Можна робити зернову суміш для своєї пташки і самостійно. Купуючи зерно, обов'язково промий його і висуши на решеті, а тоді розстели на тканині або просуши у слабо нагрітій духовці.

Меню канарок надзвичайно різноманітне: просо, ріпак, конопляне та лляне насіння, вівсяна крупа, ярий сурінок, що нагадує смак грецьких горіхів. Дуже люблять птахи насіння кульбаби, подорожника, стоноги або мокриці, а також молоду капусту, насіння цикорію, кунжут, зелений овес, салат і листя петрушки. Корисно давати канаркам листочки кімнатної традесканції, особливо у зимовий період. У ній є всі необхідні вітаміни.

Кожна пташка, як і людина, має свої смаки і вподобання. Одним подобаються яблука і виноград, іншим смакує інжир чи абрикоси, а деякі полюбляють огірки та помідори. Урізноманітнюй меню своєї канарки. Давай їй моркву, терту на грубій тертці, щавель, а взимку гілочки верби, липи, смородини. Птахи об'їдають на них корисні бруньки. Періодично необхідно давати канаркам яйце, розтовчене і змішане з білими сухарями. Корисною для них є і шкаралупа з яйця, а також дрібненькі камінчики та пісок, які допомагають шлунку механічно перетирати особливо великі та грубі частинки корму. Канарки самі з охотою порпаються у піску, вибираючи з нього все, що їм потрібно.

А щоб твоя пташка гарно співала, не лінуйся частіше вмикати їй (а заразом і собі) гарну музику, особливо класичну. Адже основний принцип навчання канарок — це імітування почутого. Деякі з них настільки здібні, що можуть навіть копіювати людський голос. Так що спочатку добре подумай, перш ніж щось ляпнути. Хтозна, що з того може вийти...

Слухайся свого носа!

«Ми — це наші запахи», — любить примовляти Ковбасан, коли сидить у Класі на підвіконні і шерсть свою вилизує та розчісує. І як не дивно, цього разу котисько має рацію.

Перш ніж у наших членистоногих предків розвинулися зір та слух, вони вже давали собі раду із запахами, шукаючи їжу та накиваючи двадцятьма парами своїх п'ят від ворогів. Чи не тому всі запахи, які ми чуємо, мають «колір» якихось емоцій? Пахощів «просто так» немає. Тут ми для себе чітко розрізняємо, котрі аромати ми любимо, а які — навіть на дух не виносимо.

Навіщо коту парфуми?

Скажи, для чого тебе батьки змушують пилюку з-під килимків вимітати? Щоб тебе чимось зайняти? Ні! Вони хочуть позбутися неприємних запахів і привчити тебе до порядку. Що в цьому поганого!? От мода на східні пахощі й докотилася до наших домівок. Ще років десять тому масово не уміли користуватись ні ароматичними паличками, ні пахучими оліями, — навіть не всі знали про їхнє існування.

Кожна хата має свій специфічний запах — про це тобі скаже будь-який кіт або пес. Коти і взагалі страшенні чистюлі! Бриться навіть власного туалету, а миються — то вже по п'ять разів на день!

Тварини просто помішані на запахах. Деякі аж пишаються, як-от: скунси, тхорі, мускусні щурі... лекційного) насолоду, як треба слідкувати за собою, додається ще й маленька хитрість гарно пахнути. Думаєш, оті дами, котрі парфумуються вишуканими ароматами, просто так це роблять — щоб на них метелики сідали? Аж ні! За допомогою вишуканого аромату вони «говорять» оточуючим: це — мій стиль, мій характер та мій рівень. Професіонали за ароматом парфумів можуть легко визначити характер людини, її уподобання, соціальний статус (багатий-бідний) і навіть... професію. Але парфумитись також слід правильно.

Чим пахне твоя хата?

У давнину сільські хати обвішували травами та зіллям — і не тільки щоб насушити собі на зиму ліків, а й для дезінфекції проти комашок та мурашок: герань, полин, м'яту, лаванду. Сільська хата у давнину завжди пахла дріжджами, попелом і травами. Якщо ж приміщення сире і непровітрюване, то там — стійкий запах вогкості. Моя хата пахне стравами, які я готую на кухні: зранку — кавою, в обід — салатами, під вечір — молочною кашею. Дуже люблю каву. Заплющую очі, вдихаю аромат кави і уявляю якусь затишну кав'ярню в центрі Парижа. Такі асоціації можна придумати для кожного міста. Дуже хотілося б, аби більше міст мали гарні, приємні запахи, а не пахощі квашеної капусти.

Ану принюхайся до свого одягу... Випраний має один запах, а вдяганий краще просто кинути у кошик для білизни. Адже ми звикаємо до свого одягу і часто не помічаємо того, що уже давно зауважили наші близькі.

Одяг (а надто синтетичний) швидко вбирає наші запахи. Тому до повного (ко-

Секрети чарівності для...

Для дам є парфуми, а для чоловіків — одеколони. Аби досягати максимального ефекту від них, наносити їх краще на пульсуючі місця. Дамам — за вуха, на зап'ястя, чоловікам — на шию.

Кожні парфуми мають перший, другий тощо запахи. Якщо тобі сподобались чиїсь аромати, знай, що на тобі ті самі парфуми можуть дати інший букет. Не наноси ароматичну есенцію на одяг — лишає плями. А один наш знайомий пішов фотографуватися на учнівський квиток і «накропився» так, ніби в чан з одеколоном упав. Фотограф потім півдня приміщення вивітрював. Почуття міри, скажу тобі щиро, ще нікому не завадило.

Що під силу парфумеру...

Що спільного між парфумерією та літературою? Хто сказав «Нічого!», той програв. А от якби він прочитав роман німецького письменника Патрика Зюскінда «Парфуми», то такого б не казав.

У цьому романі, що вийшов 1985 року й відразу став бестселером, переплелися детектив, містика, фольклорна оповідка, історична вигадка, не кажучи вже про парфумерний компонент. Переповідати зміст книжки не буду, а дати сюжетне підгрунтя — це завжди будь ласка!

У XVIII столітті жив у Франції чоловік — одна з найгеніальніших і водночас найогидніших постатей доби. Звали його Жан-Батист Грену́й, а родовід свій він від торговки, котра все життя простояла за рибними ятками.

У тогочасних містах, байдуже, що французьких, стояв такий сморід, що нам, народу, звиклому до дезодорантів і туалетних вод, годі навіть уявити. Вулиці смерділи гноєм, задвірки — сечею, коридори — гнилим деревом і щурами... Адже стічних канав у ті часи не було: помиї виливали просто під ноги. Тож і не дивина, що часті пошесті викошували цілі міста.

Жан Грену́й народився у Парижі 17 липня 1738 року, просто під рибною яткою. Його мати подумала, що це дитя буде таке ж кволе, як і четверо попередніх, і лишила немовля поміж тельбухами помирати. Але Жан вижив, і його взяли на виховання чужі люди.

Змалечку хлопчик мав цікаву особливість: він не мав свого запаху. А відсутність власних пахощів він з лихвою компенсував фантастичною ненажерливістю та галасливістю.

Трохи підрісши, Жан-Батист потрапив на виховання до мадам Гайяр — жінки черствої, але справедливої, яка в дитинстві також утратила нюх. Згодом хлопець пішов підмайстром до чинбарів (ремісників, що вичиняли шкури) і багато чого там навчився. Він завжди і всюди звертав особливу увагу на запахи, приглядався до ремісничого процесу, крутився коло запашних реторт і, здавалось, знання про аромати та запахи приходили до нього самі собою.

За вдачею Грену́й був «малим кліщем», котрий жив у власній оболонці й не довіряв людям. Світові він не давав нічого — ані усмішки, ані крику, ані блиску від очей, ані власного запаху... Зате чудово відчував запахи чужі і був неймовірно відважний. Волею обставин Грену́й потрапив у товариство відомих паризьких парфумерів, котрі збували свою продукцію найбагатшим людям того часу, мандруючи з пляшечками від одного палацу до іншого. На конкурентів вони зазвичай позирали косо, та от біда: фантазія їхня вивітрювалася швидко, мов дешевий одеколон. Ось тут і настала черга Грену́я сказати своє слово. Експериментуючи з ароматами, він винайшов свій неповторний запах і, сам того не сподіваючись, перевершив кращих майстрів Парижа. Отут Грену́й і збагнув, що все у цьому світі — суєта, крім запахів, які, здається, вже потихеньку починали застити йому все інше.

З часом він досяг таких професійних вершин, що ловив найтонші ароматні нюанси. Грену́й трохи підріс, почав вчувати запахи молодих панянок, і в нього зародився зловтішний план.

Жан Грену́й задумав виготовити такі парфуми, які б дали йому безмежну владу над людьми.

Злий геній, що час від часу прокидався у цьому дивакуватому чоловікові, підказував, що найбільше есенції людина дає в момент переходу в інші світи. Уяви тільки! Грену́й, не побоявшись гріха, поставив собі за мету назбирати еліксиру від 25 задушених дівчаток. Цей нелюд загортав новоспечених жертв у простирадла, аби не втратити жодної крихти їхнього запаху. А потім проробляв свої чорні справи потай від людських очей...

Чим закінчилась ця страшнувата історія? А це ти вже дізнайся самостійно, прочитавши книгу Зюскінда. Бо інакше, знаєш, нецікаво.

Ліліпути й гулівери

Коли я був ще менший, ніж тепер, то любив мріяти про такі пігулки, від яких стаєш або великий, як дев'ятиповерховий будинок, або маленький, як джойстик від ігрової приставки. Ото була би благодать! Та то все фантазії, а реальність на сьогодні така: зросту я нижче середнього, і перспектив на те, що стану меншим, здається, ніяких. Та мені це вже й ні до чого, бо виділятися з-поміж людей потрібно не габаритами, а чимось іншим. Наприклад, розумом. Або начитаністю. Або вміти грати на губній гармоніці. Але я такий, як є — середнього зросту, із гарною густою чуприною, у новеньких черевиках. Хоча, якщо подумати краще, у натовпі найшвидше помітно людей дуже високих, а на низьких і уваги не звертають. Та все ж такі люди існують, і ставляться до них по-різному: одні їх обожнюють, інші бояться. Коротунів завжди тримали при королівських дворах для розваг і забав, а послугами високих користувались менші та слабші.

Маленькі, спритненькі...

Куди податися людині, якщо вона надто маленька і не завжди може вжитись із людьми нормального зросту. Суспільство дало відповідь на це наболіле запитання, відрядивши карликів з ліліпутами до балаганів і цирків. Можна довго сперечатися з того, наскільки це гуманно й етично — перетворювати на маски-шоу вроджені вади, та як на мене, якщо забавки одних дають можливість існування, а подеколи й непогані статки іншим, то навіщо вишукувати в цьому щось людиноненависницьке? Цирк — таке ж мистецтво, а трупи ліліпутів на його арені такі викрутаси виробляють, що куди там гуліверам. Одним з найвідоміших веселунів-коротунів минулого був Чарльз Страттон, який виступав під псевдо Том Великий Палець, ще й лямку імпресаріо на собі тягнув. Його прибутків вистачало на всю сім'ю, і помер Том у статках і славі.

Найменшою жінкою і цирковою актрисою була Поліна Мастере, яка при зрості 59 сантиметрів важила 4,5 кілограма. Звертались до неї не інакше, як Дюймовочка, а прожила вона всього лише 19 років.

У наші дні лікарів ставить у тупик випадок із гондурасцем Вальтером Лопесом Рейнесом. У 1996 році зріст цього 10-річного хлопчика складав лише 43 см, а вага була всього 6 кг. Ще більше дивувало те, що при таких мініатюрних габаритах у хлопця все гаразд із головою — він успішно навчається у школі та мріє якнайшвидше вирости, щоб кінець кінцем купити собі автомобіль і покатати улюблену дівчину.

Ними не стають — ними народжуються

Лікарі вважають, що гулівери й ліліпути — наслідок функціонального порушення особливої залози — гіпофізу, котра виробляє гормон росту. Якщо вона працює надто кволо, ріст може швидко припинитись у ранньому віці й людина залишиться маленькою. Якщо ж залоза надто активна — виростають люди надто високі.

З маленькими все ясно — їхній зріст виміряти не так уже й важко. А от гуліверські параметри не завжди відповідають дійсності, адже пов'язані з рекламою та вихвалянням, тож їх часто-густо перебільшують і перекручують.

Циркові велетні, підписуючи контракт, ставлять умову не розголошувати їхніх справжніх параметрів та не дозволяють нікому себе вимірювати. Отож і не так то й важко «накинути» гуліверові якихось півметра...

Історія свідчить

Не дивно, що на зорі людської історії такі велетні розбурхали людську уяву і стали героями міфів та казок. У Біблії це Голіаф із Гефи, котрий розважався жбурлянням каменюк у ряди ворогів. Його загибель від рук Давида — звичайнісінький урок стратегії, а також

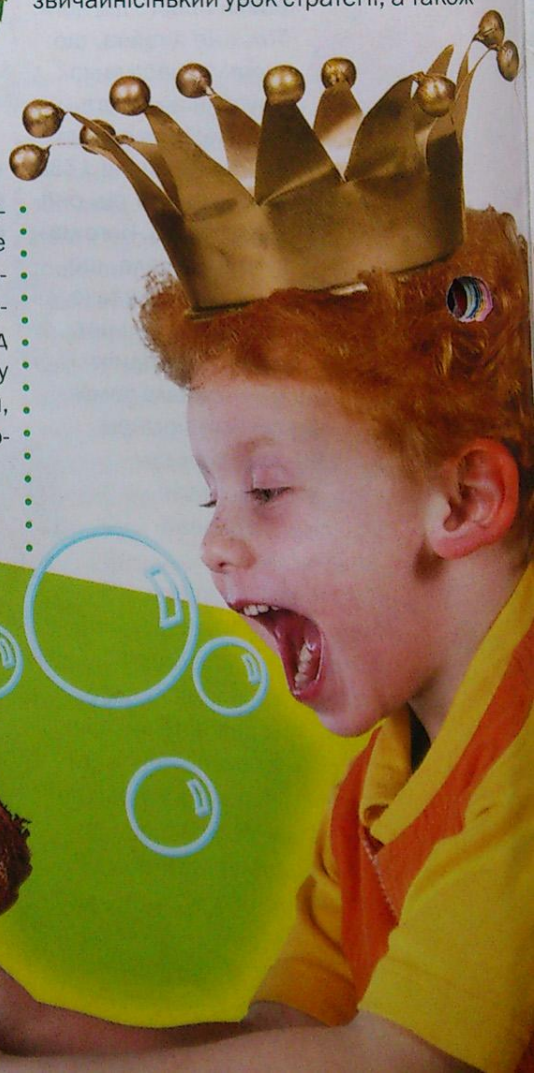

чудовий приклад того, як при вдалому веденні бою та вродженій винахідливості можна перемогти навіть велике чудовисько.

У давніх джерелах є згадка про іншого велетня — Ореста. Греки визначили його зріст у три метри. За царювання імператора Августа раби розкопали дві велетенські могили в садах Саллюстія і виявили там залишки гуліверів, котрі охороняли ці сади: Скунділли й Позіо. Про їхню смерть нікого не повідомляли, аби ворогам здавалось, що вони все ще живі та стоять на сторожі садів.

Йосиф Флавій свідчить, що серед заручників, присланих перським царем у Рим, був Єлеазар — юдейський колос 330 см заввишки. Не відзначався він ні силою, ні вмінням, лиш їв багато і в змаганнях за ненажерство був лідером.

Справжньою горою був імператор Максим (240 см зросту). У нього була дивна хвороба акромегалія, внаслідок якої Максим став неймовірно сильним. Та не всім подобались його богатирські розваги, тому й порішили імператора його ж таки власні солдати.

У 1761 році народився найвідоміший велетень Європи Чарлз О'Брайєн. До 17 років він уже мав 254 см зросту. За його скелетом полював не один шаленець-анатом. Що було робити О'Брайєну!? Невдовзі велетень захворів, але свого скелета не забажав нікому «дарувати», тому й попрохав місцевих рибалок, аби ті по його смерті прив'язали до тіла свинцеву гирю і втопили тлінні останки в Ірландському каналі. За кілька тижнів знеможений колос довідався, що лікар підкупив рибалок і ті обіцяли віддати тіло.

Усі заощадження велетня пішли на лікування хвороби. Бідака знову вийшов на публіку виснажений, розбитий. І тут серед облич зівак гулівер зауважив свого переслідувача. Його велике серце не витримало, і він помер від нервового напруження. Та навіть після смерті божевільний лікар не дав спокою велету — викрав тіло, а в могилу наклав каменюк. Тепер скелет велета-бідолахи можна побачити в музеї хірургічного коледжу в Дубліні.

Богатирські розваги

Велетні зазвичай не такі сильні, як про них розповідають. Але немає правила без винятків, і один з них — велетень-силач Ангус Макаскілл. Він народився 1825 року в Шотландії і ще дитиною перебрався до Америки. Там, коли йому стукнуло 13, хлопець погнався вгору і на 21 році життя міг працювати світлофором на перехресті (зріст його становив 236 см, а об'єм грудей — 175 см при вазі 183 кг).

Макаскілла запросили у трупу Барнума, і велет об'їздив багато країн, демонструючи піднімання тягарів у 680 кг. Під завісу Ангус виходив на сцену із дерев'яною тацею, на якій витанцьовував джигу Том Великий Палець.

Слава Макаскілла швидко обірвалась. Якось силач посперечався, що витягне голими руками на берег корабельний якір вагою в тонну. Ангус надірвався, пошкодив плече і хребці. Він полишив шоу, адже й так був багатим, та повернувся до себе в Нову Шотландію, де прожив до 1863 року.

Найвищою людиною, яку бачив світ, був Федір Махнов (1881-1905) із Вітебська (Білорусь). Його зріст 275 см при вазі 180 кг високо оцінили члени Паризького антропологічного товариства. Французи хотіли обстежити та обміряти велетня, але Федір не дався. Цікаво, що після вихідних велет Махнов видавався вищим, а на кінець тижня ніби зменшувався. Причиною такого явища була здатність його хребців стискатись і витягуватись.

Харчувався Федір 4 рази на день. Його сніданку вистачило б на всю родину: він випивав 2 літри чаю, з'їдав 20 яєць і вісім круглих хлібин з маслом.

Велетенські шлюби

Гігантизм поширений і серед жінок, зокрема: Санді Аллен — 238 сантиметрів, Катрін Бокнер — 216 сантиметрів, Яна Бунффорд — 236 см, скелет її виставлено в музеї університету Бірмінгема. Еллу Елвінг, народжену в 1872 році, проголосили найвищою жінкою США. Ця унікальна дама мала 260 см зросту і 130 кг ваги.

Історія подає нам цікаві свідчення шлюбів між велетнями. В 1872 році одружились Анна Сван і капітан Мартін Ван Бурес Батес. Наречений дослужився до капітанського чину, а вийшовши у відставку, подався в шоу-бізнес. Його ж благовірна (тоді ще тільки майбутня) привернула увагу короля шоу-бізнесу Барнума і з юних літ почала виступати на сцені. Театр Барнума пережив чотири пожежі, Анна перейшла у трупу Інгалеса і вже там зустріла свого судженого.

Найбільша пара світу зацікавила королеву Вікторію, яка запросила молодят у Букінгем на присвоєння титулу «пара року» і подарувала їм чудовий годинник, а нареченій — сто метрів тканини на весільну сукню і 50 — мережива. Тож не все велетам злидні!

БУНТІВНИЙ НАЩАДОК ГІППОКРАТА

«Я протестую, — розпинався коло дошки Пундик, — проти застарілої методи подачі географічних знань... Беручи до уваги найостанніші здобутки точних наук і психології, я вважаю, що на сьогоднішній день...»

Не треба бути великим фізіономістом, аби прочитати на обличчі нашого гурмана причину протесту — настільки ж банальну, наскільки й справжню: задивившись у Джексона в гостях «Піратів Карібського моря», Пундик просто не мав часу на виконання домашнього завдання. І вирішила я загнати його у глухий кут, щоб не виникало у нього більше бажання бунтувати з невивченим уроком. Але м'яко, ненав'язливо, ніби ненароком. Одне слово, так, щоб сам він цього не зрозумів.

«Ну, — запитую його, — які моменти у викладанні викликають найбільше запитань у методично просунутої молоді? Переважання теоретичних знань над практичними навичками? Подача нового матеріалу за допомогою створення проблемних ситуацій? Громіздкий термінологічний апарат? Чи, може, картинок мало в підручнику?..»

Бачу, гурман уже не радий, що заварив цю кашу. І вирішила я дати йому шанс на відступ. «Сідай, — кажу Пундикові, — а завтра, коли буде урок географії, усі свої претензії в письмовому вигляді, нотаріально завірені й методологічно вивірені — мені на стіл. І обов'язково пропозиції, що ти бачиш, як і чому?.. Це на той випадок, якщо не передумаєш...»

А наступного дня хто, по-твоєму, найкраще відповів мені заданий урок? Та звісно ж, той самий Пундик! Події, дати, координати — все виклав без жодних похибок. Я йому за відповідь «12» поставила і похвалила перед Класом. Не стільки за те, що урок вивчив, скільки за те, що зрозумів одну корисну штуку: аби плідно бунтувати, мало лиш мітингувати — треба й в голові щось мати. І те «щось» пропонувати. І може, колись, не відразу, тебе за це реформатором назвуть. Якщо буде за що.

НА ЗЕЛЕНІ АЛЬПІЙСЬКИХ ЛУК

Знайомся — Філіп Ауреол Теофраст Бомбаст фон Гогенхайм. Лікар, алхімік і... дуелянт. Один з найбільших реформаторів доби Відродження. Авжеж, таке ймення запам'ятати непросто навіть нашому вундеркінду Колібрику, тож не дивно, що в історію людства цей чоловік увійшов під академічно лаконічним ім'ям — Парацельс.

Це просто унікальна постать, що стояла на межі алхімії та медицини. Сучасники називали Парацельса найвидатнішим алхіміком світу. Та попри всю свою любов до таємниць, до містики, до пошуків філософського каменя, любив він час від часу говорити: «Справжня мета хімії — не видобування золота, а виготовлення ліків для лікування хворих людей». Ото сказав!

«Ніхто не стане лікарем без науки, а без досвіду — тим паче», — любив говорити Парацельс, натякаючи на тих, хто все життя провів серед книжок і змертвілих догм. Він був ворогом «мертвої» науки. Сучасники називали його бунтарем, бо він не мав звички лізти по слово до кишені чи загортати дійсність у яскраві кольорові папірці, називаючи чорне чорним, а біле білим.

Теофраст Парацельс з'явився на світ 10 листопада 1493 року в мальовничій Швейцарії, в кантоні Швіц. І хто знає, чи не різкі контрасти між пасторальними альпійськими луками та суворими скелястими вершинами вплинули на формування вдачі майбутнього бунтаря й реформатора.

Зате достеменно відомо, що дорога в медицину стелилася молодому Парацельсові спадково. Його батько був досвідченим і розумним лікарем, який одержав медичну освіту в найкращих європейських університетах. Він знався на алхімії, досконало проштудіював праці античних і середньовічних цілителів. Саме батько першим розгледів у синові здібності, а основне — бажання зцілювати людей.

Перші уроки Парацельсові вдалося отримати ще юнаком, за що пізніше він щиро дякував своєму батькові. Намагаючись ніколи і ні в чому від нього не відставати, хлопець завзято брався до науки. А коли вже остаточно й безповоротно зрозумів своє медичне покликання, то поїхав на навчання в Німеччину. Після неї була Франція, а там і до Італії черга дійшла. Якщо юнакові випадала нагода десь чогось навчитися — він учився.

НАЙКРАЩИЙ ЛІКАР — ТОЙ, ЩО ЗЦІЛЮВ

Особливою шаною користувалась у молодого вченого цариця наук — хімія. Він часто пропадав у хімічній лабораторії, яка навіть стала правити йому за домівку. Парацельс не лише проводив досліди, а й працював на родовищах, гірських заводах. Це ще більше розпалювало цікавість дослідника, якого часом було важко відрізнити від засмальцьованих і запорошених гірників. Парацельс був переконаний, що білоручкам не місце в науці. Пальці істинного дослідника нічим не мають гидувати. Без цього всяка наука мертва.

1515 року в італійському місті Флоренції Парацельс одержав ступінь доктора медицини. Здавалося б, живи і тішся. Проте набуті знання не задовольняли його високих вимог до самого себе.

Спостерігаючи, наскільки безсилі подеколи лікарі біля одра хворої людини, він поставив собі за мету вдосконалювати медицину та шукати нових, дієвих методів лікування. І створив нову медичну систему, заклавши в її основу знання, набуті в мандрах різними країнами світу.

Йому пощастило слухати лекції найкращих світил цієї галузі у медичних закладах Франції, Італії, Іспанії. Парацельс відвідав Лісабон, побував у Литві, Польщі, Угорщині, Хорватії. Якийсь час жив у Константинополі і навіть провів кілька років у татарському полоні. Отож, мандруючи світами, переходячи на своїх двох з одного села в інше, переїжджаючи з однієї країни до іншої, досвіду набрався він чималого. Всюди, де б він не був, Парацельс дуже ретельно випитував та записував місцеві таємниці мистецтва зцілювання людей. Він не тільки спілкувався з лікарями й професурою, а й цікавився повсякденною практикою місцевих «екстрасенсів» (циган, пастухів, бабусь-повитух, знахарів, травників тощо).

Парацельс, на відміну від багатьох інших лікарів свого часу, більше схилявся до медицини практичної, а не кабінетно-книжкової. Він випробовував геть усе, що назбирував крупинка за крупинкою. Якийсь час був на службі в армії датського короля Крістіана і брав участь у військових походах. Можеш собі уявити, якого досвіду набув Парацельс за свою службу. А практики скільки мав!..

Ні, недарма головною справою свого життя він вважав лікування людей. За переказами сучасників, йому вдалося повернути до повноцінного життя 18 князів, на яких уже махнули рукою світила медицини. Ось тобі й результат!

ВМІЄШ ЛІКУВАТИ — ЧОГО Б НЕ БУНТУВАТИ?

У 1524 році Парацельс осів у Зальцбургу, та через три роки йому запропонували посаду професора медицини в Базельському університеті. От у цьому закладі стався цікавий випадок, про який заговорив весь медичний світ. І не тільки медичний.

На першій же університетській лекції на очах приголомшених студентів Парацельс спалив твори Галена та Авіценни. Що тут почалося!..

Але це ще не все! Поки вогнище з книг яскраво освітлювало морок невігластва, він наважився на другий ризикований крок. Річ у тім, що колись лекції в навчальних закладах, а надто в університетах, читали латиною. Студенти ж, які латиною у повсякденному житті не розмовляли, дечого просто не розуміли, а якщо так, то які з них могли бути цілителі?

І от Парацельс поставив собі за мету висловлюватися перед своїми студентами якомога зрозуміліше, аби вкласти в їхні голови побільше знань і досвіду. Він хотів, щоб лікарі не лише розумували над хворобами і розумно дискутували на консиліумах, а й лікували. А зробити це простіше, коли ти говориш мовою, яку з дитинства чуєш. Тобто рідною. І Парацельс перший в університеті став читати лекції німецькою. Це дозволяло студентам швидше вловлювати сказане, сприймати інформацію і більше знати.

Більшістю науковців це трактувалося як нечувана зневага до її величності науки. Та були й такі, кому це сподобалося. «Молодець!» — казали вони Парацельсові і мали рацію. Бо він не займався коментуванням висловів того чи іншого вченого, а просто пояснював, що, навіщо і чому.

Парацельс виховав багато чудових лікарів, які вчасно виявляли і лікували хвороби, а не обговорювали їх латиною. Чимало занять Він провів просто коло ліжка хворих. «Практика — це основа медичної науки! — наголошував Парацельс. — Не титули, не вміння читати книги і не ораторське мистецтво формують справжніх лікарів!» От його б нам у сучасні поліклініки!

А МИ ДО ВАС В МИНУЛИЙ ЧАС!

У світі стільки всього незбагненного! Наприклад, я досі не можу зрозуміти, як Пундик примудряється у свій школярський рюкзачок набити стільки різної смакоти, що вистачає для всього Класу на цілий день. Або як Джексонові вдається одночасно слухати мої пояснення на уроці і останній альбом «Металліки», та ще й так, що я нічого не помічаю. А Джо і взагалі недавно вбив мене наповал, сказавши, що не вивчив поділу України на кліматичні зони тому, що коли він мандрував на Крапчиній машині часу в майбутнє, то побачив, що тогочасний клімат там зовсім не такий, як теперішній, а відтак і вчити його не варто — все одно перевчувати доведеться. Ну, років десь так через 5-10 мільйонів, не раніше. Якщо тільки не станеться чогось надзвичайного. Як-от із цими вчительками з Англії.

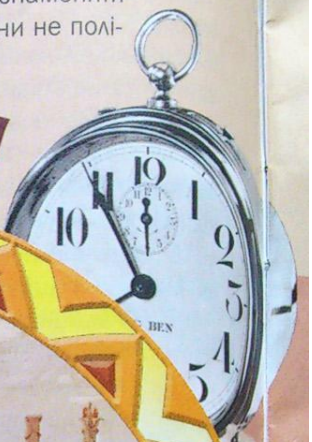

МІСТОК МІЖ ДВОМА БЕРЕГАМИ

На великодні канікули 1901 року дві учительки з Англії подалися до Парижа. То було їх перше рандеву з французькою столицею. Щастю не було меж. А коли жінки побували у Версалі, з ними трапилося щось ну просто незбагненне!..

Обдивившись усі історичні закапелки, англійські міс подалися до Малого Тріанону, невеличкого заміського палацу Марії-Антуанетти. Але обидві були тут новачками і дуже скоро заблукали. Не пройшло і кількох хвилин, як вони наткнулись на двох франтів, виряджених у костюми XVIII століття. Подумали, що це рекламний хід музею, аби приваблювати туристів. Однак коли у відповідь на ввічливе прохання про допомогу обидва мосьє замість показати дамам дорогу повитріщалися на них мов цап на нову браму, стало ясно, що тут щось не так. Пройшовши ще кілька метрів, англійки перестріли молоду жінку з дівчинкою у вбранні «під старовину». А діставшись до павільйону «Тампль д'Амур» («Храм кохання»), застали там цілу компанію в дивацьких костюмах і почули незнайомий французький діалект. Діставшись через дерев'яний місток до Тріанону, вчительки побачили даму, яка малювала пейзаж. Вона була разюче красива, у високій перуці, довгій сукні зразка все того ж XVIII століття. Що зробив би тут нормальний турист? Авжеж, наблизився б, щоб краще роздивитись, що до чого. Англійки б отак вчинили, але дама зміряла їх таким поглядом, що всяке бажання мацати експонати руками в них вивітрилось і до них дійшло: вони — в минулому!

Потім, описуючи свої переживання, одна з учительок пригадала, що все там було «якесь неприродне». Дерева — плоскі й неживі. Жодного натяку на світлотінь. Вітер не гойдав галузки... Однак варто було англійкам збагнути, що діється, як видіння розвіялося, а замість художниці в перуці перед ними стояв гід, який щось розповідав, темпераментно жестикулюючи.

Збігло 10 літ. Дами опублікували свої спогади — і стали знаменитими. За той час вони не полінувалися простудіювати уздовж і впоперек історію Версалю і тепер твердили, що доля їх закинула у 1789 рік, а за мольбертом сиділа сама Марія-Антуанетта — королева Франції. Скептики ще довго кепкували з них, звинувачуючи дам у прагненні дешевої слави, тим паче, що й містка дерев'яного там і близько не було. А в 1920 році у тому ж Версалі було знайдено план старого палацу, на якому значився той самий дерев'яний місток, через який переходили тоді вчительки. Як тепер накажете бути?

ВЧОРА, РОКІВ ТОМУ СТО...

У жовтні 1926 року поблизу містечка Бредфілд-Сент-Джордж у графстві Саффолк (Англія) інші дві дами під час прогулянки зійшли з дороги і забрели на територію величезної садиби, обсадженої хвойними деревами. Дами виявилися не з мовчазних, і звістка про цю невеличку пригоду дійшла до знайомих. Та ті відразу ж заявили: «Усі будівлі в тому місці давно знесені — не ляпайте дурниць!» Ображені тітоньки знову повернулися туди, і... Дорога, якою вони крокували буквально вчора (а може, то було не вчора зовсім?), по два боки була прикрашена канавами, а далі виднівся перерритий пустир, просто всіяний зрубаними стовбурами, зрізаними гілками та густо всаджений пеньками. З одного боку, ясно як день, що особняком тут навіть і не пахло. З іншого ж, зрозуміло, що ніяка тобі бригада лісорубів так краєвид за день не змінить.

Британія багата на такі пригоди. Якось влітку 1930 року Едвард Гібсон Мун, сільський лікар, повертався від лорда Едварда Карсона, що мешкав у Таннет-Айленді (графство Кент). Недужав Карсон сильно, Мун навідував його мало не щодня і місцевість оту знав як свої п'ять пальців.

І ось одного дня обминув лікар півкруглий об'їзд. Дорога була наче й та, та щось було інакше. Попереду крокував зрілих літ чолов'яга, а в руках він тримав... старовинного кремневого мушкета. І одягнутий був якось дивно: штани, чоботи для верхової їзди, плащ із капюшоном, високий капелюх старомодного крою. Ніби щойно з машини часу. Мунові здалося, що подорожанин його помітив, і він спинився. Дивака кількасотрічної давності від подиву розкрив рота, і поки лікар роззирався то вправо, то вліво, розвіявся як дим. Мабуть, так воно безпечніше.

Ішов після того Мун до свого хворого і всю дорогу думав: «Що робити з такими раптовими примарами: вважати їх грою уяви чи ретельно перевіряти всілякими там приладами і замірюваннями? А може, списати все на галюцинації і нічого нікому не пояснювати?» Та якби тільки це! Але як пояснити, що видіння з'являються не самотнім подорожнім, а цілим групам? А найдивніше, що різним людям у тому самому місці являються ті самі видіння! На ваги психіки такого вже не спишеш.

І ПЕРЕТНУЛИСЬ ПАРАЛЕЛІ...

Жителям англійського містечка Гейтор-Вейт (графство Девоншир) і гостям міста ось уже кілька разів за минуле століття являвся примарний котедж. А одного разу геодезисти навіть нанесли споруду на топографічну карту. Позначити позначили, а коли прочісували наступного дня місцевість, то найменшої цеглинки від цього котеджу не знайшли. Що тут думати?

Про всяк випадок звернулися до історичних хронік, і виявилося, що колись там справді стояла така собі хатинка. Щоправда, оте «колись» датується аж початком XX століття. Не знаю, дивувалися з того геодезисти чи ні, а якщо дивувалися, то як довго. А от кого вже точно нічим подібним не здивуєш, так це дослідників аномальних явищ. «Теж мені дивина!» — знизують вони плечима, і наводять випадки раптового зникнення людей: отак іде собі подорожній, нікого не чіпає, а за мить і сам у повітрі зникає — ні сліду, ні виду. Тут, пояснюють вони, ми маємо справу з невидимими людському оку деформаціями в часі, от вони й засмоктують людей назад у минуле. Там вони, мовляв, і залишаються на постійне місце проживання, не маючи «зворотних квитків». Так ось чому нам свідків бракує!

Подеколи споглядання сцен із минувшини здатне спричинити катастрофічні наслідки. Можна сказати, легким переляком відбулася англійська автолюбителька Барбара Девісон, яка однієї березневої ночі 1979 року мало не потрапила в аварію на переїзді Сім Дубів у Кенті. Барбара чудово знала дорогу, їхала впевнено, і раптом траса занурилась у густу темряву, а потім ні сіло ні впало з'явилась бічна дорога, круто повертаючи праворуч. «Так я і повірила! — подумала Барбара, скеровуючи машину туди, де, на її думку, мала бути траса. І тут на кілька секунд міс Девісон огорнув непроглядний морок. Але тільки на кілька секунд, бо за мить усе скінчилось. Цього разу — благополучно. А як буде наступного?

Тільки Барбара поділилася пережитим з місцевою пресою, як відразу стали виринати інші повідомлення про аналогічні випадки на тому ж відрізку траси. Один місцевий журналіст узявся перевірити повідомлення (цікаво ж як!) і з'ясував: за останні півтора року на зловтішному місці сталося три автокатастрофи. І щоразу це виглядало так: водій з невідомих причин пересікав трав'яну смугу і виривався на зустрічну трасу. Далі можна не розповідати. І от чудасія: ані заломлення світла, ані інші природні явища не винні в аваріях! У чому ж тут причина криється? І чи взагалі можна її з'ясувати без машини часу?

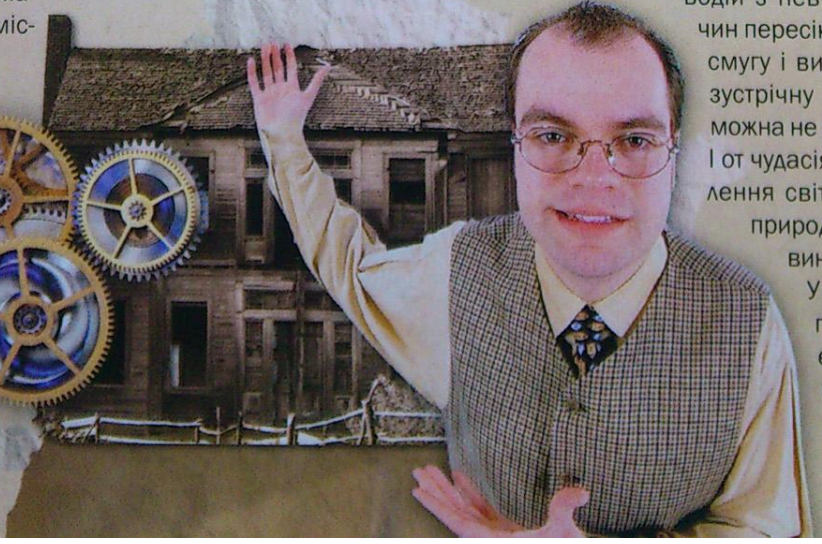

Якщо звіра тримати в неволі...

На День студента Ковбасочку (кому саме на День студента?) подарували котику хатку. Кіт її відразу ж уподобав, а що на вулиці вже сніг лежав, то й спав там цілі дні — до весни силами запасався. А щоб не турбували марно, табличку над входом повішав: «Не будіть у мені звіра!» І левову мармизу, вирізану з якогось зоологічного журналу, поряд приліпив. Жарти жартами, але вивіска подіяла. Хто знає, на що здатен цей міні-тигр... А хто знає, що коїться на душі у тварин, які животять у клітках, вольєрах? Ніхто! І от час від часу вони карають нас за таку байдужість. Як? А ось я зараз тебе полякаю — тоді знатимеш!

Слонові ревнощі

Одного нещасливого дня в київському зоопарку сталася надзвичайна подія. Робітники вичищали слонові рів довкола вольєра у непризначений для цього час. (У зоопарку — як в армії — все по годинах.) Власника вольєра, слона на прізвисько Бой, слід було перегнати на іншу площадку. Слон слухняно пішов, аж тут на шляху йому трапився зоотехнік...

Виникло невеличке (з погляду слона) непорозуміння, він став на захист своєї «нареченої», яка саме була в сусідньому приміщенні, схопив зоотехніка хоботом і торохнув ним об бетонну підлогу.

Забули люди, що слон у період активних залицянь (гонів) агресивний і ревнивий. Потім згадали, а зоотехніка вже не повернеш.

Сталась оказія і з досвідченою дресирувальницею з династії Дурових, Терезою Дуровою, яка працювала зі слонами. На одній з репетицій щось перелякало підопічну слониху, і та раптом вдарила дресирувальницю в лице. Потім кинула на арену і заревкла хоботом. Хоробра не отримала жодного перелому, та численних ран і кровотечі виявилося для смерті цілком досить.

«Не тягни мене за хвіст»

Приблизно так попереджав 10-річну дівчинку тигр Чингіз у кишинівському зоопарку. Вона прийшла подивитись на тварин зі своєю родичкою, працівницею цього зоопарку. Там саме облаштовували новенькі вольєри для хижаків, і один з них був ще порожній. Дівчинка полізла туди — подражнити поневоленого тигра. Чингіз, завжди спокійний та привітний, випадково подряпав дівчину та, зачувши запах крові, просто озвірів. За кілька хвилин він відгриз їй руку по лікоть і добрався б уже до неї, якби не підмога. А тільки й діла було, що за хвіст смикнула. З тигра що візьмеш — хижак і у клітці хижак!

Криваве весілля

Трагедії стаються і між самими тваринами. У лейпцігському зоопарку до молодого красивого лева Артура підсадили левицю Чіару. Гадали, що тварини порозуміються і будуть жити, як молоде сімейство, вирощуючи малих левенят. Тим паче, що й жили вони до «весілля» у сусідніх клітках.

Та не так воно сталося... Лев, недовго думаючи, перегриз нареченій горло, не вважаючи за потрібне пояснити працівникам, чим же йому не догодила юна левиця. Може, хотів дати зрозуміти, що вона йому не пара?

«Гірлянди на шиї»

Не виключено, що тіло [illegible] висить тепер у зоопарку [illegible] (Індія). Після того як тигр [illegible] ного і покалічив іншого відвідувача, коли ті [illegible] вдягти [illegible] гірлянду [illegible] річних квітів.

людське нехтування [illegible] правилами техніки [illegible] героїзм часто за- [illegible] лікарнях або реанімаці- [illegible] — на цвинтарі.

Не дратуйте бегемота!

Це було в Харкові. Дівчатка-підлітки з підозрілими синіми колами під очима (так ніби цілі ночі над книжками сиділи) гадали, що бегемот — неповоротка тварюка, якій можна кілок на голові тесати. І вирішили довести це на ділі. Одна з них, не погидувавши навіть тим, що вода в бегемотовому басейні була зелена і слизька, стрибнула «у гості». Тритонна бегемотиха по-своєму зрозуміла цей вияв доброї волі і посунула на незвану гостю всіма трьома тоннами. Результат — важкі каліцтва. Тож перш ніж іти до бегемота в гості, варто з'ясувати, чи тебе там чекають...

Не всі ведмеді — з плюшу

Часто діти дивляться на тварин у зоопарку як на рухливі «мультяшки», цікаві чудасії, яких можна погодувати або погладити, так ніби то хатній Бобик або Мурчик. Та дорослі теж не кращі — відпускають дітей на самостійні оглядини, а самі точать собі ляси із знайомими. І тут із протилежного краю зоопарку лунають жахливі плачі та крики — тихий та мирний ведмідь, який і мухи доти не скривдив, відкусив дитині пальці... А поруч табличка, де написано: «Годувати тварин суворо заборонено!»

Але розчулені татусі самі штовхають дітей на злочини: сунуть їм у рученята цукерки та печиво, спонукають кидати за огорожу, влаштовують безкоштовне циркове шоу і навіть сваряться з працівниками зоопарку на зауваження, що тварин годують строго за графіком. Такаот безпечність та [illegible] впевненість і стає [illegible] причиною нещасть. Курйозний випадок [illegible] вся з яким зелисником ведмедів, представником «Грінпісу» Роні Ходеоном. Він кілька років боровся проти експлуатації ведмедів у цирках і зоопарках, за те, щоб з них познімали намордники та шлейки. Доборовся Роні до того, що представив «безпечних» ведмедів без спорядження перед усіма учасниками з'їзду цієї організації на арені паризького цирку — тварини з'їли свого захисника, роздратовані частими спалахами фотоапаратів. Хоч і винні були в тому люди та їхня не зовсім коректна з ведмежого погляду поведінка, а крайніми лишилися ведмеді: усіх тварин довелося приспати.

...і не тільки у кіно

А про те, що тварини втікають із зоопарків і вільно розгулюють містом, навіть кіно знімають. Пікантні сценки, сповнені колориту і напруги: розгублений лев, трішки роздратований і навіть голодний, кидається навсебіч, а люди, котрі вийшли на вулиці, від несподіваного перехожого розбігаються, кричать і верещать... Таке буває не тільки в кіно. Було таке й у нас — втікачів-левів знаходили за межами зоопарку тільки після того, як сталася трагедія. Втікали тварини і з цирку, і причиною була погано замкнута клітка або перегнила підлога. Здавна відомо, що тварина прагне волі, тому й шукатиме способів позбутися неволі — людського товариства.

та блискіток. Чи то не збігалося з його манерою зустрічати Новий рік, а може, просто безцеремонність людська йому не сподобалася, та вусатий-хвостатий спротивився такому поводженню, і от що з того вийшло.

Ягуар на полюванні

А в одному французькому зоопарку дві ягуарихи — мама й доця — потай прорили під вольєром хід і виповзли на волю. Ані службовці зоопарку, ані перші відвідувачі не помітили «пропажі». А молодий офіцер, котрий привів свою дружину та 9-річного сина у зоопарк, сам став жертвою хижачок. Тварюка напала спочатку на малого. Батькові не вдалося оборонити сина, мати ж від побаченого збожеволіла просто на місці. Часто можна почути, що винні в цьому люди. Мовляв, повитягували тварин з природи, посадили у смердючі вольєри, виставили на привселюдне посміховисько... От вони і мстяться вам, двоногим.

Дикі тварини у пригніченому та зацькованому стані здатні на відчайдушні вчинки. А причина численних сме-

ОБЕРЕЖНО: ВІРУСИ!

Сьогодні Джо у школі не було. Телефоную до нього після уроків, а він мені й каже: — Віруси.

— І як лікуєшся? — питаю.

— Та ось, противірусні бази скачую... «Ну, — думаю, — все! Вже марити почав!» Починаю пригадувати, що в таких випадках лікарі рекомендують робити з хворим, а сам тим часом кажу йому: «Може, чайку б з малиною попив, лікаря запросив би?» А він мені: «Та заходив зранку знайомий хакер, казав, що тут або видаляти заражені файли, або шукати новий антивірус...»

— Ага, — дійшло нарешті до мене, — сламера, хробака паскудного в Інтернеті підхопив?

І зрозумів я тут, що недарма, зовсім недарма читав я минулого тижня на перерві між історією та фізикою товстий Крапчин журнал, де була велика стаття про всякі комп'ютерні віруси. Ось де воно мені згодиться. І не тільки мені, сподіваюся.

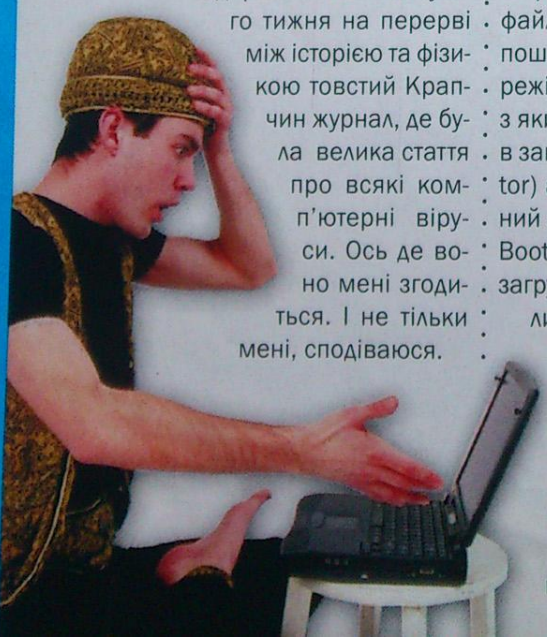

ЯКІ ВОНИ, ОТІ БАЦИЛИ?

Комп'ютерний вірус — це, з одного боку, та ж сама програма, певна сукупність команд, які виконуються у тій чи іншій послідовності. З іншого ж боку, віруси, на відміну від звичайних програм, відрізняються тим, що вони здатні створювати свої копії і насаджувати їх у різні об'єкти чи ресурси комп'ютерних систем, мереж тощо. Причому роблять це віруси самі, не питаючи в користувача ніяких дозволів. Копії оті поширюються далі, тож як тут не провести аналогію з вірусом грипу?

Як і всякі інфекції, комп'ютерні віруси ділять на класи за рядом ознак. Ознака перша — за середовищем поширення. Тут вони бувають мережні, файлові і загрузочні. Мережні віруси поширюються через комп'ютерні мережі, файлові насаджуються у файли, з якими ми працюємо, а загрузочні — в загрузочний сектор диска (Boot-sector) або в сектор, що містить системний завантажувач вінчестера (Master Boot Record). Є й гібриди — файлово-загрузочні віруси, які заражають і файли, і загрузочні сектори дисків.

За руйнівними наслідками діяльності можна виділити чотири типи вірусів. Нешкідливі ніяк не впливають на роботу комп'ютера (ну хіба що «з'їдають» обсяг вільної пам'яті на диску внаслідок свого поширення). Вплив безпечних вірусів обмежується зменшенням вільної пам'яті на диску і графічними, звуковими чи ще якимись ефектами. Приклад таких вірусів — програмки типу «Sheep» або «Bareyes». Перша запускає на твій робочий стіл симпатичну овечку, яка бродить і стрибає по активних вікнах, коли ти працюєш. А друга встановлює біля годинника очиці, які безперервно слідкують за рухом курсора по екрану. Ці віруси на хвороби навіть не схожі.

Та є й такі, що можуть спричинити серйозні збої в роботі, а деякі і взагалі нищать програми, стирають дані, псують необхідну для роботи комп'ютера інформацію, записану в системних областях пам'яті.

Однак найчисельніша категорія опізнавальних знаків «комп'ютерної зарази» — особливості алгоритму вірусу, характерні риси поведінки програм-паразитів у зараженому середовищі.

Компаньйон-віруси не змінюють файлів. Їхній алгоритм роботи полягає в створенні для **EXE**-файлів файлів-супутників під такою ж самою назвою, але дають їм розширення **.COM**. При запуску такого файла система спочатку виявить і запустить COM-файл, тобто вірус, який потім запустить і EXE-файл.

Хробаки — віруси, які поширюються в комп'ютерній мережі і, як і «компаньйони», не змінюють файлів і секторів на дисках. Вони проникають у пам'ять з мережі, вираховують мережні адреси інших комп'ютерів і розсилають за ними свої копії. Такі віруси інколи створюють робочі файли на дисках системи, але можуть зовсім не звертатися до ресурсів комп'ютера (крім його оперативної пам'яті).

Стелси — віруси-невидимки, досить довершені програми, які перехоплюють звертання системи до уражених файлів чи секторів дисків і «підставляють» замість себе незаражені ділянки. Ще одна родина вірусів, які важко виявити, — **поліморфи** (самошифрувальні віруси, або «привиди»). Високий ступінь «конспірації» досягається тим, що в більшості випадків два екземпляри одного й того ж поліморфа не мають найменшого збігу, бо не містять жодного постійного фрагмента кода.

От і спробуй упіймай такого! Не менше клопоту завдають макровіруси, які паразитують на макромовах, вмонтованих у системи обробки даних (таких як текстові редактори, різноманітні електронні таблиці).

НА ШЕЛЕЗЯЦІ ЕПІДЕМІЯ!

Сумнозвісній планеті Шелезяка, вигаданій Кіром Буличовим, поталанило — на підмогу прилетіла ціла бригада рятувальників, де один Зелений вартував десяти механіків. А нашій планеті ой як важко! Комп'ютерні віруси перестали бути проблемою тільки програмістів і користувачів Інтернету. Вони серйозно впливають навіть на всю світову економіку. І попри всі захисні заходи, ніхто ще не візьметься сказати, як можна спинити цю віртуальну напасть, яка завдає реальної шкоди. Дослідники з університету «Карнегі Меллон» пророкують, що боротьба з комп'ютерними вірусами буде надзвичайно тривалою і... безуспішною. Проблема тріумфального поширення вірусів багато в чому пояснюється клаптиковою основою Інтернету, яка складається з різних комп'ютерних кодів і програм — як примітивних, так і складних, більшість з яких ніяк не захищені.

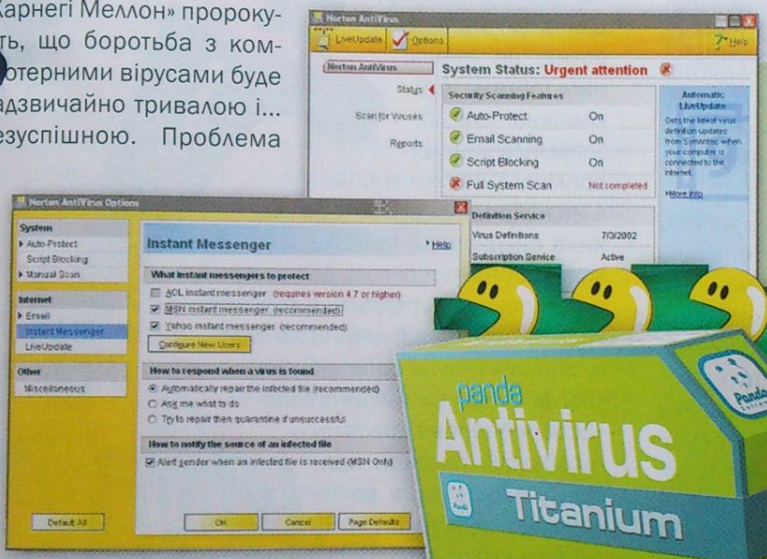

НЕБЕЗПЕЧНІ КУМИРИ

Нерідко автори вірусів використовують не тільки технологічні, а й «психологічні» пробоїни. Дослідження, проведене федеральним агентством США «InfraGard», показало, що приблизно кожен п'ятий користувач Інтернету, який потерпів від вірусів типу «Anna Kournikova», «Sean Connery», «Julia Roberts», «Elvis Presley Lives», відкривав вкладені файли з цією назвою, нехтуючи отриманими попередженнями. А дарма! Перш ніж відкрити невідвідки присланий файл, нехай і з ім'ям улюбленого кумира, будь він хоч Джеймс Бонд і Сінді Кроуфорд в одній особі, подумай: невже це справді те світле і безмежне почуття, заради якого варто ризикувати комп'ютерним начинням? Тим паче, що й віруси стають дедалі витонченішими, руйнівнішими. Якщо раніше користувач міг занести вірус, просто відкривши інфікований файл на дискеті, CD або відкривши вкладений файл, отриманий електронною поштою, то зараз віруси стали поширюватися безпосередньо з Інтернет-сайтів всесвітньої мережі. Особливої небезпеки зазнають користувачі, які скачують аудіо- чи відеофайли з Інтернету. Практично не лишилося типів файлів, які не можна «заразити» вірусом. Уже в найближчому майбутньому можуть з'явитися віруси, що заражатимуть мобільні телефони та інші пристрої, в яких використовується програмне забезпечення. Навіть наявність антивірусних примочок не гарантує стовідсоткової безпеки комп'ютерів і мереж. Приблизно 12-15% усіх вірусів проникають у комп'ютери, грубо начхавши на встановлений у них антивірусний захист — для того щоб противірусне ПЗ застаріло, сьогодні вистачає 1-2 днів.

СТРАШИЛКИ-ОБМАНЩИКИ

Жах численних користувачів перед вірусами породив і систему «страшилок», які називають англійським словом «hoax» (обман, крутійство). Жартівники періодично направляють користувачам Інтернету листи з попередженням про близьку вірусну атаку. Наприклад, користувачу повідомляється, що 11 січня може активізуватися вірус, який знищив пам'ять комп'ютерів, що використовують операційну систему «Windows-95». Аби уникнути небезпеки, рекомендується не вмикати того дня комп'ютер або знищити певні файли і розіслати отримане попередження всім знайомим. Як тут тільки не жартують!

ДІТИ, ВИ КУДИ?

У всесвітніх електронних мережах циркулює 55-65 тисяч різних вірусів, над написанням яких натхненно трудилося 10-12 тисяч програмістів. І число цих діячів росте з кожною дниною — через нескладність написання вірусів. За даними Інституту комп'ютерної безпеки, автори вірусів здебільшого виявляються чоловіками віком від 19 до 35 років, наділеними неординарними здібностями і, як правило, близькими до сфери програмування. Однак зафіксовано чимало випадків, коли творцями вірусів ставали тінейджери віком 12-15 років. Деякі з таких випадків взагалі стали легендами. Так у 1993 році вірус «SatanBug» уразив сотні комп'ютерів у Вашингтоні, перепало навіть Білому Дому. Після напружених пошуків агенти ФБР арештували... 12-річного підлітка! А в 1998 році двоє калі-форнійських хлопців створили вірус, що уразив понад 500 комп'ютерів Пентагону. Міністерство оборони США зрозуміло, що атаки в кіберпросторі не менш страшні, ніж традиційні види бойових дій. Бо якщо вже і діти беруться за зброю...

Гулівери зеленого світу

Хочеш уявити себе ліліпутом, який намагається охопити своїм поглядом неосяжне? Тоді стань поряд із секвоєю — велетенським деревом, яке росте в Америці.

Викопні зразки говорять, що ці велети росли ще 200 мільйонів років тому і були поширеніші, ніж зараз. Тепер вони займають відносно невеликий регіон, що тягнеться на 450 км від південного краю Сьєрра-Невади (Каліфорнія) на північ до гір Кламат (Південний Орегон). Назву свою дерево отримало на честь вождя індіанців черокі Секвої. Гігантська секвоя — найбільший у світі живий організм. Вона може прожити до 4000 років, поступаючись цим показником тільки остистим соснам, деякі з котрих уже мають по 4900 років. Найбільша на сьогодні гігантська секвоя — Генерал Шерман. Вік цього дерева — приблизно 4000 років, а його вага — близько 2995796 кг.

У чому ж секрет довголіття? У корі, яка містить особливі хімічні речовини. Вони й роблять секвою несмачною для комах і непридатною для росту лишаїв та грибів. Навіть лісові пожежі вони зуміли повернути собі на користь. По-перше, через товсту кору секвої не горять. А по-друге...

Секвоя має близько 2000 шишок завбільшки з куряче яйце, які висять на дереві до 20 років. При пожежі розжарене повітря спричиняє розкриття шишок, насіння падає на прогрітий грунт, де проростає чи розноситься навсібіч.

Та мають ці могутні велети природи і слабке місце — кореневу систему, яка чомусь не йде углиб, а розростається неглибоко від земної поверхні. Інколи досить буває сильного вітру, аби повалити незміцніле дерево.

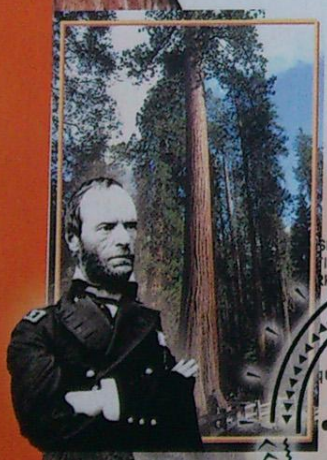

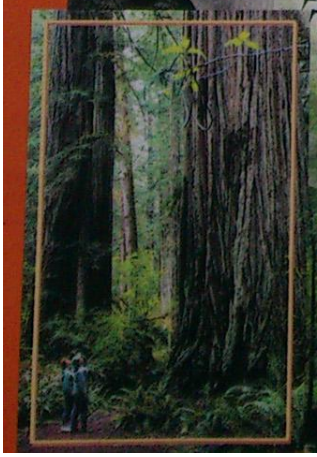

«Величезна відповідальність лежить на будь-якій, навіть найменшій істоті, до чиїх лап потрапили сірники».
Туве Янссон
«Мумі-тато й море»

Доберейнерове кресало — предок сучасних сірників

- «Нанодвигун завбільшки із сірник пересуває предмети вагою до 200 грамів...»
- «Не більший за сірник однокристальний термінальний USB-ISDN-адаптер, розроблений фірмою «Cologne Chip...»
- «Поки засіб дійде до споживача, він становитиме собою імплантант, не більший за сірник...»

Яку мініатюрну абракадабру не візьми — медичну, електромеханічну, електронну, — так і тягне порівняти її з сірником. Бо немає на планеті людини, яка б не знала, як виглядає сірник. І це при тому, що оті малесенькі пристосування для отримання вогню не первісним тертям, а в хімічний спосіб, з'явилися лиш наприкінці XVIII століття.

А на початку XIX століття роль сірника виконувала лучинка з головкою з бертолетової солі. Для загоряння головку занурювали в сірчану кислоту, тож користування такими «сірниками» було небезпечним. Тоді ж з'явилося й так зване «Доберейнерове кресало» — громіздкий скляний прилад, у якому горів водень, що виділявся в результаті реакції між сірчаною кислотою і цинком. Були й інші знаряддя, але всі вони були незручні, небезпечні та дорогі.

У 1816 році до видобування вогню залучили фосфор, а перші справжні сірники з'явилися 1833 року, коли в масу для сірникових головок дали жовтий фосфор. Однак саме виробництво сірників було дуже шкідливим, фосфорні пари спричиняли фосфорний некроз кісток. Безпечні сірники з'явилися з відкриттям неотруйного червоного фосфору. Такі сірники не загорялися при терті об будь-яку шершаву поверхню. Для зручності користування на боковини коробки стали наносити суміш із червоного фосфору, клею та ряду інших речовин.

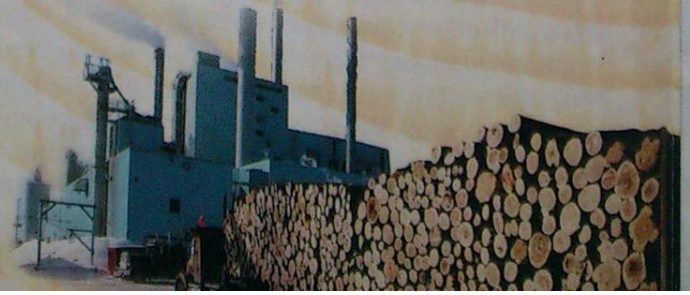

— Скажіть, якщо я піду тією вулицею, там буде залізничний вокзал?
— Знаєте, він там буде, навіть якщо ви туди не підете!

НУ ПРОСТО АНЕКДОТ!

Коридором вузу йде професор. Назустріч йому — студент:
— Скажіть, професоре, ви коли спати лягаєте, бороду на ковдру кладете чи під ковдру?
Професор, після паузи:
— Знаєте, навіть не задумувався...
Пройшов тиждень. Змарнілий професор, з колами під очима, скаржиться колезі по кафедрі:
— Вже тиждень спати не можу: під ковдру — незручно, поверху — ще гірше!..

Телефонує дівчина на радіо й говорить:
— Учора знайшла гаманець, там було 5000 доларів і візитка на ім'я Мирончука Петра Сергійовича, проспект Коперника, 19... Поставте для нього, будь ласка, якусь гарну, задушевну пісню!

Вегетаріанське кафе. За столиком два чоловіки. Підходить офіціант:
— Слухаю.
Один:
— Мені томатного соку, будь ласка.
Другий:
— Як! Ти питимеш кров мертвих помідорів?!

Правила їзди для асфальтових катків: «Виїхати на перехрестя, поглянути вліво-вправо, чи немає іншого катка, після чого продовжити рух...»

— Озвись! — закричав турист, потрапивши до печери з гучною луною.
— Озвись! — відлунила печера.
— ..звись! ...вись! ...ись! ...сь! ...м'який знак!

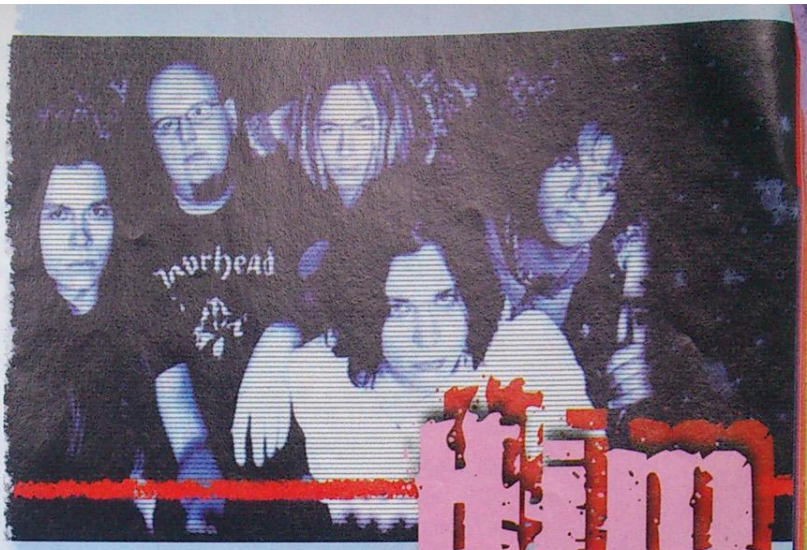

Нім

In Joy And Sorrow

Album «Deep Shadows & Brilliant Highlights»

Oh girl we are the same,
We are young and lost and so afraid.
There's no cure for the pain,
No shelter from the rain,
All our prayers seem to fail.

Chorus:
In joy and sorrow my home's in your arms,
In world so hollow
It is breaking my heart.
In joy and sorrow my home's in your arms,
In world so hollow
It is breaking my heart.

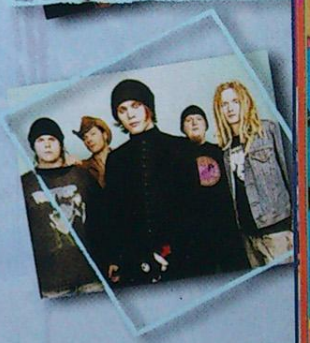

Oh girl we are the same,
We are strong and blessed and so brave,
With souls to be saved
And faith regained,
All our tears wipe away.

Chorus:
In joy and sorrow my home's in your arms,
In world so hollow
It is breaking my heart.
In joy and sorrow my home's in your arms,
In world so hollow
It is breaking my heart.

In joy and sorrow my home's in your arms,
In world so hollow
It is breaking my heart.
In joy and sorrow my home's in your arms,
In world so hollow
It is breaking my heart.

And my home's in your arms,
And it is breaking my heart,
My home's in your arms,
And it is breaking my heart.

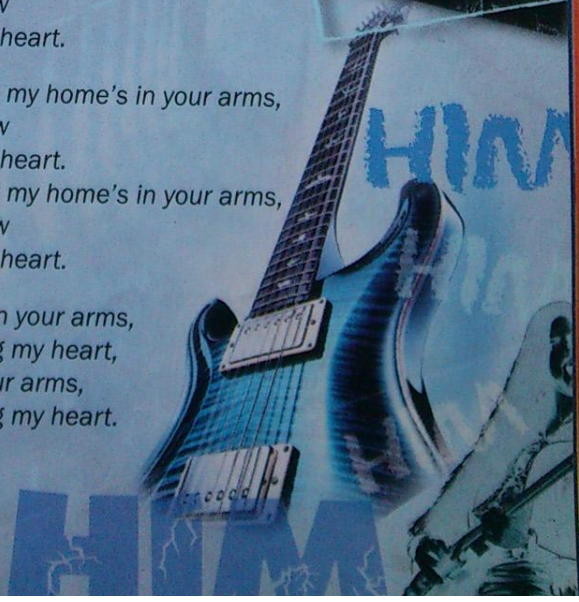

Льодові пристрасті

«Хто на нашому катку
Вм'ятину лишив таку?
То сідало НЛО
Чи бігфут проходив?» —
Не до жартів тут було
Класному народу.
Аж невдовзі Ковба-сан
На льоду з'явився,
І містерії туман
Скоро прояснився.
«То йшов Пундик на рекорд,
Тільки послизнувся —
От і вийшов інший спорт... —
Кіт аж реготнувся, —
Хто у кригу глибше сяде,
Верхню сходинку посяде...»

Потрійний Гордіїв вузол

Ковзанярський спорт такий же давній, як і лижний. Хто, коли і де винайшов перші ковзани? Цього тобі не скаже найтитулованіший історик. Норвежці, наприклад, переконані, що перші ковзани було випробувано саме на їхніх замерзлих водоймах понад 3000 років тому. «Ще чого!» — озиваються голландці і починають доводити, що в їхній країні ще раніше стали кататися на загострених кістяних пластинках. Тож історикам доводиться заглядати в найпотаємніші закапелки давнини, щоб віднайти коріння ковзанярства. Недавно у пресі з'явилися повідомлення про те, що найдавніші ковзани були знайдені на березі Південного Бугу. На них понад 3200 років тому у часи бронзового віку їздили кімерійці, що заселяли Північне Причорномор'я. А виготовлені вони, скоріш за все, з фаланги передніх ніг коня. Тож тепер ми можемо підключатися до норвезько-голландського хору з піснею про українське коріння ковзанів.

Історично так склалося, що подібні суперечки вирішуються так: у чиїй країні цей спорт сьогодні найпопулярніший, до того більше й прислухаються. У нашому випадку — це голландці.

Та вже нехай там, тим більше, що в Голландії стільки льодових доріжок, що одночасно на ковзанки може вийти третина населення цієї країни. Третина! До списку епітетів, таких як Країна вітряків чи Край тюльпанів сміливо можна додавати щось на кшталт Ковзанярії.

У січні кожного року в Голландії проводяться традиційні «Гонки по каналах». Мешканці цієї невеличкої країни швиденько розкуповують понад 30 тисяч пар найсучасніших ковзанів, викладаючи за пару 600 доларів і більше. Голландський журнал «Ковзани» виходить тиражем у 350 тисяч примірників, і він тут не один такий. А от у Норвегії, яка має не менш багаті ковзанярські традиції (в активі у них понад 60 одних тільки золотих медалей чемпіонів світу та Олімпійських ігор), навпаки, популярність ковзанярського спорту різко пішла вниз, поступившись лижам та іншим видам. Дійшло до того, що команду на останню олімпіаду ледь спромоглися виставити. А ще батьківщиною ковзанів себе називають.

Становлення на ковзани

Перші ковзани, які хоч чимось нагадують сучасні, почали виготовляти у XIII столітті з дерева. До дерев'яної основи прикріплювали полозки з бронзи або заліза. Так тривало протягом наступних ще п'яти століть. Змінювалася при цьому хіба довжина і форма дерев'яної основи та полозок. Аж поки ковзани і взуття не стали єдиним цілим. Першою друкованою згадкою про ковзани є «Англо-голландський словник» Гемаха (1648 рік). А перші правила про ковзанярські змагання вийшли в Англії у 1772 році. До наших днів дійшло тільки три примірники цієї безцінної книжечки. Окрім правил, вона містить методичні поради ковзанярам та фігуристам. Виявляється, і першу ковзанку «на суші» залив теж британець. Ним був житель Лондона Генрі Кірк. До цього користувалися природними замерзлими водоймами. Там же, в Анлії, відбулися і перші офіційні змагання з бігу на ковзанах. Переможець містер Лемб подолав 15 миль за 46 хвилин. Невдовзі почали змагатися ковзанярі у країнах Скандинавії. А вже у 1884 році вперше почали розігрувати звання чемпіона світу. Важливою подією для швидкісного бігу на ковзанах стало винайдення норвезькими скороходами Паульсеном та Вернером у 1880 році трубчастих бігових ковзанів. Така конструкція ковзанів збереглася протягом століття, аж поки голландські фірми «Вікінг» та «Рапс» у 1996-1997 роках не запропонували нову модель.

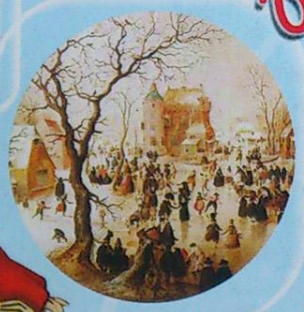

Міжнародна спілка ковзанярів (ІСУ), створена 1882 року, з 1890 року почала фіксувати рекорди ковзанярів. Звання абсолютного чемпіона, згідно з правилами ІСУ, отримував той, хто вигравав три з чотирьох дистанцій. Упродовж 1908-1914 років норвежець Матісен чотири рази зумів досягти цього.

Ковзанярський спорт був присутнім на всіх зимових олімпіадах. У період з 1924 року по 1984 змагання проводилися на відкритих ковзанках. У 1988 році вперше олімпійські ковзанярі бігали під дахом, а в 1994 прийнято рішення проводити

всі змагання ковзанярів лише на критих ковзанках зі штучним льодом. Жінки стартували на олімпійських ковзанках у 1932 році в Лейк-Плесіді.

Ковзанярський спорт стає дедалі популярнішим. Якщо на першій олімпіаді виступав лише 31 спортсмен з 10 країн, то на останніх — близько 200 ковзанярів із 30 країн!

Тане розмаїте ковзання...

Ковзанярський спорт ділиться на три види: швидкісний біг, фігурне катання та шорт-трек. Про фігурне катання ми вже писали, тож спинимося на двох інших.

Швидкісний біг на ковзанах — це вид спорту, в якому необхідно як можна швидше подолати дистанцію на льодовому стадіоні по замкнутому колу. Сучасні змагання для чоловіків включають дистанції 500, 1500, 5000 і 10000 метрів та 500, 1000, 1500, 3000 метрів — для жінок. Переможця у багатоборстві визначають за найменшою сумою очок, набраних на чотирьох дистанціях. Очки підраховуються так: до результату в секундах (разом з десятими долями), показаного спортсменом на дистанції 500 м, додають результати на трьох інших дистанціях, поділені відповідно у чоловіків на 3, 10, 20, у жінок на 2, 3, 6. Така система підрахунку очок діє з 1928 року.

На дистанцію ковзанярі виходять парами і біжать окремими доріжками. На кожну дистанцію національна збірна може виставити по три спортсмени.

Шорт-трек — вид швидкісного бігу на ковзанах, який зводиться до якнайшвидшого подолання дистанції у середині хокейного майданчика довжиною 111,12 метра. Зародився він у Канаді на початку минулого століття і досить швидко знайшов прихильників у Європі. У перших міжнародних змаганнях в 1915 році канадцям протистояли американці. Ще через п'ятнадцять років в Англії відбувся перший чемпіонат країни із шорт-треку. А окремим видом спорту його визнали в 1975 році.

З 1992 року проводиться шість видів змагань: особиста першість з бігу на 500 і 1000 метрів (у чоловіків та жінок) та естафетні гонки на 3000 м (жінки) і на 5000 м (чоловіки). Спортсмени біжать по овальній ковзанці проти годинникової стрілки 4,4 кола на дистанції 500 м, 9 — на 1000 м, 27 — на 3000 м і 45 — на 5000 м. У бігу на 3000 і 5000 метрів естафету один одному спортсмени можуть передавати у довільній точці дистанції доторканням до будь-якої частини тіла. Переважно ковзанярі підштовхують своїх партнерів, сприяючи їхньому розгону. Шорт-трекери бігають у шоломах, рукавицях та захисних щитках для ніг — ну чисто тобі хокеїсти!

У шорт-треку не дивляться на час, за який спортсменові вдалося подолати дистанцію. Визначальним тут є місце, яке посів бігун на фініші. На фінальній стадії у змаганнях зазвичай стартує 32 бігуни — 8 забігів по 4 скороходи в кожному. Два переможці кожного забігу виходять у наступний етап, і так далі. Ковзани для шорт-треку дещо коротші від бігових — 38-43 см проти 42-46 см. Заборонено використовувати ковзани з відкидними задніми частинами. Штовхатися спортсменам також заборонено. Причина зрозуміла: вискочиш на такій швидкості на трибуни — ніякий хірург тебе потім не складе.

Шорт-трек — один з наймолодших видів спорту, але через свою динамічність він продовжує знаходити нових прихильників. Та й хокейних ковзанок значно більше, ніж льодових ковзанярських доріжок

Рейтинг IFFHS: Обвал «Шахтаря»

Донецький «Шахтар» у новому рейтингу Міжнародного інституту футбольної історії та статистики (IFFHS) опустився на 44-ри позиції і посідає 123-тю сходинку. А от 1-е місце, як і раніше, займає італійський «Мілан». На другу сходинку з четвертої піднявся «королівський» «Реал».

Віталій Кличко — перший у рейтингу WBC

Український боксер Віталій Кличко знову піднявся на першу сходинку рейтингу WBC, де чемпіоном є Леннокс Льюїс. Другу позицію кращих боксерів планети займає Коррі Сандерс. Володимир Кличко за версією цієї організації посідає десяте місце.

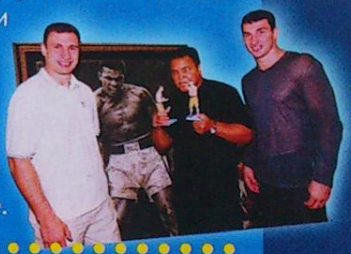

Марк Месьє випереджає Горді Хоу в суперечці бомбардирів

Капітан клубу НХЛ «Нью-Йорк Рейнджерс» Марк Месьє вийшов на друге місце у списку бомбардирів за всю історію НХЛ. 42-річний нападник закинув дві шайби у ворота «Далласа» і випередив легендарного Горді Хоу.

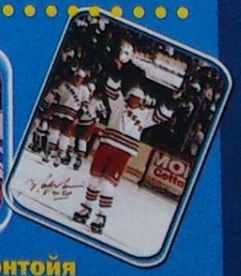

Брати Монтойя в автогонках?

У найближчому майбутньому у «Формулі-1» може з'явитися ще одна династія. Федеріко Монтойя, молодший брат пілота «Уїльямса» Хуана-Пабло Монтойї, готується до дебюту у німецькій «Формулі-БМВ». Боси компанії «БМВ Моторс» вважають Федеріко Монтойю перспективним гонщиком, здатним на гучні перемоги.

Герої лижних двоєборств

«От уявляєш, — мовив сам до себе Пундик, скидаючи з плеча гвинтівку і зручно вмощуючись на килимку, — років через десять купуєш ти «Біатлонічний кур'єр», а на тебе з обкладинки дивиться Пундик, а внизу підпис: «Він прославив Україну». Ото часи настануть...»

Бух! Бух! Бух-бух-бух! Вразивши всі п'ять мішеней, Класний гурман побіг далі. От із стрільбою ніби все гаразд, а швидкість... «Нічого! — втішав себе Пундик. — Поки сніг, тренуватимусь, а там, дивись, і розряд дадуть...» І як знати, якщо проявити досить наполегливості, може, й складе колись компанію нашим нинішнім героям.

Спортивна організація: м.Хонефосс.
Особистий тренер: Аудун Свартдал.
Марка лиж: «Madshus».
Модель гвинтівки: «Anschutz».
Марка амуніції: «Lapua».
Олімпійські ігри:
золото в естафеті у Солт-Лейк-Сіті;
срібло у спринті в Нагано.
Статистика стрільби:
лежачи — 108/159 (67%);
стоячи — 101/160 (63%).
Досягнення:
Кубок світу: 10 перемог, 109 разів посідав місця вище 25.

Сьогодні в біатлоні успіху досягає лише той, хто поєднує швидкий біг на лижах і влучну стрільбу. Та Фроде нерідко доводиться компенсувати свої промахи у стрільбі ну просто блискавичною швидкістю! Практично кожен третій постріл Андерсена не знаходить мішені, відтак розраховувати на гучні перемоги поки що важко. А от потрапити в десятку найсильніших біатлоністів світу це не заважає вже сьогодні.

На олімпіаді в Нагано Фроде Андерсен виграв срібло в гонці на 10 км, поступившись лише своєму земляку Бйорндалену. У 2000 році він став чемпіоном світу на цій же дистанції. Всього ж у його активі 5 медалей: 2 у спринті і 3 в естафетах. Щоправда, одну в нього мало не відібрали, виявивши, що підбігав до вогневого рубежу Фроде вже із зарядженою гвинтівкою. Той зізнався, що робив таке, але тільки тому, що не знав. Вибачився потім перед суддями, перед спортсменами, пообіцяв далі бути гарним хлопчиком, і медаль у нього не відібрали. Обмежилися дискваліфікацією, час якої давно минув.

На олімпіаді в Солт-Лейк-Сіті саме його реактивна швидкість на другому етапі вивела команду Норвегії на перше місце. А на минулорічних стартах найвищим досягненням Фроде Андерсена було п'яте місце в Кубку світу.

Цієї зими він, поза всяким сумнівом, намагатиметься покращити свої показники, і я зичу йому удачі.

Fröde Andersen

Фроде Андерсен

Дата народження: 9.09.1973.
Місце народження: Роттердам (Голландія).
Місце проживання: Хонефосс (Норвегія).
Зріст/вага: 191 см/75 кг.
Освіта: студент економічного університету.
Сімейний стан: неодружений (поки що).
Захоплення: серфінг, фондова біржа.
В біатлоні з 1985 року.

Батьки Фроде Андерсена були дипломатами, а тому він у дитинстві багато подорожував. Народившись у Голландії, перші кроки малюк робив у Кейптауні, Лагосі та Найробі. І вже тільки коли Фроде виповнилося 4 роки, його сім'я перебралася з Африки на батьківщину предків — до Норвегії.

Тут він у п'ять років зайнявся лижним спортом. Чим ще займатися у країні, яка претендує на звання батьківщини лижного спорту! А біатлоном хлопчик Фроде захопився у 12 років. Пройшов рік — і він виграє свої перші змагання.

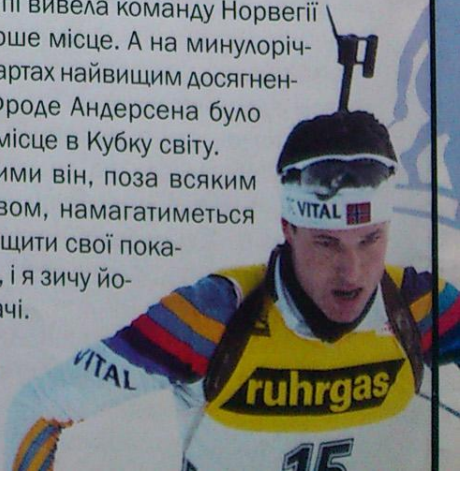

Свен Фішер

Дата народження: 16 квітня 1971 року.
Місце народження (і проживання): Шмалькальден (Німеччина).
Зріст/вага: 185 см/84 кг
Освіта: вища, службовець компанії «Fiege WDZ».
Захоплення: подорожі, полювання, фотографія.
В біатлоні з 1983 р.
Спортивна організація: «WSV Oberhof 05».
Особистий тренер: Франк Ульрих.
Марка лиж: «Fischer».
Модель гвинтівки: «Suhler».
Марка амуніції: «Federal».
Досягнення:
Олімпійські ігри: 2 золоті медалі, 2 срібні, 1 бронзова.
Чемпіонати світу: 5 золотих, 3 срібні, 4 бронзові медалі.
Кубок світу: 2 перемоги; на етапах 22 — в особистому заліку і 16 — в естафеті.

Статистика стрільби: лежачи — 91/112 (81%); стоячи — 96/113 (84%).
Сімейний стан: неодружений.

Свен Фішер починав кар'єру, ще коли Німеччина ділилася на ФРН і НДР. Він жив у Східній Німеччині, «демократичній». У 18 років хлопця взяли в армію. Згодом, коли біатлоніст Свен Фішер служив (точніше, рахувався) оберфельдфебелем у бундесвері, працівники служби безпеки об'єднаної Німеччини відкопали його причетність до спецслужб колишньої НДР. Розгорівся скандал, і міністр оборони «запропонував» Свену змінити форму на цивільне.

Та Фішер уже був улюбленцем мільйонів, мав стійку фінансову підтримку федерації, тож у житті його від того мало що змінилося: він і далі тренувався та стартував у змаганнях, виграючи одну медаль за другою.

Свен Фішер біжить третім у квартеті німецької естафетної команди, забезпечуючи часовий запас фінішеру Франку Люку. Цікаво, що Франк не лише партнер по збірній, він ще й чоловік Свенової сестри. Отака спортивна сімейка. Лижників об'єднує ціла низка захоплень, а якось вони навіть примудрилися удвох потрапити в аварію.

За свою спортивну кар'єру Свен Фішер завоював понад сто різних медалей, які прикрашають його помешкання. Звичайно, на особливому місці тут олімпійські нагороди. Основним його козирем у біатлоні є досить влучна стрільба. Такий «лижник-кулеметник», як Свен, став би окрасою будь-якої спортивної команди.

Захоплення: кіно, теніс, мотоспорт.
Сімейний стан: одружений.

Колись Рафаель Пуаре на запитання, чого б він хотів, відповів: «Стати найсильнішим біатлоністом». Від 2000 року йому вже не треба про це мріяти. Рафаеля Пуаре називають французом з норвезьким ухилом. А все через те, що закохався колись у норвезьку біатлоністку Лів-Грет Скілбрайд. Кульмінацією любовної історії стало весілля, яке відбулося у травні 2000 року. А через три роки у спортивній сім'ї народилася донечка Емма.

Цікава деталь: вона народилася 27 січня, тоді, коли святкує свій день народження Бйорндален, основний конкурент Рафаеля. До суперника Пуаре ставиться з повагою, захоплюється його професіоналізмом.

Успішної спортивної кар'єри в Рафаеля Пуаре могло б і не бути, якби його у 1999 році після мотокатастрофи не підтримали друзі, а особливо Лів-Грет, тоді ще наречена. А Рафаель допоміг повірити у свої сили подрузі, коли та отруїлася перед гонкою на першості світу. Вона тоді, як і він, виграла золото, і Рафаель назвав її медаль набагато важливішою, ніж його. Так удвох вони й живуть — медалі лижами гребуть. Рафаель закоханий у Францію, хоча частенько живе на батьківщині дружини. Ніхто не планує змінювати громадянства, обоє примножують славу своїх батьківщин.

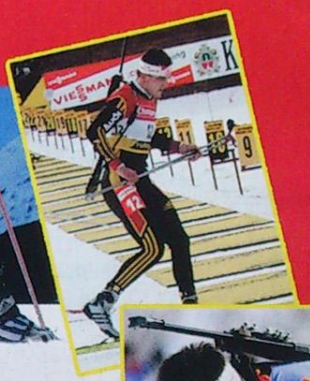

Рафаель Пуаре

Дата народження: 9 серпня 1974 р.
Місце народження: Рівз (Франція).
Місце проживання: Ла-Шапель-ен-Веркор (Франція).
Зріст/вага: 174 см/70 кг.
Організація: «Веркор-Скі-де-Фонд».
Марка лиж: «Rossignol».
Модель гвинтівки: «Anschutz».
Марка амуніції: «Eley».
Особистий тренер: Жан-П'єр Амат.
В біатлоні з 1994 року.
Досягнення:
Олімпійські ігри: срібло і бронза у Солт-Лейк-Сіті.
Чемпіонати світу: 5 золотих, 2 срібні і 4 бронзові медалі.
Кубок світу: 3 перемоги, 22 перемоги на окремих етапах, 109 разів посідав місця вище 25-го.
Статистика стрільби:
лежачи — 121/131 (92%);
стоячи — 113/133 (84%).

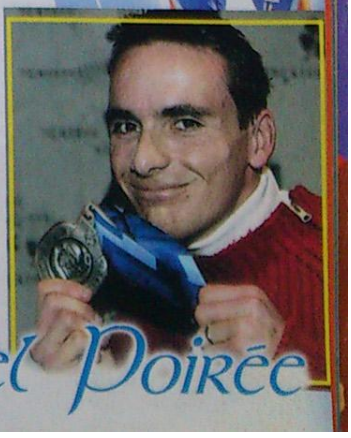

«Сі віс пацем — пара беллум», — любить примовляти Пундик, ховаючи свій рюкзак від Ковба-сана. Що в перекладі з латині означає: «Хочеш миру — готуйся до війни». Звідки інтерес до латині, питаєш? Діло було так. Познайомився Пундик з дівчинкою Маргариткою. Щоки — рум'яні, як пампушки, губи — червоні, як вишні з компоту, а говорить — ніби «Спрайт» журчить. Не встояв перед її чарами — в кафе запросив. А там розповів, що захоплюється машинами і будь-яку марку за звуком мотора може визначити... І тут «Volvo» до кафе підкотило. Гурман пояснив, що означає емблема машини, сказав, що «volvo» в перекладі з латинської означає «кочуся»... Дівчинка була в захваті, але Пундик про всяк випадок забрав її з кафе у кіно. А там Роберт де Ніро з Жаном Рено на «Audi A8»... Добре, що Маргаритку машина не зацікавила, але Пундик не став випробовувати долю і все, що стосувалося марки, з'ясував. Ось, читай.

Audi: німкеня з латинським

Історія одного підприємця

Август Хорх, засновник марки «Ауді», на світ з'явився 12 жовтня 1868 року в сім'ї коваля. Родина жила небагато, і в 13 років хлопчику довелося кинути школу, щоб допомагати сім'ї. А в 16 подався на вагонобудівний завод у Гейдельберзі, де напресовував сталеві бандажі на колеса.

Хорхові було вже двадцять літ, коли він зміг нормально навчатися. 1888 року він поступив до інженерного училища, після якого працював на ливарному заводі, в конструкторському бюро в Лейпцигу. Саме тут Хорх у 1896 році побачив автомобіль «Бенц-Вело». Побачив — і відразу ж настрочив листа до Карла Бенца з проханням прийняти його на роботу. Листа гер Бенц прочитав, і Август Хорх став керівником виробництва у Мангеймі.

А 1899 року Хорх засновує в Ерендфельді власну фірму «A. Horch & Co», яка в 1900 році випустила свій перший автомобіль моделі «Утермоль». У 1903 році фірма переїхала у Цвікау. Конструкції Августа Хорха за тодішніми мірками були дуже сміливими. Та Хорх був не тільки конструктором. Він накопичував капітал, який за два роки виріс до 525 тис. марок. На заводі діяла жорстка система штрафів. Спізнення від 5 до 15 хвилин «коштувало» 25 пфенігів, до півгодини — вже 40.

Про користь латині

Марка «Audi» з'явилася в 1910 році. Через розбіжності з партнерами Хорх пішов зі своєї фірми і створив нову компанію під такою ж назвою. «Хорхівчани» невдоволено скривилися, подали в суд, і той присудив знайти іншу назву.

Як саме її знайшли, достеменно невідомо, але є дві легенди. Одна з них розповідає, що на судовому засіданні суддя закликав присутніх до спокою, і в залі знайшовся перебендя, який вимовлене ним «hören» (слухати) перебрехав латиною (audi). Сподобалось...

Друга ж легенда приурочує появу назви до бурхливих дебатів на дому в одного з компаньйонів. Кожен

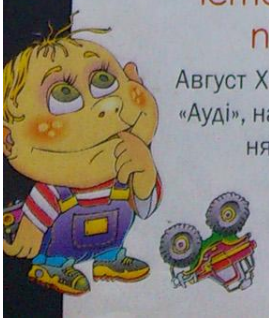

пропонував своє, стояв страшенний галас, і хтось із присутніх у розпачі вигукнув: «Вислухайте ж і другу сторону!» Хлопчик, син господаря, що саме вчив у сусідній кімнаті латину, й собі вигукнув: «Audiatur et altera pars!» (є в латині такий афоризм, який слово у слово означає те, до чого закликав акціонер). Хлопчик похизувався знанням іноземної мови, а сперечальники зметикували, що латинське «audi» — майже те ж саме, що німецьке «horch» («слухай, прислухайся»). І постановили назвати фірму «Audi Automobilwerke GmbH». А там і плакати рекламні з'явилися: слово «Audi» і зображення величезного вуха. Так народилася одна з найвідоміших марок машин.

Перший автомобіль «Audi» був схожий на колишні конструкції Хорха — «Horch». Та незабаром почало вимальовуватися і своє обличчя.

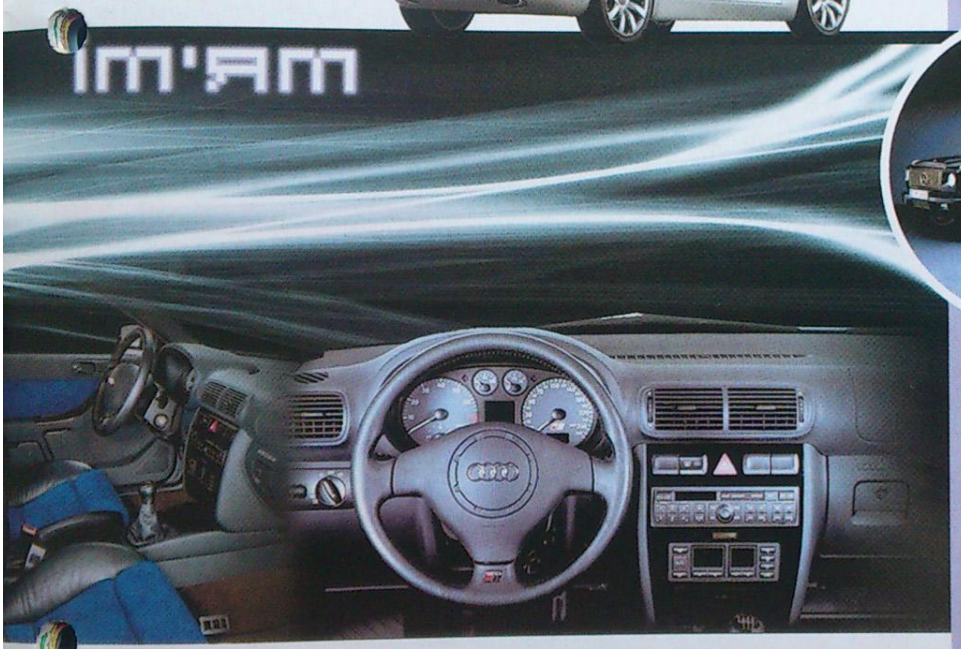

Хорх раз за разом виставляв свої машини на змагання, і його завзятість була нагороджена в 1911 році: «Audi B» в гонці на Кубок Альп в Австрії здолав дистанцію

без жодного штрафного очка. З урахуванням недоліків у 1913 році була розроблена нова модель «Audi C», яка в 1912-1914 роках домоглася серйозних успіхів у змаганнях і стала відомою як «Alpensieger» («Підкорювач Альп»).

У 1932 році 4 німецькі фірми — DKW, «Audi», «Horch» і «Wanderer» — об'єдналися в автоконцерн «Auto Union». Після війни місто Цвікау відійшло до НДР, завод «Audi» був націоналізований і налаштований на випуск не менш відомих «Трабантів». Марка «Audi» тимчасово зникла: «Auto Union» виробляла тільки машини DKW.

Від забуття до слави

У 1958 році «Auto Union» перейшла під контроль «Даймлер-Бенц», в 1964 — «Фольксвагена». А в 1965 році відродилася марка «Ауді» («Audi 1700»).

У 1969 році до «Auto Union» додали фірму NSU — вийшла нова компанія «NSU Auto Union». І тільки в 1984 році її назвали просто й гарно — «Audi».

Після 1965 року сімейство моделей «Audi» стало розширятися — до початку 1970-х з'явилися серії «60», «75», «80» і «100». А створені в 1980 році модифікації «Quattro» неодноразово домагалися успіху в міжнародних ралі, що принесло марці «Audi» високий авторитет. Август Хорх — талановитий інженер, підприємець і гонщик помер 3 лютого 1951 року. Однак обидві марки, які завдячують своєю появою Хорху, не забуті. Автомобілі «Хорх» стоять у пам'яті народній в одному ряду з найбільш знаменитими автомобілями 1930-х років. А марка «Ауді» й донині благоденствує, хоча її машини складають не у Цвікау, а в Інгольштадті. Вона користується чудовою репутацією у всьому світі — чи не це найкращий пам'ятник Августу Хорху!

НОВИНИ НА КОЛЕСАХ

Мотоцикл майбутнього

Мотоцикл «EMBRIO» від канадської фірми «Bombardier» — це транспорт майбутнього. Побачимо його років через 20. Яку швидкість розвиватиме цей агрегат, сказати важко, зате вже відомо, що за паливо правитиме водень. А ось і габарити: висота — 124, ширина — 70, довжина — 120 см. Вага — 164 кг. Ніврокy!

Стережіться, злодії!

Цікавий противикрадальний пристрій стоїть у бензобаку мерседесівського джипа «GelandeWagen». Усередині герметичного корпуса — електромагнітний клапан і мініатюрний блок керування, що розпізнає команди процесора охоронної системи. Клапан закритий — пальне не тече, тут уже в бензобак треба лізти. А на таке злодій навряд чи піде.

Зліва безпечніше!

У XVII ст. імператор Японії ввів правило: «Тим, хто рухається дорогою до столиці, триматися лівого краю дороги, а тим, хто їде з неї — правого» (якщо стояти лицем до міста). Робилося це для самураїв: якщо на дорозі стрінеться ворог, то мечем зручніше погрожувати, коли ти ліворуч. Якщо ти не лівша, звісно.

Наш друг Моргайко

Від 1868 року ми користуємося сигналами світлофора: тоді в центрі Лондона вперше було встановлено прототип світлофора — пристрій семафорного типу. Через 46 років з'явився електричний світлофор з ручним керуванням і червоним та зеленим сигналами. А перший трикольорний світлофор поставили в 1918 році у Нью-Йорку.

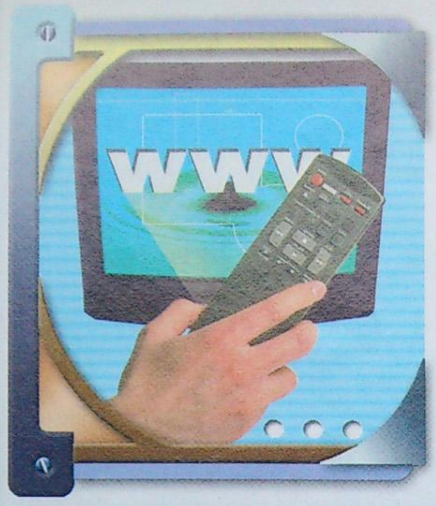

ТБ + Інтернет — вийшов теленет

Компанія «Ondigital» спільно з телекомпанією BBC анонсувала нову послугу — телевізійний Інтернет-портал. Технологія дозволить одним лиш натиском отримувати з Інтернету дані, що мають безпосереднє відношення до програми, яка в даний момент переглядається. Відображатиметься потрібна інформація на тому ж екрані, що й телевізійне дійство — прийом даних буде здійснюватися через телефонну мережу за допомогою спеціального пристрою, підключеного до комп'ютерної приставки «Ondigital», яка й надасть готовий комбінований сигнал. Тепер до Інтернету можна буде підключитись просто під час остогидлої реклами про корисність памперсів, що перериває улюблений фільм, і прочитати в цей час біографію акторів або історію створення фільму.

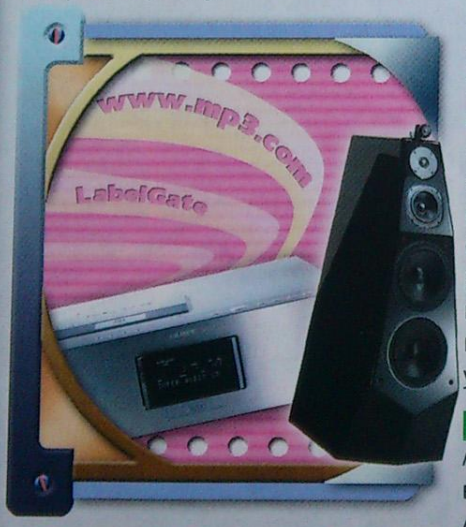

Музика з павутинки

Щоб не відставати від просунутого телебачення, японські компанії «Sony», «Sharp», «Pioneer» і «Kenwood» спільно розробляють нове покоління побутової аудіотехніки, так само здатної працювати із завантаженою з Інтернету музикою без використання комп'ютера. Створене спеціально для цього спільне підприємство під назвою «Any Music Planning» займається розробкою аудіопристроїв, які працюватимуть під керуванням операційної системи «Linux» та в автономному режимі підключатимуться до Інтернету. Поки що вони розраховані виключно на японський ринок, а в перспективі компанії збираються просувати аналогічні пристрої і на світовому ринку. Ось коли настане істинний рай для Джексона-меломана!

У злагоді з природою

Останнім часом стало модно ламати й переробляти на свій смак комп'ютерну техніку. От і компанія «SafeType Inc.» вирішила розламувати клавіатури навпіл і продавати уламки по 295 доларів! Їх модернізована клавіатура «Safe Type» становить собою дві половинки

стандартної QWERTY, поставлені вертикально. Між ними розміщений третій уламок зі стрілочками та всім іншим. Пробіл «розірваний» на дві частини між стоячими половинками. Вертикальне вирішення клавіатури дозволяє рукам знаходитися у «природному» положенні — коли великий палець дивиться вгору, тоді звична горизонтальна орієнтація рук, як лякає виробник, спричиняє перекручування кісток передпліччя й зап'ястка. А щоб ненароком не перекрутилася шия, з боків клавіатури встановлені дзеркала — як у машині!

Сам собі ергономіст

А от Джомолунгмі, який дні і ночі освоює нові комп'ютерні світи, припала до смаку пропозиція Брайана Крафта з Каліфорнії. Бідного програміста, що не мав грошей на ергономічну клавіатуру, осяяла геніальна думка: взяти звичайну клавіатуру і розпиляти навпіл. Головна ідея — щоб працювати можна було з витягнутими руками. Крафт розгвинтив дешеву клавіатуру й обережно розпиляв ажурною пилкою спочатку печатну плату, а потім корпус, причому пробіл потрапив на праву

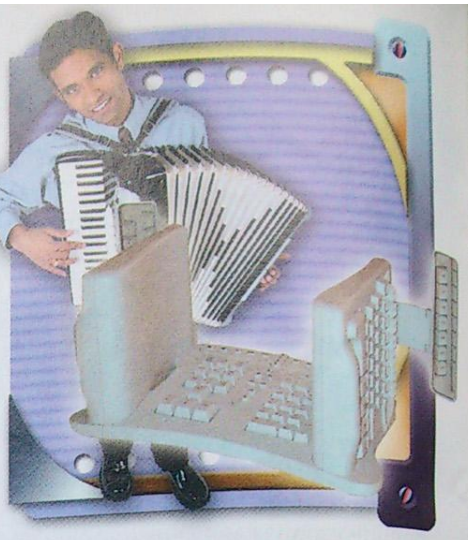

половину, а кнопка «6» — на ліву. Далі Брайан пов'язав половинки за допомогою IDE-шлейфа, попередньо прорізавши отвори в корпусі та підключивши до комп'ютера. Потім через стілець перекинув дві мотузки, щоб частинки клавіатури, які звисали з боків, урівноважували одна другу, і не доводилося згинати лікті. Так збулася мрія програміста! Кого зацікавила ця ідея, може знайти інструкції з великими картинками в Інтернеті за адресою **http://thecraftstudio.com**

Акордеонна мишка

Мода на акордеонне розташування клавіш потребує і відповідної миші. До комплекту «клавіатурного триптиха» «Safe Type Inc» рекомендує придбати й оптичний маніпулятор «Quill» від компанії «Designer Appliances Inc». Власне мишею її назвати важко: «Quill» — це

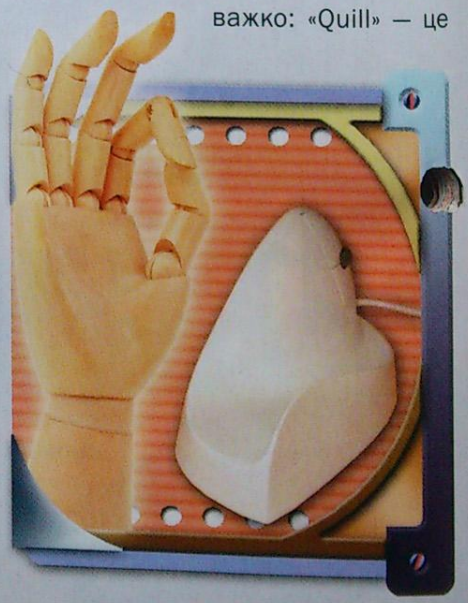

такий пластиковий брус, на стінці якого розташоване коліщатко та три кнопки. Рука кладеться на брус ребром. Резон той самий: полегшити життя зап'ястку та передпліччю. Яка зворушлива турбота про здоров'я комп'ютерників! Щоправда, здоров'я твоїх рук коштуватиме недешево — 100 доларів візьми та віддай. Та, як кажуть, здоров'я дорожче.

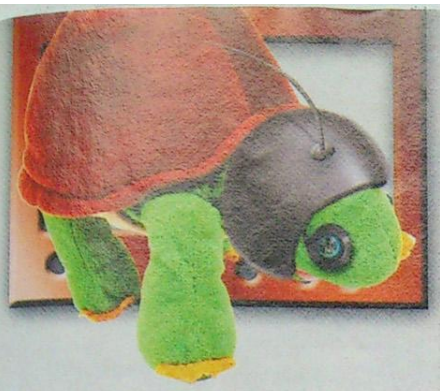

Всьому світу наш привіт — електронний робокіт!

Радіє Країна, де сходить сонце. Веселяться японці. Нетямляться від радості японські діти. Дуже радіють також у компанії «Bandai», найбільшому японському виробнику іграшок. Ще б не радіти: презентований нею робот-кіт прогримів на всю країну! Електронна тваринка завдяки вмонтованим сенсорам восьми типів здатна поводитися так, як поводиться звичайне живе кошеня: вона реагує на дотики та погладжування, кліпає очима, в яких з'являються сердечка, впізнає господаря й навіть прикидається мертвою. Іграшка з'явилася в японських магазинах восени і коштує набагато дешевше, ніж собака Айбо від компанії «Sony».

В лапи датчики вкрутили — і ведмедики ожили

Спеціально для дітей з простого плюшевого ведмежати зробили робота. А починалося все з того, що бельгійська компанія «Robonetics» отримала замовлення від благодійницького фонду «Anty Foundation» на розробку робота-ведмедя для дітей, яким подовгу доводиться перебувати в лікарнях і потерпати самоти. У даному випадку мова йде про вдосконалення та модернізацію всесвітньо відомої іграшки — плюшевого ведмежати Тедді. Тюнінгова версія клишоногого улюбленця має рухати носом, вухами та очима. За словами представників компанії «Robonetics», скоро Тедді ходитиме на двох лапах, зможе розмовляти і виявляти свої емоції та почуття. Робочу назву для робота-ведмедя позичили у фонда-спонсора «Енті». Розробники вважають, що появі їхнього дітища радітимуть усі діти в усіх лікарнях світу.

Їм що стіни, що вікно — все цим роботам дано!

Знайомся: чудові електромеханічні чи то комахи, чи то тваринки, яким малувато буде підлоги у твоїй кімнаті чи твого робочого стола. Рух цих роботів необмежений горизонтальними поверхнями, тож вони із задоволенням будуть повзати по твоєму вікну. Фантазія розробників наділила цих створінь вакуумними присосками, які легенько дозволяють їм лізти вгору по вертикальній поверхні. Ще одна риса робокомашок — їхня здатність автоматично розвертатися, якщо на дорозі стрінеться перешкода. А їхні очі не менш автоматично сканують простір перед собою і ззаду. Чудова іграшка для дітей і дорослих, яким більше п'яти років.

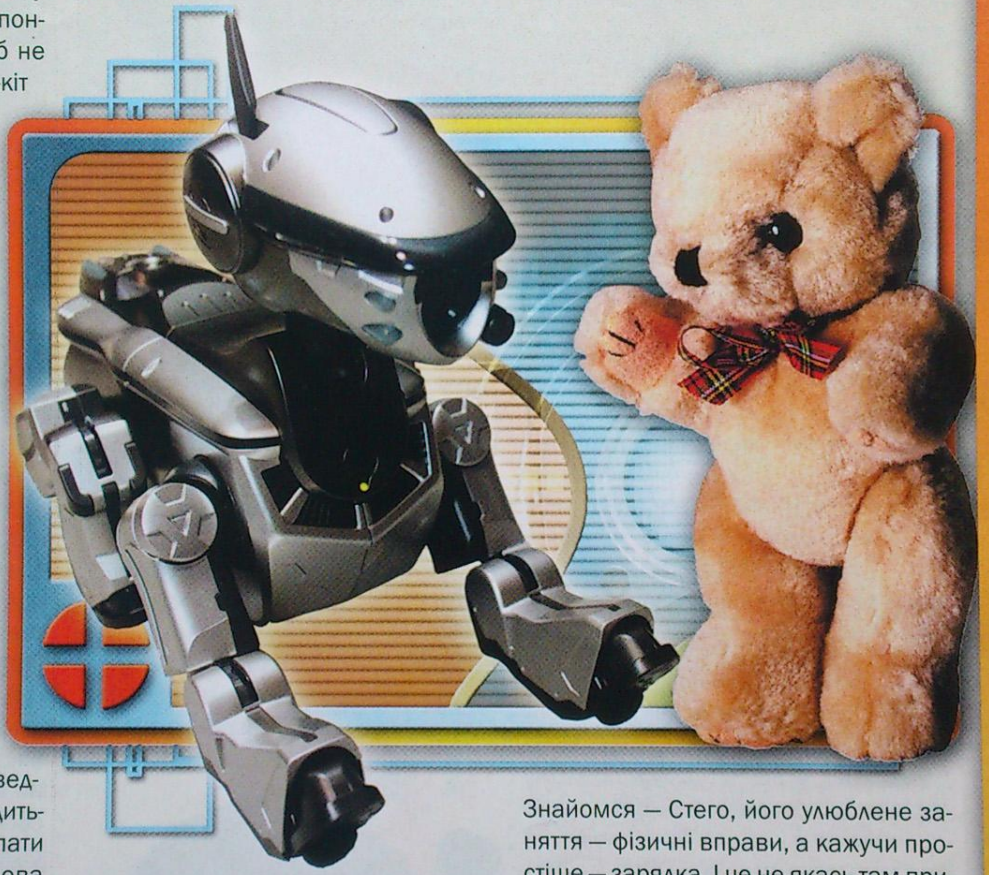

Черепахи електричні, до таких ми ще не звичні...

А це — електронна черепашка, яка вміє виробляти чимало кумедних штучок. Вона ходить, сміється, танцює, влаштовує змагання з бігу. Хоч вона і робот, їй теж потрібен друг. А ще — увага й турбота. Черепаха реагує на зовнішні подразники, а її поведінка цілком і повністю залежить від емоційного стану. Ця іграшка — суще задоволення для тих, хто любить спілкуватися з електронними тваринами. Чи дивитися, як вони спілкуються між собою.

Облишайте свої «Lego», перед вами — ящір Стего!

Динозавр — звірюка більш ніж серйозна, це тобі будь-який палеонтолог скаже. Однак якщо взяти викопні рештки за основу, створити натуралістичний, але промасштабований макет, начинити його електронікою і поставити на стіл... Тю, не такий уже й страшний цей ящір стегозавр, щоб боятися поповнити ним наш електронний зоопарк!

Знайомся — Стего, його улюблене заняття — фізичні вправи, а кажучи простіше — зарядка. І це не якась там примха розробника, просто наш іграшковий монстр хоче бути готовим до зустрічі з іншими тваринами з його вагової категорії, а там перемогти їх у відкритому двобої. У цій жорстокій сутичці переможе найсильніший, той, кого найкраще тренували й годували. Мезозойські часи, скажу тобі, були не з кращих. Крім того, Стего не залишається байдужим і до навколишнього середовища. А його поведінка, як і у вищезгаданої черепашки, також залежить від емоційного стану. Автори стегозавра кажуть, що іграшка ця доставить чимало приємних хвилин тому, хто ризикне протягнути йому руку. Крім того, динозавр може спілкуватися з іншою електронною звіриною.

Знайди себе (або як стати най-най-най...)

Зима. Сніг. Лід. Слизько. І ось що я помітив: здавалося б, що може нам сказати про людину її падіння на льоду? А виявляється, може! І як може. Он послизнувся чоловік у сіренькому пальто в окулярах і з тубусом під пахвою. Тубус в один бік, він в інший, окуляри, дякувати Богу, на носі лишилися. І так його всім шкода стало. А за хвильку посковзнувся здоровань у зеленій куртці, і так йому самому смішно стало, що й жаліти на думку нікому не спало. І перехожі вслід за ним розреготалися. Чого б то так?

Нешкідливі спостереження

Доведено давно й безповоротно, що всі неприємності у нашому чоловічому житті — через... Ні, не через прекрасну половину, хоча й тут роботи і роботи. Біда не в них, а все в отому жахливому почутті неповноцінності. Навіть не в почутті — у цілому букеті почуттів! Психологи називають цей букет комплексом і кажуть, що з ним потрібно боротися.

А як тут боротися, коли ті почуття обсіли тебе з усіх боків, і ти хоч трісни, а не даси їм ради! Хочеться бути вищим, симпатичнішим, сильнішим, відважнішим, грошовитішим... Одне слово, крутішим. А поглянеш у дзеркало... Або подивишся черговий мильний серіал про зоряних хлопчиків, золотих дівчат, і така туга обсідає, хоч спати лягай. Бо куди тобі до тих «крутих і везучих», які так себе несуть. А тепер скажи: тому вони несуться, що «круті й везучі», чи тому «круті й везучі», що несуться? Вловлюєш, до чого я хилю? Якщо ні, то далі можеш не читати — не допоможе!

Отже, **спостереження №1:** риса улюбленців публіки — впевненість у собі. Вони ніби й не помічають своїх недоліків. А якщо помічають, то мовчать. Бо знають, що варто привселюдно знайти в собі якусь ваду, і пошукам їх не буде кінця. Що не знайдуть, те додумають, і весь імідж летить шкереберть.

Спостереження №2: необов'язково виставляти напоказ, скажімо, ніс. Або вуха. Які б вони не були, не рухай їх постійно, не притискай і не ховай. Краще думай, що вони в тебе симпатичні, оригінальні, і коли сам у це повіриш, то й інші зроблять те ж саме. Зріст не такий? Так ти ще ростеш, юначе!

Спостереження №3: прагнути до досконалості потрібно, але робити це краще з любов'ю, а не докорами. Полюби (якщо ще не полюбив) себе — і це стане першим кроком до впевненості в собі. А значить, і до заповітної мрії — стати най-най-най...

Хлопець, майбутній мужчина, який страждає почуттям меншовартості, ні на що не здатен. І це дуже швидко починають розуміти оточуючі, особливо дівчата. Їм же подавай сильних, вольових, витривалих, упевнених у собі й завтрашньому дні, надійних, вірних. А це не стільки від природи, скільки виховується. Тож долати комплекси треба вже і негайно. Та й пора сприятлива — кінець року. Час будувати плани, міняти стереотипи, по-іншому дивитися на себе, на інших. Рятуй себе, поки можна!

Сам собі помагач

Що таке харизматична особистість? Це — людина, яка легко входить у контакт з людьми, справляє на них великий вплив і може закохати в себе кого завгодно. Ні, це не якийсь там екстрасенс або чарівник, це просто сильна особистість. Харизматичними людьми, як і геніями, народжуються. Більшість людей

харизми не має, замість неї — щось невиразне, приховане і затиснуте. А так шкода! Серед нас стільки здібних і симпатичних, які б'ються мов риба об лід, бажаючи привернути до себе увагу, і все дарма. У компанії ровесників їх не слухають, на роботі — не цінують, та й у коханні постійно щось пробуксовує.

Отже, якщо така перспектива тебе мало приваблює, тоді, мій друже, рятуй ситуацію вже сьогодні. Спробуй, як барон Мюнхгаузен, витягнути себе власноручно за чуприну з-під тонни комплексів і застережень. Повір у свої сили, адже в тебе усе ще попереду, і досвід спілкування з людьми набувається тільки з практикою. Не бійся висловити свою точку зору, відстояти свою позицію, просто сказати те, що думаєш. І навіть коли твої погляди не зовсім збігаються з масою інших думок, вони все одно мають право на існування.

Спробуй щось змінити у зовнішності. Обери інший стиль, може, нинішній не зовсім відповідає твоєму «Я». А дисбаланс цей заважає тебе сприймати, увага оточуючих акцентується на чомусь несуттєвому для тебе. Проаналізуй, подумай, поекспериментуй... Допоможи зрозуміти іншим, що ти живеш повноцінним цікавим життям, прагнеш пізнати світ, що в тебе повно хобі і захоплень. Цінуй кожну секунду. Знайди мету, зацікався чимось, і відразу зрозумієш, скільки довкола привітного люду, твоїх однодумців. До тебе потягнуться інші, адже з цікавими людьми завжди приємно. У тебе з'явиться багато друзів, і ти скажеш: «Життя прекрасне!» А коли прийде зневіра, жени її геть! І не забувай час від часу нагадувати:

Впевненість у собі — ключ до успіху!

Замість післямови

А тепер — невеличкий погляд збоку. Цей тест покаже, як ти спілкуєшся з людьми, підштовхне до висновків.

1 Після конфліктів та непорозумінь ти шукаєш шлях до примирення?
А) завжди; Б) інколи; В) ніколи.

2 У критичних ситуаціях ти:
А) обурюєшся; Б) зберігаєш спокій; В) втрачаєш самовладання.

3 Якої думки про тебе найближчі люди?
А) пихатий, заздрісний; Б) щирий, дружній; В) спокійний, незалежний.

4 Тебе просять очолити важливу справу. Ти:
А) погоджуєшся, але зі страхом; Б) погоджуєшся без вагань; В) відмовляєшся заради збереження спокою.

5 Якою буде твоя реакція, якщо, скажімо, хтось із однокласників візьме без твого відома твій зошит і спише домашнє завдання?
А) надаєш йому як слід, щоб довго пам'ятав; Б) змусиш повернути «крадене»; В) запитаєш, чи не треба йому ще чогось.

6 Що ти скажеш батькам, які повернулися додому пізніше, ніж звичайно?
А) що вас затримало? Б) де вас носило? В) я вже хвилювався!

7 Якщо не все виходить, як задумано, що ти робиш?
А) шукаєш крайніх, щоб спихнути вину; Б) приймаєш все як є і визнаєш власні помилки; В) стаєш досвідченішим.

8 Що ти відчуваєш, коли твоя мрія збувається для когось іншого?
А) тільки дарма витратив стільки нервів і часу; Б) мабуть, для цієї людини вона потрібніша, ніж для мене; В) можливо, наступного разу мені повезе більше.

9 Що ти відчуваєш під час перегляду страшного фільму?
А) страх; Б) нудьгу; В) задоволення.

10 Через транспорт ти спізнився на важливу зустріч і:
А) дратуватимешся упродовж усієї зустрічі; Б) спробуєш детально пояснити ситуацію; В) будеш пригнічений.

11 Якщо тебе не задовольняє рівень сервісу в кафе, ти:
А) терпітимеш, уникаючи бучних скандалів; Б) тихо зробиш зауваження офіціанту; В) вимагатимеш книгу скарг і залишиш у ній свій запис.

12 Що скажеш людині, з якою ти зіштовхнувся у дверях?
А) вибачте, це я винний; Б) нічого, то дрібниця; В) тобі що, повилазило?

13 Яка ти людина?
А) звичайна; Б) впевнена; В) пробивна.

Якщо ти не можеш вибрати відповіді з усіх запропонованих варіантів, зарахуй собі нуль балів.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
А	1	2	3	2	3	2	3	1	3	1	1	1	1
Б	2	1	2	3	2	3	2	2	2	3	3	3	3
В	3	3	1	1	1	1	1	3	1	2	2	2	2

19 балів і менше — ти занадто м'який і тихий, тобі бракує якраз того, про що ми сьогодні говорили. Будь рішучішим, а критику сприймай доброзичливо.

20-27 — успіх буде твій, тільки будь впевненішим у власних силах і думай про наслідки своїх вчинків.

28 і більше — ти агресивний і неврівноважений, часто несправедливий до інших людей. Задумайся, чи твій це шлях до успіху в житті?

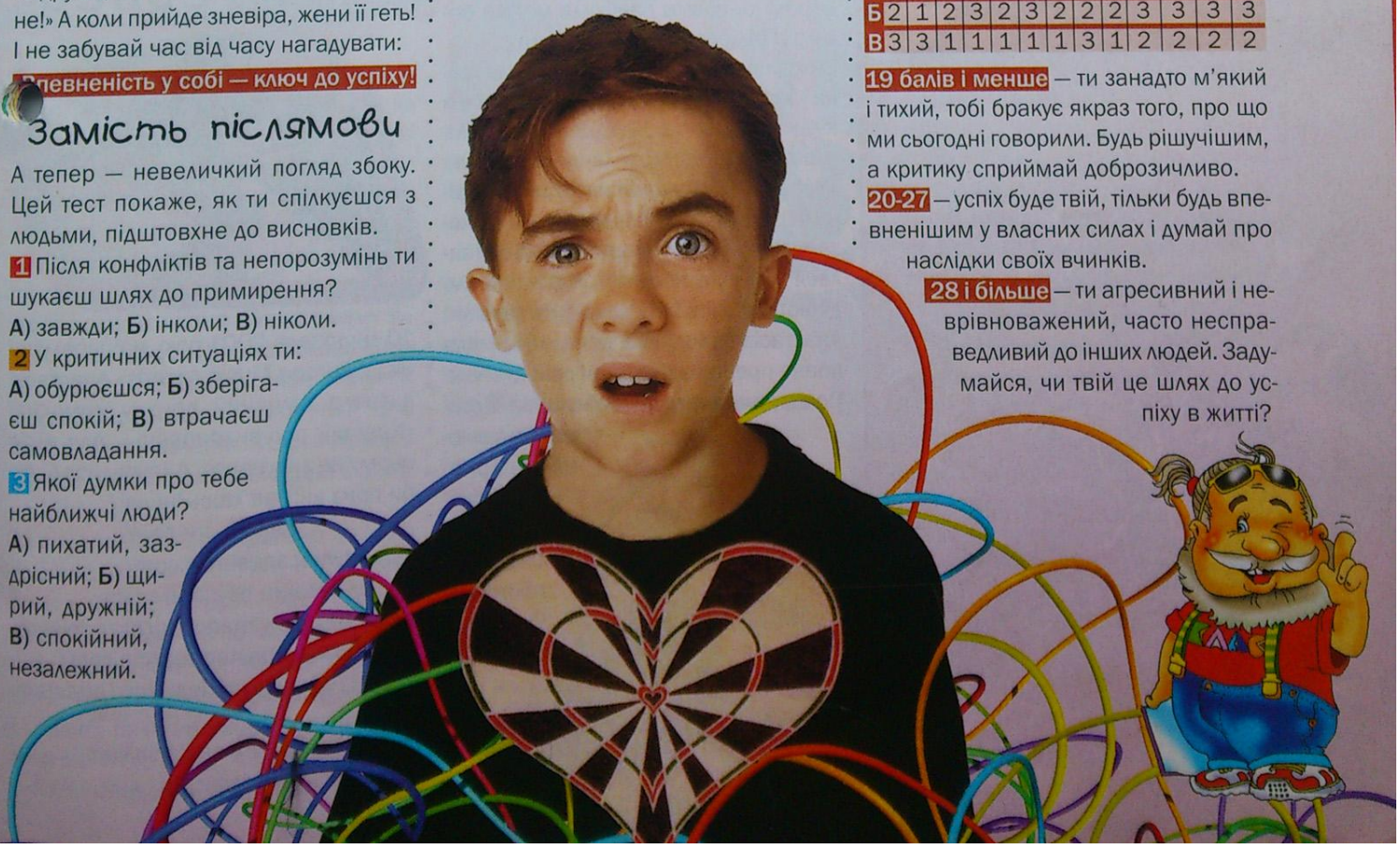

Повернення «Європи»

Радійте, меломани зі стажем: рок-легенда 1980-х повертається на сцену! Квінтет довго судився-рядився, щось записав, щось відіграв і тепер планує світове турне. Ось тільки випустять новенький альбом — і відразу ж у літак. Це — якщо в загальних рисах. А якщо говорити про деталі, то тут доведеться трішечки почекати. Проект — комерційний!

По долару за сантиметр...

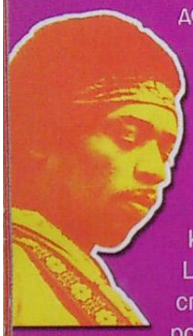

Кожен охочий може мати власного Джимі Хендрикса. Іграшкового. Компанія «Experience Hendrix L.L.C.», яка володіє правами на спадщину гітариста, запускає у виробництво 15-сантиметрові фігурки музиканта у двох варіантах: дешевша і дорожча. Та, що дешевша, коштуватиме доларів 12-15, а дорожча — всі 20.

Залізна обіцянка

Лідер групи «The Cure» Роберт Сміт повідав, що його група працює над новим альбомом, а весь продукт можна буде послухати наступної весни. За словами заспівувача цього металевого колективу, запис буде важким. Ні, не хеві-металевим, а «по-к'юрівськи» важким.

Новини МУАльтиплікації

Ще ніколи співачка Муа не була такою близькою до того, щоб стати новою дівчиною Дж. Бонда. Вона пише саундтрек до нової комп'ютерної іграшки за мотивами пригод агента 007, і пісня матиме назву «Everything or Nothing». А її форми просканують і переведуть у комп'ютерний персонаж.

Anastacia — блондинка з голосом Тіни Тернер

Візитна картка

Повне ім'я: Анастасія Ньюкірк.....
Дата народження: 17 вересня 1973...
Місце народження: Нью-Йорк.....
Місце проживання: Чикаго.....
Волосся: світле..... **Очі:** карі.....

Спостереження перше: зблизька вона маленька і набагато старша, ніж на екрані. Спостереження друге: коли чуєш її спів, ніяк не віриться, що то вона. Ось такий коктейль з двох суперечностей. Довгим був шлях Анастасії до слави, вісім років працювала, а тут ще звукозаписникам подавай інший голос і зовнішність міняй. Дівчина годила, як могла, тільки б і далі співати. Щоб не вийшло так, що батько в нічних клубах співав даремно, мати грала на Бродвеї даремно, вдома панувала майже богемна атмосфера — теж дарма... Захоплення танцями привело її до групи «Salt-N-Pepa». Красуня засвітилася в кількох кліпах, а в 1998 році виступила в шоу «Ми шукаємо таланти!» і з піснею «Not That Kind» потрапила в десятку фіналістів. Почалися переговори із звукозаписниками. Найспритнішою виявилася «Daylight Records», яка записала дебютник «Not That Kind» («Не така»). Анастасія працювала день і ніч і мала повне право назвати так свій альбом. Почали намічатися особливості її стилю: чесні емоції, енергія, сила, впевнена лірика... Ну й голос, звісно ж.

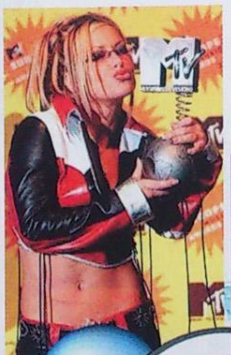

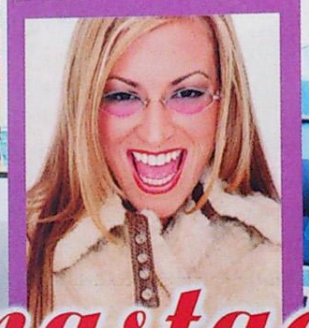

Другий альбом співачки, який називається «Freak of Nature», продовжує історію, почату в першому. Це історія жінки, несхожої на інших («Freak of Nature» — «Примха природи»), вільної від обов'язків («Paid My Dues» — «Мої рахунки сплачено»), яка ненавидить нещирість («Why'd You Lie to Me» — «З якого б дива ти мені брехав?») і дорожить тими, кого любить («You'll Never Be Alone» — «Ти ніколи не будеш один»). Пристрастей — на цілий серіал!

10 листопада 2001 року на церемонії «MTV Europe Music Awards» Анастасія виграла головний приз у номінації «Кращий поп-виконавець». Але ніхто цьому не дивувався. Дивувалися б, якби приз виграв хтось інший.

Офіційний сайт:
http://www.anastacia.com/

Менш офіційні сайти:
http://home.wanadoo.nl/pvandelaar/
http://www.anastaciashrine.com/
http://www.geocities.com/anastaciafan/
Email: info@clubanastacia.com
www.clubanastacia.com

Загадка на ім'я Глюк'oza

Що таке «Глюк'oza»?

Одним її голос нагадує Жанну Агузарову. Інші плутають її з Іриною Салтиковою. А треті і взагалі кажуть, що то Макс Фадєєв перед мікрофоном рота роззявляє, а все решта за нього вже студійна апаратура доробляє. Отак сперечалися і сперечалися, поки не побачили, що то воно таке — «Глюк'oza». Точніше — хто це така. Бо з'ясувалося, що цей проформатований і відфільтрований голосочок належить молоденькій та напрочуд симпатичній дівчинці на ім'я Наталка. А Максим Фадєєв тут «усього лиш» відповідає за звучання пісні. Ось так відразу кількома міфами у світі шоу-бізнесу поменшало.

Збоку звукопродюсерська рутина Фадєєва виглядає так: після того як запис уже зроблено, він рішуче викидає з музики «Глюк'ozи» весь непотріб, посилює цікаві моменти і додає ще чогось такого, що робить музичну заготовку першокласним хітом з оригінальним звучанням. А ще — експериментує з різними к-н-рольними ходами, надаючи їм електронного звучання. І часом такі перли тут трапляються!..

Про тексти пісень «Глюк'ozи» подейкують, що це майже достовірні історії, просто переспівані та оцифровані. І трішечки прикрашені. А про Наталку — що народилася вона в маленькому містечку на Поволжі, багато подорожувала з батьками, а зараз живе з ними в Москві. Часто «висить» в Інтернеті, це в мережі вона познайомилася з Максом Фадєєвим і виклала свою mp3-візитку — пісню «Шуга».

З Інтернету «Шуга» потрапила в ефіри «Русского радио», «Хіт FM», «Радіо Максимум», «Нашого радіо»... Після неї була пісня «Ненавижу», а потім і кліп на неї, виконаний у кращих традиціях тривимірної комп'ютерної графіки. А згодом у радіоефірах і на екранах з'явилась нова пісня і не менш комп'ютеризований кліп «Невеста», який кілька місяців вінчав телевізійні хіт-паради. Може, й тепер десь у хітах ходить.

За три місяці «Шуга» і «Ненавижу» вийшли в 10 збірниках, а дебютний альбом «Глюк'oza Nostra» вийшов у травні 2003 року, увібравши в себе 10 музичних треків і 2 відеокліпи — все ті ж «Ненавижу» та «Невеста». Якщо ж говорити про старт, то він дуже вдалий. Якщо говорити про щось ще... Про це поговоримо тоді, коли симпатичне дівчисько з фармацевтичним прізвиськом Глюкоза стане таким популярним, як Брітні Спірс.

Бліц-анкета Наталки-Глюкози

Улюблені предмети у школі: фізичне виховання, музика, малювання...

Ставлення до популярності: «Незрівнянне відчуття!»

Чому саме Глюкоза? Бо в дитинстві мала прізвисько Глюк (треба так розуміти, що Глюк і Глюкоза — то так само, як Костик та Костянтин).

Улюблені способи проведення дозвілля: а) сидіння за комп'ютером; б) прогулянки.

Кілька думок мимохідь

Про життя. «У житті цікаве все! Головне — не зустрітися з бідою...»

Про любов. «У цьому слові — все. Я люблю людей, собак, морозиво, сміятися, робити подарунки... Немає у світі речей, які можна не любити...»

Про хлопців. Вони всі різні, але мій буде найкращий. Інакше я собі просто не уявляю.

Про людей. «В людях я ціную доброту. Як на мене, то справжні злюки мені в житті ще просто не зустрічалися. А різні образи швидко забуваю і людині ладна все пробачити...»

Про Інтернет. «Не уявляю себе без нього. Це як окрема кімната в квартирі, з якої стільки дверей, скільки знайдеш. Головне в цій нелегкій справі — не заблукати. Бо загубишся і для інших, і для себе самого».

Про собак. «Це розумні і вірні істоти. І мене страшно дратує, коли кажуть: «Не твоя собача справа!» І причому тут собаки?..»

Невеста

Полночь уже и почти никого,
Я знаю точно — придет, ожидая его.
Конечно, дергаюсь немного, может быть, и забыл,
Хотя вчера по телефону он секреты открыл.
Все секреты по карманам, я гуляю с доберманом.
Автомобиль подлетел и завез,
И ты выходишь ко мне, ты похожий на торт,
Такой же белый и красивый — никому не отдам.
И то, что он тебе по пояс, видел и доберман.
Я попробую кусочек и дойдем с тобой до точек.

Припев:
Я буду вместо, вместо, вместо неё
Твоя невеста, честно, честная,
Я буду вместо, вместо, вместо неё
Твоя.

Черный салон, кожа и крокодил,
И сразу ты на педаль до конца надавил.
На заднем разные журналы, и ГАИ без проблем,
Не знаю, как тебя поймала, мой любимый спортсмен.
На серебрянной машине мы в кино на Тарантино.

Припев.

ЩО ЗАГАДАТИ ПІД ЯЛИНКОЮ?

Любиш морози?

Спагеті полюбляєш?

Тебе важко збити з думки?

ні

так

Ти любитель екстріму?

Слухаєш радіо?

Вболіваєш за «Динамо»?

У тебе гарний почерк?

Синій колір любиш більше, ніж червоний?

Вмієш «заводити» інших?

«Жодної хвилини не встоїть» — це про тебе?

Маєш персонального будильника?

Ти фантазер за вдачею?

Любиш сімейні традиції?

«Снігову Королеву» читав (читала)?

Малюванням захоплюєшся?

Тобі подобається білий колір волосся?

Читання — нудна справа?

На ковзанах катаєшся?

П'єш чай з лимоном?

Тобі подобаються місячні зимові ночі?

Узимку хворієш часто?

Любиш наряджати ялинку?

Ти завжди розумієш батьків?

Любиш феєрверки?

Часто даєш волю почуттям?

Контролюєш грошові витрати?

Боїшся образити людину відмовою?

Любиш стильні зачіски?

Татові — роботи дохідної та службового росту. Мамі — поменше клопотів із вами. Братам-сестричкам — зайців плюшевих, цукерок солодких і побільше морозива. А тобі... Та в тебе, мабуть, і так усього повно.

Швидко, поки б'є годинник! Велосипед новий — раз, скейтборд обновити — два, «Гаррі Поттера і Орден Фенікса» — три, костюм новий спортивний «Адідас» — чотири... І здорову торбу, щоб було куди це поскладати.

Екстерном скінчити студію бальних танців, отримати чорний пояс із тайквондо, вивчити п'ять-сім іноземних мов, виграти конкурс «Міс (Містер) Школа», перемогти на обласній олімпіаді з ядерної фізики... І це ще не межа.

Швидше за все, бажання твої простягатимуться щонайменше від Полісся до Чорного моря. А чого ж бажати в новорічну ніч, як не злагоди у своєму місті, своїй країні... Якщо там усе гаразд, то і тобі боятись нічого!

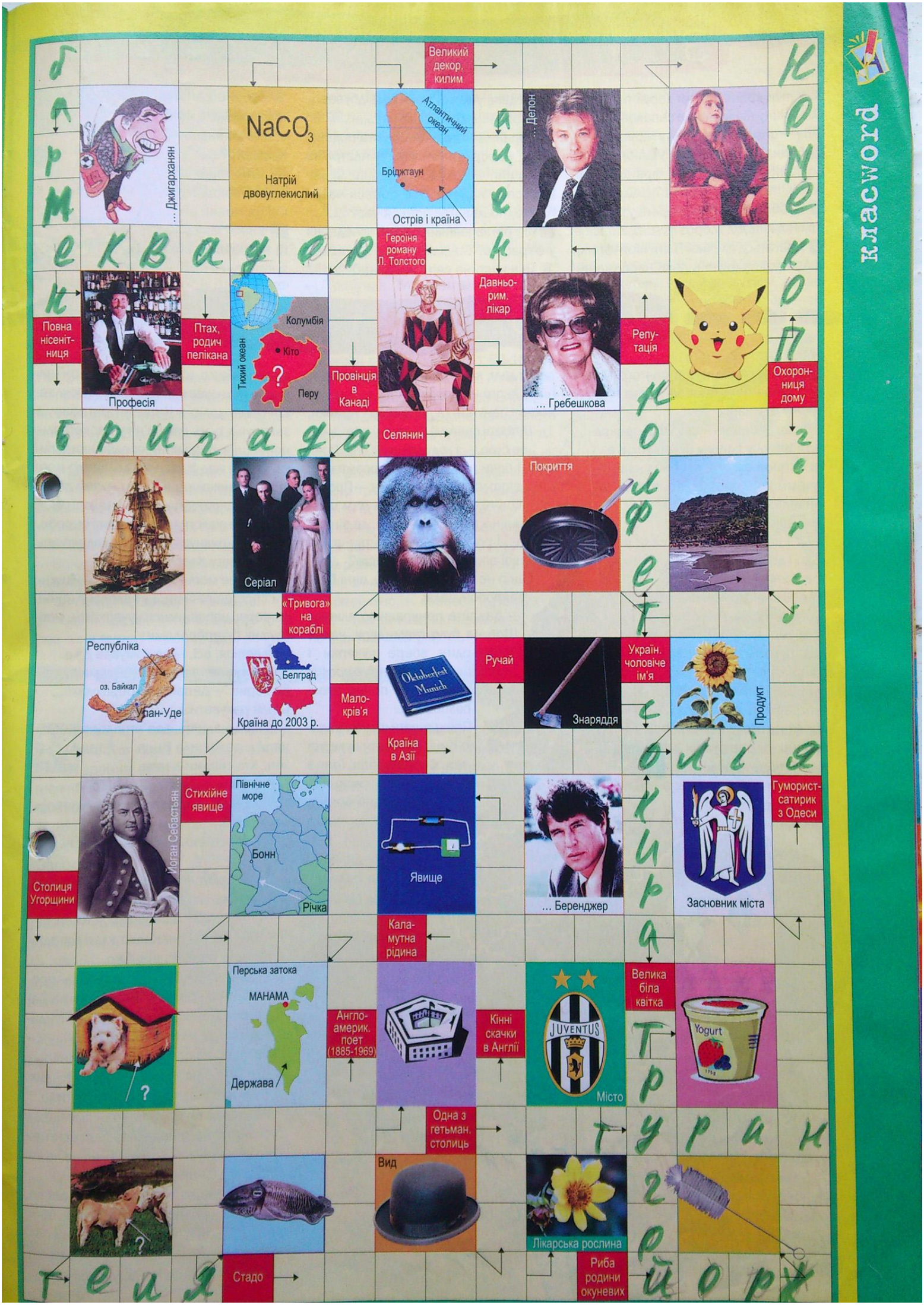
Великий декор. килим
... Джигарханян
$NaCO_3$
Натрій двовуглекислий
Атлантичний океан
Бріджтаун
Острів і країна
... Депон
Героїня роману Л. Толстого
Повна нісеніт-ниця
Птах, родич пелікана
Колумбія
Тихий океан
Кіто
Перу
Провінція в Канаді
Давньо-рим. лікар
... Гребешкова
Репу-тація
Охорон-ниця дому
Професія
Селянин
Серіал
Покриття
«Тривога» на кораблі
Республіка
оз. Байкал
Улан-Уде
Белград
Країна до 2003 р.
Мало-крів'я
Oktoberfest Munich
Ручай
Знаряддя
Україн. чоловіче ім'я
Продукт
Країна в Азії
Йоган Себастьян ...
Стихійне явище
Північне море
Бонн
Річка
Явище
... Беренджер
Засновник міста
Гуморист-сатирик з Одеси
Столиця Угорщини
Кала-мутна рідина
Перська затока
МАНАМА
Держава
Англо-америк. поет (1885-1969)
Кінні скачки в Англії
JUVENTUS
Місто
Велика біла квітка
Yogurt
Одна з гетьман. столиць
Вид
Лікарська рослина
Стадо
Риба родини окуневих

Запитаннячка від Колібрика

1 У якій країні батьки дарують дітям у новорічну ніч красиво запаковану монету — символ добробуту? .....

2 Дванадцять ягід чого з'їдають на новорічних святкуваннях французи, іспанці, італійці чи кубинці? .....

3 Боббо Натале — це французький чи італійський Дід Мороз? .....

4 У багатьох племен Північної Африки зазвичай святкують день народження лише двічі у житті. Коли це відбувається? .....

5 Страви з чого заборонено подавати до новорічного столу в Австрії та Угорщині? .....

6 Араби кажуть: «Усе боїться часу». А чого, по-їхньому, боїться час? .....

7 Яку річ запозичили домогосподарки у фараонів? .....

8 Яка частина світу найвища? .....

9 Де знаходиться найстарша у світі шахта по видобутку золота?.....

10 Чим традиційно вмиваються угорці на Новий рік?.....

11 У якій місцевості, вітаючись, показують язика?.....

Цукерки на ялинці

Напередодні дня святого Миколая пані Ганя запитала Класну компанію:

— Як ви дивитесь на те, щоб прикрасити Класну ялинку цукерками, а на останньому уроці перед канікулами розіграти їх у географічній вікторині?

Ідея всім сподобалася.

— От і добре, — підсумувала вчителька і додала: — Тоді принесіть завтра по кілька цукерочок.

У день святого Миколая до школи чого тільки не приносять!.. Усім кортить похвалитися своїм подарунком, а солодощами вже давно нікого не здивуєш. А от поки дійшло до географії, то число порожніх фантиків з-під цукерок значно переважало над кількістю цукерок, які ще лишалися у Класних героїв. Ця перевага росла б і далі, якби не пролунав дзвоник, після якого на порозі Класу замаячіли постаті пані Гані та професора Крапки.

— Вітаю зі святом! Сьогодні навчання не буде, — з ходу заявила пані Ганя, і поки ще Класом не розляглося стоголосе «Ура!», додала: — Професор Крапка розповість вам цікавинки з побуту тих країн, де він побував. І роздасть вам запитання для нашої вікторини, пам'ятаєте?

І щоб не марнувати часу, пані Ганя запропонувала:

— Давайте прикрасимо ялинку. Щоб не було гармидеру, нехай хтось один збере цукерки і розвішає їх по ялинці, а професор тим часом почне свою розповідь...

Прикрашати ялинку випало Киці. І збирати цукерки — теж. Спочатку пані Ганя з Крапкою внесли свою лепту у призовий фонд, а далі настала черга учнів.

Усі радо ділилися тим, що залишилося від ласощів, а коли дійшло до Джомолунгми, той вирішив похизуватися, не просто поклавши свою долю в Кицину пригорщу, а закинувіх туди, мов м'яч у баскетбольний кошик. Киця від несподіванки здригнулася, і над Класною долівкою пройшов різноколірний цукерковий до[illegible]

— Ой, — скрикнула Киця і заходилася збирати з підлоги кондитерські вироби.

— Ой! — скрикнув і собі Джо, кидаючись на допомогу Класній красуні.

Інші теж не могли залишатися байдужими спостерігачами, і невдовзі Кицині пригорщі наповнилися цукерками, мов Пундик бутербродами.

— Здається, всі, — резюмував Джо.

— А якщо перевірити, — засумнівався Колібрик. — Давайте перерахуємо...

Стали рахувати.

— ... вісімнадцять, дев'ятнадцять, двадцять! — закінчила Киця. — А тепер скажіть, хто скільки давав.

— Я — п'ять, — сказала пані Ганя.

— Моїх — дві, — сказала Киця, — а твоїх, Джо?

— Не пам'ятаю, — зізнався баскет[illegible]ліст.

— Ех ти! — буркнув Джексон. — Тепер і я не зможу сказати, скільки поклав.

— А то чому? — здивувалася Киця.

— Бо я точно знаю, що клав на одну цукерку менше, ніж Джо.

— Тоді і я не назву своє число, — промовив Колібрик. — Бо я клав на дві цукерки менше, ніж Джексон. Пундику, може хоч ти пам'ятаєш?

І всі з надією поглянули на Пундика.

— Ще б не пам'ятати! — зрадів Пундик. — Я не дав жодної, бо їх уже не було.

— Колись ти точно луснеш, — змалював гурманові його подальші перспективи Джо і вигукнув: — Згадав! Я кинув на дві цукерки менше, ніж професор.

— Уже краще, — усміхнувся Крапка. — А я дав на одну більше, ніж пані Ганя.

Так за підрахунками і пройшов урок. Учні розібралися-таки, хто скільки дав цукерок? А ти зможеш це зробити?

Закоханий Джексон

Щось з нашим Джексоном коїться. На ковзанку не приходить. Мусимо утрьох протистояти п'яти суперникам. А вчотирьох було легше, — бідкався Джо перед Кицею.

— Тю, ти що, не бачиш? Він закохався!

— ???

— Авжеж, і якби то було щасливе кохання, то він би такі чудеса з ключкою та шайбою витворяв. А так...

— Невже не пощастило? — Джо аж згоряв від цікавості. — Чудний він якийсь, так ще, чого доброго, всі канікули під віконцем удома просидить, сумуючи та зітхаючи...

Програвши ще один матч, хлопці дружно прийшли до висновку, що якось треба вирішувати амурні проблеми друга і завітали до Джексона в гості.

— Був я позавчора на вечірці, — став ділитися пережитим Класний меломан, — познайомився там з нею. Струнка, білява, гарна, а вже як Майкла Джексона на фортепіано грає!.. Та от не бачив я її після того. І адреси не маю.

— Вона з тутешніх? — запитав практичний Пундик.

— До бабусі на канікули приїхала.

— А що ти ще про неї знаєш, крім того, що вона гарна? — мовив Джо.

— Знаю, що звати її Оленка і що молодша за нас на рік. Любить спокійну класичну і сучасну музику. Вона мені дала бабусин телефон, але коли я туди дзвоню, то чую: «Яка тобі Оленка!», «Годі нас турбувати!», «Я міліцію викличу!..»

— А телефон твій справний? Може ти набираєш одне, а виходить інше? Телефонував з автомата, від сусідів? — поцікавився Колібрик.

— Пробував. Те ж саме, — і Джексон розпачливо махнув рукою.

— А давай я спробую, — запропонував свої послуги Пундик. — Я везучий.

Джексон сказав номер: 61-89-18. Він його назвав би навіть у сні. А потім вийняв зі свого записничка тролейбусний квиток, де було акуратно написано ті шість цифр, і поклав поряд з апаратом. Пундик набрав номер і навіть рота не встиг розкрити, як грубий чоловічий голос на тому кінці дроту гаркнув: «Тут Оленка не живе!» І кинув трубку.

— А, може, вона не хоче зі мною дружити? — запитав сумно-сумно Джексон.

— Не розкисай, будь оптимістом! — порадив меломану Джо.

— Правильно, — озвався й Колібрик, — тим більше, що я вже точно знаю, в чому річ!

Усі перевели погляди на вундеркінда.

— Психолог я так собі, — почав скромно Колібрик, — але фокус тут — у числах. Погляньте на квиток...

Вся компанія поглянула на квиток.

— Ну й дурило ж я! — ляснув себе по чолі Джексон, а за мить уже набирав правильний телефонний номер.

За хвилину він уже щебетав з Оленкою, яка, виявляється, теж сумувала за музикогравцем, і друзі зрозуміли, що зараз саме час піти по-англійськи — не прощаючись.

«Ми б не програли жодної гри, — думали вже на вулиці Класні хокеїсти, — якби...»

Скажи, де тут проколовся Джексон?

Справедливість

Може, хоч ти знаєш, який автомобіль може претендувати на звання авто минулого тисячоліття? Бо світова автогромадськість у цьому питанні така ж далека єдностайності, як «Запорожець» від «Мерседеса» класу S. Одні не бачать рівних «Фольксвагенові» інші — «Хонді», треті — «Фордові» чи «Порше». І таке вже не перший рік.

А от діти одного ДуКласового товариша брали участь у схожому конкурсі під назвою «Авто-2000» і виграли на трьох колекцію з 24 мініатюрних металевих машинок. Щоправда, через кляті формальності та умовності посилка з модельками знайшла свого адресата аж через три роки з моменту оголошення переможців, зате в ній була записка: «Розділіть модельки автомобілів між хлопцями так, щоб кожному дісталося стільки, скільки років йому було 3 роки тому».

Модельки поділили. Найстаршому дісталося найбільше автомобільчиків, найменшому — найменше. ДуКласові такий розподіл видався несправедливим, і він запропонував братам запровадити в модель обміну деякі зміни:

— А давайте вчинимо так: наймолодший з вас половину своїх модельок залишить собі, а половину розділить між двома старшими. Далі нехай середній половину своїх іграшок залишить собі, а половину розділить між наймолодшим і найстаршим. Потім найстарший половину модельок залишить собі, а половину розділить між наймолодшим та середнім...

Наймолодший палко підтримав ідею, середній мовчки кивнув головою, а найстарший просто подумав: «Я й так маю найбільше, тож нічого не станеться, якщо втрачу один автомобіль». І теж погодився. Та сталося не так, як гадалося: після всіх трьох перерозподілів кожен з автовласників виявив у своїй власності... по 8 машин. Була слушною ДуКласова справедливість чи не була, можна сперечатися, особливо тоді, коли на думку спадає щось простіше. Наприклад, щоб найменший брат помінявся машинами з найстаршим...

Та ось що було б цікавіше: скільки років на момент оцього автоподілу було кожному з трьох братів-автолюбителів?

1 Розгадай слова, що однаково починаються, і, як стверджує **Тетяна Петреченко з Донецька**, у вертикальному стовпчику зможеш прочитати назву міста, де народилася Наталія Орейро.

1 Продукт корови
2 Оранжевий овоч
3 Не стерео, а ...
4 «Крутіший» за велосипед
5 Демонструє моду
6 Рідна українська ...
7 «Обличчя» комп'ютера
8 «Обличчя» тварини
9 Колекціонує нумізмат
10 Твоє покоління

2 У числобусі **Андрія Харечка (смт. Степань Рівненської області)** необхідно викреслити подані числа так, як в угорському кросворді викреслюються слова. Чотири цифри, що залишаться, утворять число — рік, знаменний для історії України.

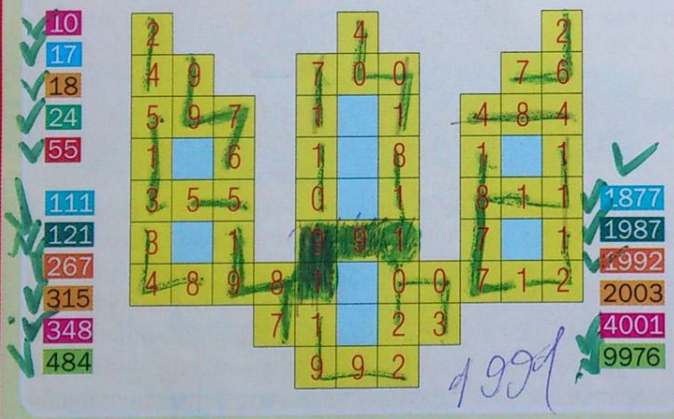

3 Враховуючи те, що кожній цифрі відповідає певна літера, впиши у клітинки кросворда **Тетяни Красельнікової (с. Світлогірське Полтавської області)** імена Класних героїв.

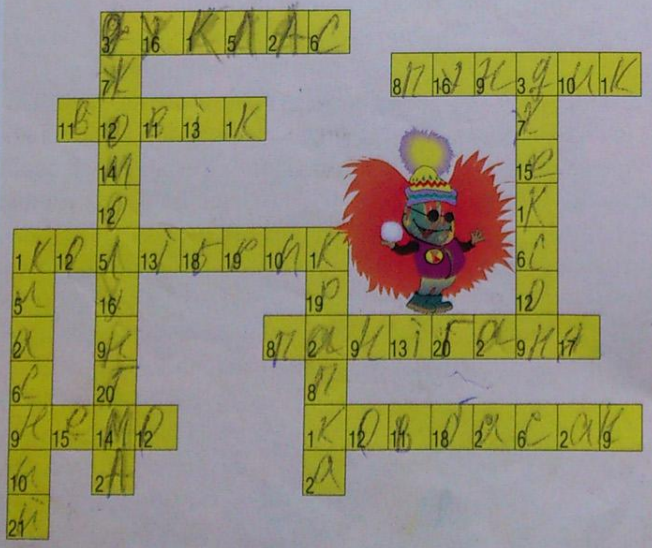

4 Слова **Вікторії Тамаєвої з Красилова Хмельницької області** — «Журнал «Клас» — найкращий в світі, його люблять усі діти...» — претендують на звання гасла всіх тінейджерів. А от щоб прочитати три народних прислів'я, потрібно навести лад з наборами слів, які прислала ця читачка.

Добрим з з хоч серцем зате перцем

Навчанні легко в в зате бою тяжко

Пропав пан або або

5 Розв'язавши ребуси **Ольги Резнікової з Хмельницького**, ти «побуваєш» у п'яти містах України.

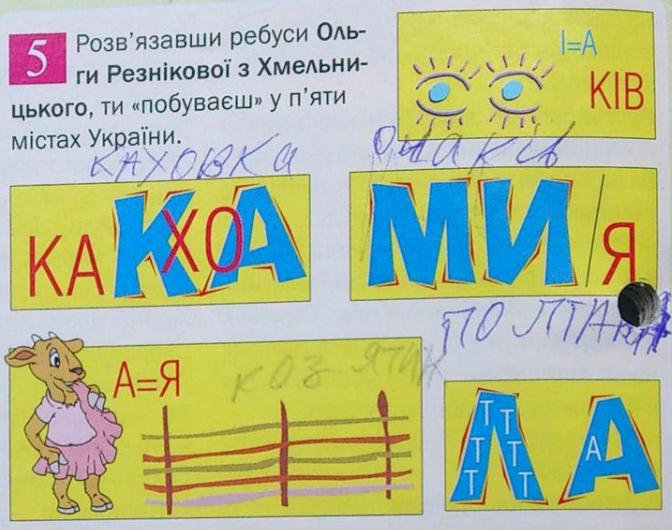

6 Щоб прочитати в першому вертикальному стовпчику ім'я надзвичайно популярного співака, **Тетяна Харечко (смт. Степань Рівненської області)** пропонує вписати у клітинки назви шести шкільних предметів.

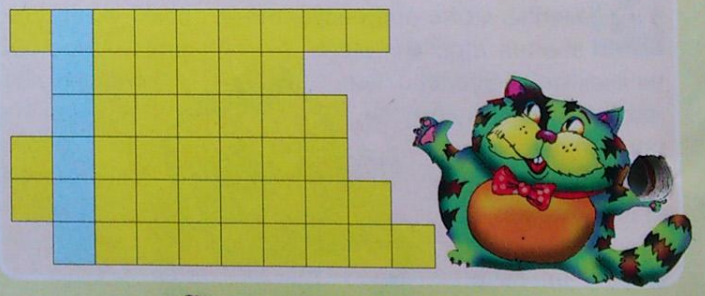

7 На вільних місцях допиши назви нот і прочитаєш слова, зашифровані **Іриною Хомук (с. Кортеліси Волинської області)**.

К В А С О Х	С И Х С Н А
Х Н Е Р А Л	Х Р О Г А
Д Е С В О	К О Х Д А
Д О С Н О	Ф А Р А О Н

8 Впиши у клітинки кросворда **Вікторії Шкітюк (с. Піски Чернігівської області)** назви шести футбольних клубів нашої вищої ліги — і в першому вертикальному стовпчику отримаєш назву ще одного, сьомого клубу, популярного не лише в Україні.

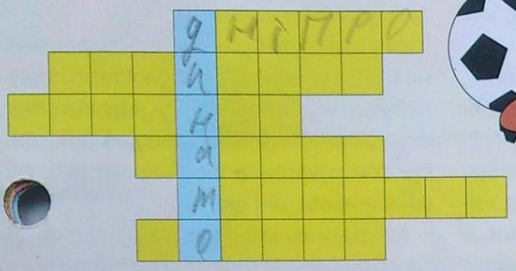

9 Викресливши в угорському міні-кросворді **Яни Мисенко (м. Мена Чернігівської області)** назви зображених тварин, отримаєш назву тварини, яка має безпосереднє відношення до Нового, 2004 року.

О	К	О	Р	О	В
З	А	К	І	К	А
П	А	Б	Т	А	К
В	К	И	Я	К	І
А	І	В	Ц	А	Н
М	В	С	О	Б	Ь

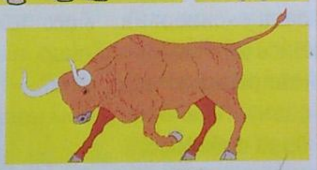

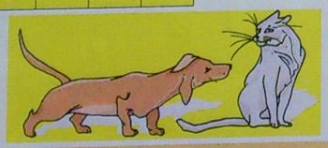

ЗНАЙДИ 10 РОЗБІЖНОСТЕЙ

10 Розгадай слова, зашифровані **Ольгою Голован з міста Мена Чернігівської області**, і взнаєш, яка професія криється у прізвищі чарівника-тінейджера Гаррі Поттера.

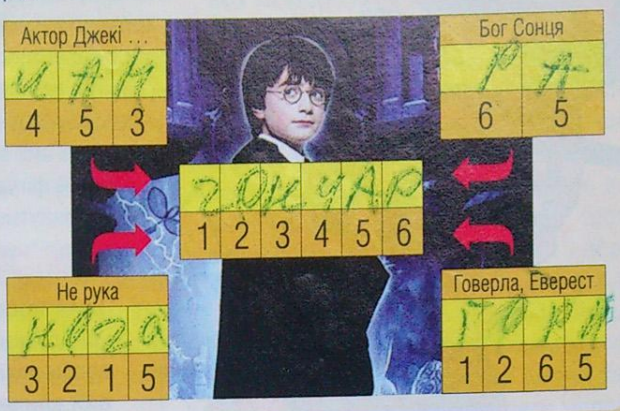

11 В одному з вертикальних стовпчиків ти прочитаєш улюблене дівоче ім'я **Ангеліни Кашуби з міста Кременця Тернопільської області**, якщо правильно впишеш у клітинки імена Класних героїв.

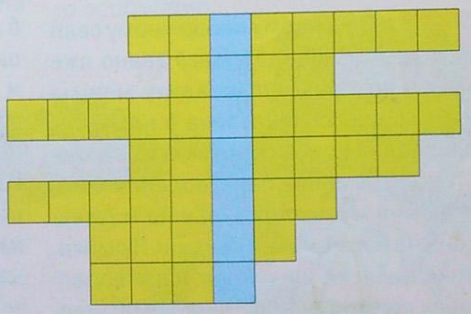

12 Заміни зірочки цифрами, а в кружечки впиши знаки додавання або віднімання так, щоб виконувалися рівності, надіслані **Катею Якимчук із с. Поториця Львівської області**.

8 ✱ 5 ○ 6 4 ✱ = 1 4 4 6

4 4 ✱ ○ 2 ✱ 2 = 2 1 5

1 ✱ 5 ○ 1 6 1 = 8 ✱ ○ 2 1 5

6 ✱ 7 ○ ✱ 0 7 = 1 0 ✱ ○ 1 0

6 3 ✱ ○ (1 6 ○ ✱ 5) = 5 8 ✱

9 ✱ ○ (✱ 2 ○ 2 1) = ✱ 0 0

13 Розв'язок до цих словесних рівнянь **Каті Якимчук** — п'ять слів, утворених з літер двох доданків. Відшукай ці слова.

ТЕРН + РОСА = _____

КОРД + ТИРЕ = _____

ТРОС + ЛІГА = _____

КОЛО + ТРЕК = _____

РОТА + БОКС = _____

Потрійний тест

На будь-якому новорічному святі різні дива та чудасії давно вже не прийнято вважати невідьякою рідкістю. Узяти хоча б нашуміле зникнення Ковба-санових смуг на хвості або таємниче перетворення бутафорської мушкетерської шпаги Джексона на корсарський кинджал Пундика. Зникнення як зникнення, перетворення як перетворення. Нічого особливого, якщо вчасно помітити випорожнений тюбик з-під оранжевої гуаші чи геть не бутафорський кухонний ніж з надщербленою дерев'яною колодкою, яким, власне, і було вкорочено бутафорську шпагу.

А цього року Колібрик вирішив подивувати всіх своїми телепатичними здібностями. Щоб якось підготувати публіку до сеансу телепатії, він вийшов на сцену і, дочекавшись, поки вляжеться буря оплесків з поодиночними вигуками «Браво!», заявив: «А хочете, я зараз усі ваші думки прочитаю з точністю до одного слова? Хто не вірить — той нехай перевірить!..»

Зал, ясна річ, здивувався з такої зухвалості, тож бажаючих перевірити Колібрикові телепатичні здібності не бракувало. Вундеркінд вибрав собі одну дівчину і двох хлопців і заявив:

— Перш за все я попрошу вас узяти у глядачів і покласти на стіл біля мене 3-4 будь-яких предмети. А потім нехай вийдуть 3-5 дівчат і стануть обіч сцени. Даю чесне ілюзіоністське, з дівчатами нічого не трапиться. А одна з вас ще й подарунок одержить!

Тим часом трійка помічників розкладає на столі

- ручку
- скріпку
- хлопавку
- гребінець

Після того як п'ятеро хоробрих дівчат займають свої місця біля сцени, маестро Колібрик виймає з кишені невеличкий блокнот і вириває з нього три аркуші. Далі він бере ручку і на кожному з них малює по одній геометричній фігурі:

- трикутник
- коло
- квадрат

Тест № 1

Після проведення цих нехитрих маніпуляцій Колібрик виймає із свого циліндра порожній поштовий конверт, кладе його на свій ілюзіоністський стіл і звертається до першого з помічників:

— А тепер, будь такий ласкавий, познайомся з оцими дівчатками. Запитай, як їх звати. А потім скажи собі подумки, з котрою з них тобі хотілося б потанцювати перший танець на нашому святі, але мені цього не кажи, я ж маг, то й так це знатиму. Ось тільки зачекай, я візьму собі чистий аркуш паперу і напишу її ім'я...

Ілюзіоніст, схилившись над столом, старанно виводить літери дівочого імені. Скінчивши, повертається до глядачів і оголошує:

— Я позначив його цифрою один і кладу аркуш у конверт...

Колібрик вирвав з блокнотика аркуш, щось на ньому написав, склав учетверо, пронумерував і сховав у конверт на столі. Потім, звернувшись до помічника, попросив, аби той запросив когось із дівчат до себе на сцену. Помічник, недовго думаючи, вибрав собі Галю.

Щойно дівчина, ніяковіючи, вийшла на сцену, як Колібрик видобув із кишені невеличку коробочку і величним жестом вручив її дівчині.

Тест № 2

Після цього він звернувся до своєї помічниці з проханням оглянути розкладені чотири предмети на столі і задумати один з них. Поки дівчина (дуже схожа на нашу Класну Кицю) оглядала ручку, скріпку, хлопавку і гребінець, Колібрик відірвав другий аркуш з блокнота і сказав:

— А тепер я напишу назву цього предмета, позначу цифрою два і покладу аркуш у конверт.

Написав, склав учетверо, пронумерував, сховав у конверт... Потім Колібрик упросив-таки помічницю спинити свій вибір на якійсь речі, взяти її в руку й показати всім присутнім. Помічниця взяла хлопавку. Колібрик, красно подякував асистентці.

Тест № 3

Цього разу фокусник узяв три приготовлені аркуші з намальованими квадратом, колом та трикутником і звернувся до другого хлопця-помічника:

— Ось тут, на трьох аркушах, маємо три різних фігури. Задумай одну з них, але не називай її мені — я сам це зроблю, точніше, намалюю. Це й буде наш третій тест на телепатію...

Після того Колібрик щось намалював на третьому аркушику з блокнота, згорнув його вчетверо, пронумерував і сховав у конверт, де вже було два аркушики. Усміхнувшись після цього своєму помічникові, він сказав:

— А візьми-но мені один з аркушиків.

Хлопець взяв аркуш із квадратом.

— Правильно, — похвалив його Колібрик, — а тепер порви його, він нам більше не потрібен.

— А зараз, — вів далі Колібрик, коли хлопець порвав аркуш на клаптики, — візьми папірець із фігуркою, яка сподобалась тобі найбільше.

Помічник слухняно взяв папірець.

— Тобі сподобався трикутник, а вибираєш коло. Дай-но мені трикутничок, я його теж порву. Навіщо він нам зараз? — і з виразом невимовно-

го смутку в очах Колібрик ущент пошматував другий папірець.
Переборюючи тугу, він попросив хлопця взяти аркуш з колом і показати його всім присутнім.

Результати тестів

Колібрик, узявши конверт, меланхолійно видобув з нього аркуш із цифрою «3». Розгорнув його, і... Аркуш також виявився з колом! Коли ж ілюзіоніст розгорнув аркушик з номером «2», схвильовані глядачі прочитали на ньому слово «Хлопавка». Чи не її вибрала собі друга помічниця? Чи варто вже казати, що на третьому аркуші з цифрою «1» було ім'я «Галя»!
Ось так читаються думки! Класний нашіптував усім, що то Колібрик на Машині часу перенісся в майбутнє, що то звідти в нього знання чужих помислів, та не треба цьому вірити. От якби Класний знав секрет фокуса...
Секрет полягає в тому, що і коли Колібрик пише під час фокуса. На першому аркуші, перед тим як вибрати одну з дівчат, Колібрик намалював коло і цифру «3». На другому, перед тим як його помічниця вибрала один з чотирьох предметів, написав слово «Галя» і, склавши вчетверо, цифру «1». На третьому ж аркуші, перед тим як вибрати з третім помічником один із трьох аркушів, він начертав слово «Хлопавка» і присвоїв йому номер «2». Другий і третій раз, зрозуміло, він писав знаючи, що саме перед тим вибирали помічники. А першого разу, малюючи коло, він мав підвести все до того, щоб помічник у третьому тесті вибрав аркуш з колом. Якби він з першого разу вибрав аркуш не з квадратом, а колом, Колібрик попросив би показати його. Якби він узяв його з другої спроби, то Колібрик вчинив би так само, і не довелося б шматувати непотрібні папірці.
Ясна річ, ніхто не повинний бачити, що пише фокусник. Треба виконувати все у чіткій послідовності, і фокус не дасть осічки. Тим паче, що тут не треба нічого особливого!

Перевернуті склянки

А цей фокус, який скоріше можна назвати розіграшем, показав Ду Клас перед від'їздом у гастрольний тур Алігаторовими островами. На початку фокуса ілюзіоніст ставить на стіл пляшку «Кока-Коли», а потім розставляє в ряд три склянки і, хитро підморгуючи, заявляє:

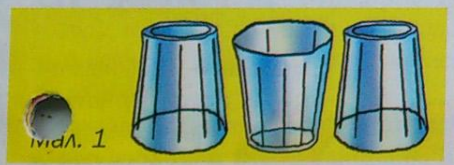
Мал. 1

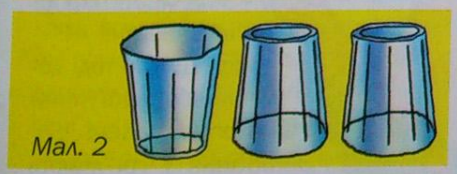
Мал. 2

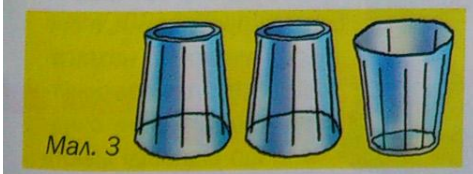
Мал. 3

Мал. 4

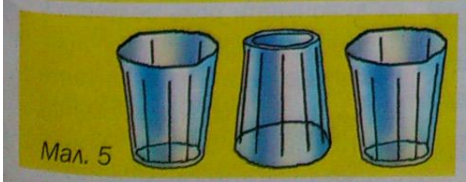
Мал. 5

— Я зараз за три спроби повертатиму щоразу по дві склянки і поставлю їх так, що кожна буде стояти правильно, тобто дном донизу.
Сказано — зроблено, і після третього перевертання усі три склянки стояли так, що у них можна було налити напою. Фокусник відкрив пляшку, розлив по склянках і запитав:
— Ну, хто хоче повторити мої дії?
Двічі просити не довелось, і напоївши перших трьох сміливців «Кока-колою», Ду Клас зібрав склянки і розставив їх на столі. На перший погляд — нічого складного, та скільки б не намагалися глядачі повторити його, після третього перевертання склянки чомусь завжди стояли догори дном! І ніхто не міг второпати, у чому ж тут секрет.

А секрет, виявляється, був доволі простий. Річ у тому, що вихідна позиція, з якої фокусник починав перевертати склянки, і та, яку він пропонував глядачам, різнилися. Так, на перший погляд вони були дуже схожі. Але не однакові!
Першого разу хитрий ДуКлас поставив дві крайні склянки догори дном, а посередині між ними — одну склянку правильно *(див. мал. 1)*. Для добровольців же він розставляв склянки так, що крайні стояли правильно, а центральна — догори дном *(див. мал. 5)*. Але ті цього не помітили.
Показувати цей фокус другий раз у тій же компанії не варто — глядачі можуть запросто підловити на хитрості. А от запам'ятати, що і після чого перевертати, не завадило б:
1 Дві сусідні склянки з довільно обраного краю *(мал. 2)*.
2 Дві крайні склянки *(мал. 3)*.
3 Дві склянки, які стоять, перевернуті дном догори *(мал. 4)*.
Потренуйся — і дивуй усіх на здоров'я!

Мавпочки на снігу

Тобі доводилось коли-небудь бачити, як мавпи від щастя стрибають по снігу? Звичайно ж, ні. Бо там, де живуть мавпи, снігу не буває. А туди, де він буває, горил з мартишками ніякими бананами-ананасами не заманиш. Бо мавпи, крім східних фруктів, ще й до тепла ласі, їм сонце і спеку подавай, мусони з пасатами. У крайньому разі може згодитися злива, але неодмінно тропічна.

А що робити, коли надворі зима, снігу по коліна, а стрибати все одно хочеться так, що хоч на стінку дерися? Тоді треба знайти собі однодумців і запропонувати їм оцю гру. Зіграти в неї мали б усі — хто снігу не боїться, хто любить позмагатися і кмітливістю похизуватися. Це не випадково, оскільки за східним календарем прийдешній рік — рік Мавпи. Тож коли ще стрибати, як не тепер!?

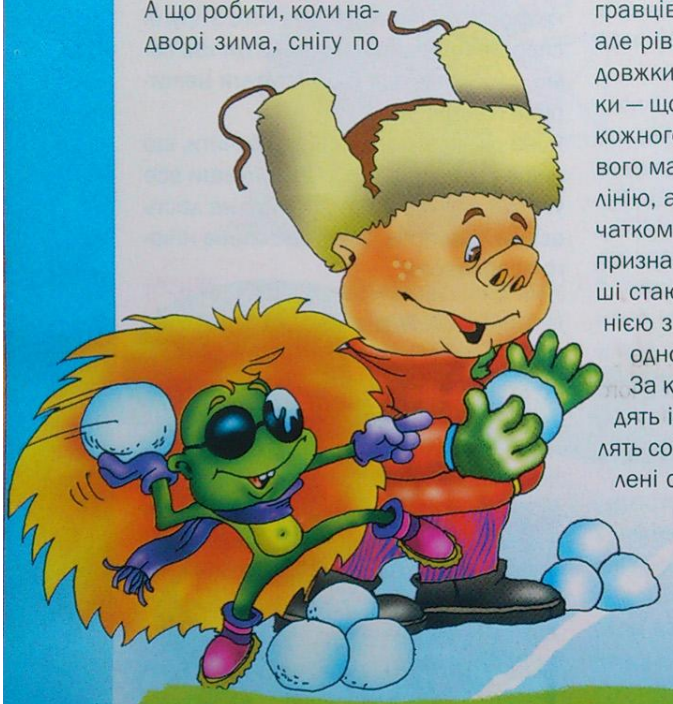

Для проведення цієї гри нічого особливого не потрібно, крім гарної компанії гравців та невеличкого засніженого, але рівного ігрового майданчика завдовжки метрів 10 і стільки ж завширшки — щоб припадало близько метра на кожного учасника. З одного боку ігрового майданчика позначають стартову лінію, а з іншого — фінішну. Перед початком гри когось одного із гравців призначають на роль ведучого, а всі інші стають у шеренгу за стартовою лінією з інтервалом півметра один від одного.

За командою ведучого гравці виходять із шеренги і за 3-5 хвилин роблять собі кожен по 10 сніжок. Усі зроблені сніжки вони збирають і складають рядочком перед собою на стартову лінію.

Суть гри полягає в тому, щоб якнайскоріше здолати ігрову дистанцію, стрибаючи слідами, які залишаться від кинутих сніжок. За командою ведучого всі гравці починають кидати свої 10 сніжок на дистанцію перед собою так, щоб відстані між слідами падіння сніжок були близькими до одного метра. Ні, можна й більше, але як тоді стрибати?

Після того як гравець «вистрілить» усі свої сніжки, він починає просуватися вперед. Ставати йому дозволяється лише на сліди від кинутих ним сніжок. Якщо якомусь гравцеві десяти сніжок виявилося замало (він не може переступити з одного сліду на інший), тоді дозволяється зробити ще стільки сніжок, кинувши які, гравець зможе перейти за фінішну лінію по їхніх слідах. Той, хто перший здолає дистанцію, стає переможцем гри. Він хоч і не мавпочка, але за влучні кидки сніжками та спритні стрибки неодмінно заслуговує на приз. Можна в'язку бананів. А можна й звичний яблучний пиріг. Або торт. «Київський», наприклад.

Розсміши нас

Ця гра для тих, хто любить веселитися сам та розважати інших. Щось схоже роблять гравці у КВК. Гра дуже нагадує конкурс «Розминка», але запрошувати відомого телеведучого нам не доведеться.

Першого ведучого обирають лічилкою чи жеребкуванням. Решта гравців стають у шеренгу, і починається гра. Ведучий ставить учасникам якесь запитання, а вони по черзі на це запитання відповідають. При цьому кожен намагається придумати якнайкумеднішу відповідь, таку, щоб усім смішно стало. Наприклад, на запитання «Ти чому вчора не був у школі?» можна відповісти так: «Автобус, на якому я вчора їхав до школи, потрапив під трамвай, і я йому надавав першу допомогу».

Автор найсмішнішої відповіді в наступному раунді стає ведучим і загадує своє запитання. Гравець, що був першим у шерензі, переходить на протилежний край, аби щоразу мінялася черговість відповідей. Це важливо, адже кожен наступний гравець чує відповіді суперників і має більше часу на обдумування. Якщо гравець за встановлений час (скажімо, 1-2 хвилини) не відповідає, то його пропускають. Щоб не затягувати гру, кожний учасник має кожен право просто сказати: «Я — пас!» До гри тоді долучається наступний за чергою гравець.

Запитання у грі мають бути найпростішими, а от у відповідях треба намагатися проявити своє почуття гумору. Це не означає, що відповіді мають бути громіздкими. Вони можуть бути короткими, але влучними та прикольними.

Переможцем стає той з гравців, кому найчастіше доведеться виконувати роль ведучого у грі. Крім того, він має всі юридичні підстави запропонувати свою кандидатуру в команду КВК школи чи міста. Чи зможе хтось йому відмовити?

Поглянь і відгадай

Цікава й весела забава, кількість учасників якої нічим не обмежена. Усі, хто зголошується на участь у грі, стають колом, а в центрі цього кола залишається ведучий. На новорічному святі це зазвичай Дід Мороз або його заступниця — Снігуронька. Ясна річ, що без мішка з подарунками ведучому ніяк не обійтися. Втім, роль мішка можна покласти й на пакет з невеличкими предметами (ручка, олівець, гумка до волосся, тенісна кулька...). Речі ті мають бути різними, а їх кількість — дорівнювати або й перевищувати число гравців у колі. Якщо немає Діда Мороза з мішком, до гри треба готуватися самостійно.

Гра складається з трьох етапів. На початку першого з них ведучий виходить за коло, залишивши пакет посередині. Гравці підходять до пакета, беруть собі по одному предмету та повертаються на свої місця у колі. Кожен тримає взяті предмети перед собою. Ведучий входить у коло, оглядає всіх гравців, точніше — предмети, які вони тримають. На це йому дається одна хвилина, після чого всі ховають узяте за спину. Ведучий бере спорожнілий пакет і обходить гравців по колу. Якщо він правильно називає предмет, який заховано гравцем, то отримує цей предмет і ховає його у пакет. Якщо ж ведучий помиляється, то предмет залишається у гравця. Обійшовши всіх, підраховує кількість зібраних предметів. Це число й буде кількістю його балів у першому етапі гри.

Після цього ведучий віддає пакет тому гравцеві, чия черга наступна. Той дозбирує у нього невгадані предмети й кладе його у центрі кола, а сам виходить за межі кола. Гравці знову розбирають собі по одному предмету і повертаються на свої місця. Через хвилину ведучий намагається відгадати якомога більше захованих за спинами гравців предметів. Підрахувавши їхню кількість, він теж визначає кількість балів у першому етапі. Аналогічно грають решта гравців.

У другому етапі гри ведучого просять відвернутися від кола, а двоє гравців тим часом міняються місцями. Протягом хвилини ведучому необхідно знайти цих гравців і поставити кожного на своє місце в колі. Якщо все це буде зроблено правильно, тоді гравець отримує 5 балів. За кожного знайденого гравця, який міняв своє розташування, ведучому нараховується 1 бал, за кожного поставленого на своє місце — теж по 1 балу, та ще один бал — призовий — дається за повністю виконане завдання. Якщо ж ведучий у чомусь помиляється, то отримує бали лише за правильно виконані частини цього завдання. Наприклад, він визначив правильно обох гравців, які мінялися місцями, але одного з них поставив не на своє місце в колі. Що ж, друже, тоді чесно зароблені 2+1=3 бали стають твої.

На третьому етапі гри троє гравців міняються одягом. Завдання ведучого — відшукати їх і вказати, що на кому змінилося. За правильне виконання завдання нараховують 5 балів. Якщо ж ведучий у чомусь помиляється, то він отримує по 1 балу за кожного правильно названого гравця, що змінював одяг. Скажімо, він двох назвав правильно, а третього — невірно. Тоді отримай своїх два бали.

Переможцем гри стає той, кому вдається набрати найбільшу кількість балів за всі три етапи цієї забави. Якщо ж вона проводиться на святі, то, ясна річ, не обходиться й без призу.

Увага, конкурс!

Скоро, дуже скоро — День святого Валентина, а який же День закоханих без привітання-валентинчика, придуманого тобою, художньо оформленого, каліграфічно підписаного і до **25 грудня** відправленого на **адресу редакції журналу «Клас»!** Кращі привітання будуть надруковані в журналі,але за умови, що надішлеш ти їх нам не пізніше вказаної дати. Тож якщо ти справді хочеш, щоб про твоє світле та чисте, безхмарне й безмежне почуття дізналися школярі всієї України, і, найголовніше, щоб воно не пройшло повз увагу того (чи тієї), кому його буде адресовано, не зволікай. Бери в руки фарби, олівці, фломастери — і мерщій за роботу! А ми вже тут її оцінимо, у цьому можеш не сумніватися.

Італійський кросворд

Зверху (по вертикалі):

- Японська настільна гра (2)
- ... і Єва (4)
- Ароматична смола (церк.) (5)
- Розмінна монета Лаосу (2)
- Столиця Того (4)
- М'який метал (5)
- 1 м – ... довжини (4)
- Давньогрецький бог війни (4)
- Одна з координат точки (7)
- Рід отруйних змій (3)
- Міра площі (3)
- Онука Діда Мороза (8)
- Сусід казаха (5)
- «Шапка» шахтаря (5)
- Денна форма навчання у вузі (9)
- Кам'яний паркан (3)
- Вожак зграї («Мауглі») (5)
- Порт в Японії (8)
- Європейський побратим бізона (4)
- М'яч у воротах (3)
- Актор ... Робертс (4)
- Матеріал для скла (5)
- Мовчить мов ... у воді (4)
- Л.Українка, Л.Костенко (7)
- Переносний світильник (6)
- Збори у Старод. Греції (5)
- Злісний бур'ян (4)
- Нота (2)
- Засновник Риму (3)
- Маленький кінь (4)
- Спадає на лоб (3)
- Учасник кориди (7)
- Мисливський собака (5)
- Кантон у Швейцарії (2)
- Наслідок дії (9)
- Пояс для кімоно (3)

Зліва (по горизонталі):

- Вид гірськолижного спуску (6); Напівкоштовний камінь (4)
- Чоловіче ім'я (8); Річка в Сибіру (2)
- Чоловік баби (3); Новорічний дід (5); Місто в Бельгії (3)
- Велика жаба (3); Виведення з небезпечної зони (3)
- Норвезький художник (4); Контур (5)
- Пілот вищого класу (2); Той, що нападає (7)
- Розділ фізики (звук) (8); Райцентр у Криму (4)
- «Ріпка», «Колобок» – ... (5); Австралійський страус (3)
- Паличкоподібна бактерія (6); Дружина Зевса (4)
- Український письменник (2); Велика водойма (4)
- Вершина гори (3); Одиниця електр. опору (2); Хімічний елемент, Fe (6)
- Українська казка (2); Син мого сина (4); Геометричне тіло (3)
- Грецька буква (3); $100\ м^2$ (2); $t=s/v$ (3); Актор Брюс ... (2)
- Індійський поет (5); Порода кімнатних собак (6)
- Бог кохання (4); Механічна «людина» (5); Російський літак (2)
- Французький скульптор (5); Воротар київського «Динамо» (4)
- Наука про будову тіла (8); Військовий підрозділ (4)

Вписані відповіді: СНІГУРКА; ДІД МОРОЗ

Серпантиновий кросворд

- Слова викреслюються по ламаних лініях у довільному напрямку так, щоб лінії не перетиналися. Виділені букви входять у загадані слова.

У японських кросвордах зашифровані малюнки. Завдання — відтворити зображення за числами, які зазначені зліва від рядочків і над колонками. У кольорових кросвордах групи з різним забарвленням необов'язково мають бути розділені однією чи кількома вільними клітинками, вони можуть стояти поряд.

У цьому номері використані кросворди

- **Каракуць Марії, Дмитришак Люби** (м.Тернопіль)
- **Литвина Володимира** (с.Прибужани, Львівська обл.)
- **Тоцької Наталі** (м.Зіньків, Полтавська обл.)
- **Мамончука Юрія** (м.Рівне)
- **Покиньчереди Михайла** (м.Тернопіль)
- **Дзюбенка Михайла** (с.Старсаврамівка, Полтавська обл.)
- **Романчука Богдана** (Чернігівська обл.)
- **Меліша Романа** (с.Ясенівці, Львівська обл.)
- **Васильєвої Катерини** (м.Запоріжжя)
- **Сас Надії** (с.Самолусківці, Тернопільська обл.)
- **Михайлюка Олександра** (с.Софіївка, Харківська обл.)
- **Шарлая Дениса** (м.Ужгород)

Надсилай і ти свої кросворди! Але перед відправленням обов'язково перевір, чи вони розв'язуються. Можеш зробити це самостійно або попросити своїх друзів.

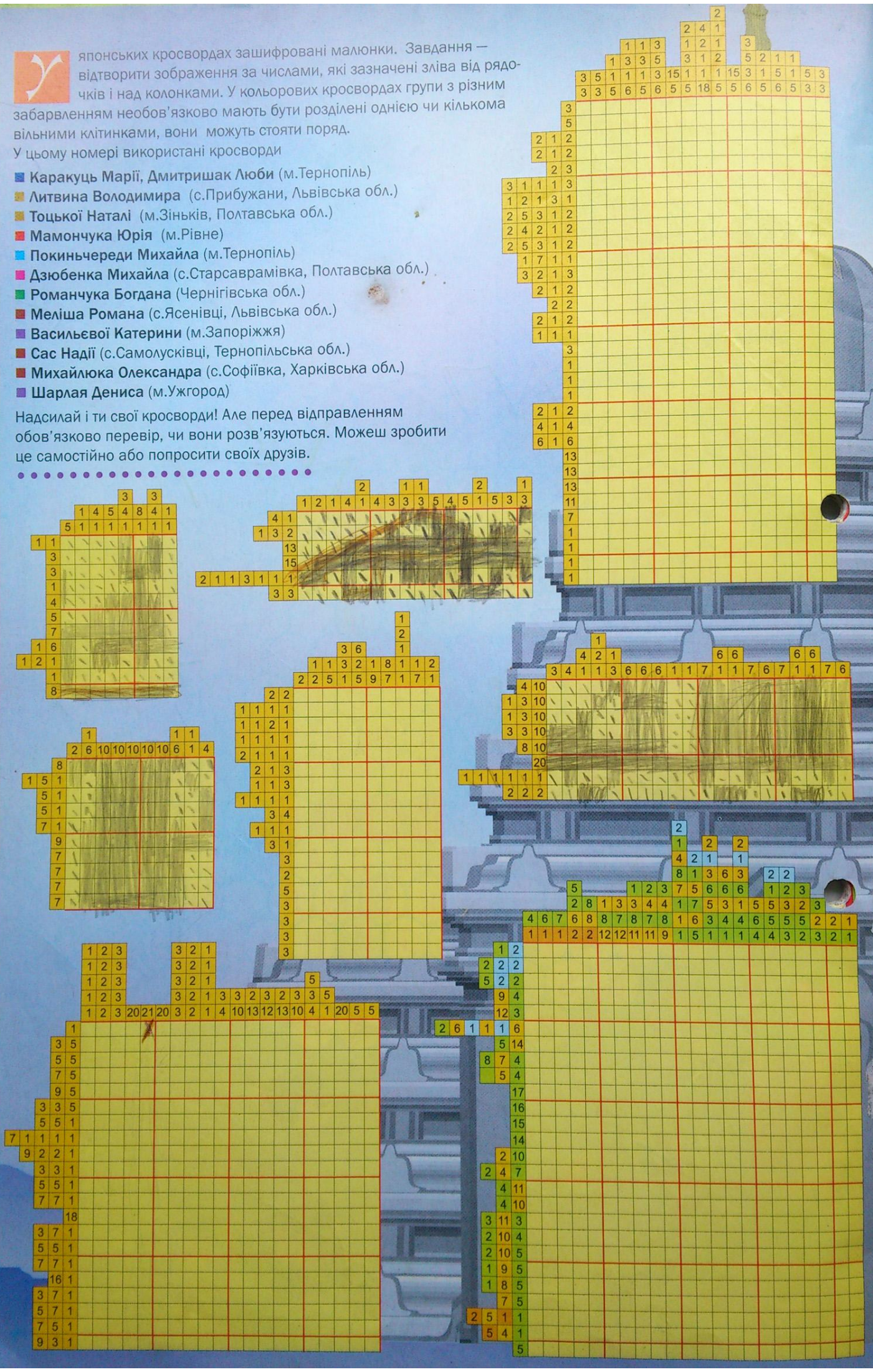

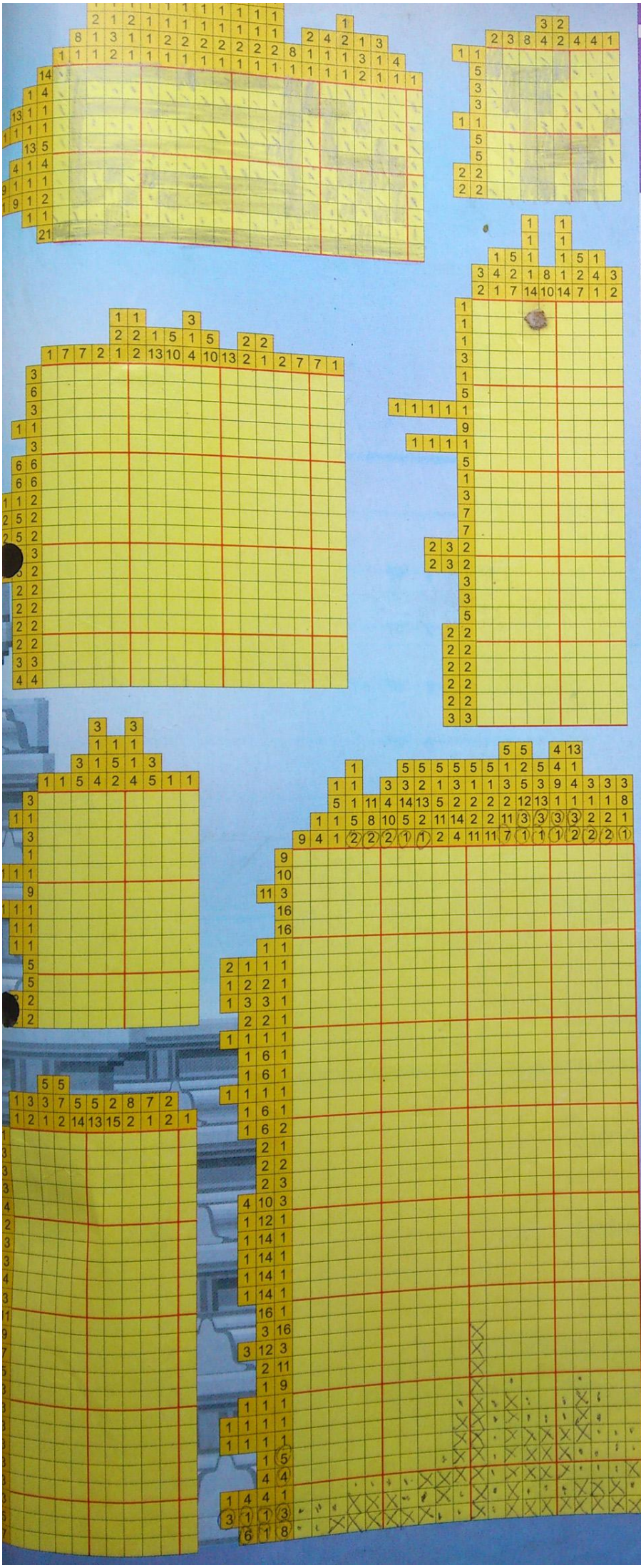

Читай у наступному «Класі»

Who is хто?

Завітай до Інтернету на сайт до містера ХАРТНЕТТА

Разом з Класом в ногу з часом:

Крапка, крапка, кома — це личко нам знайоме!

Будьте здорові!

ПРИСТРАСТЬ, СХИЛЬНА ДО РУЙНАЦІЙ (або обережно — ІГРОМАНІЯ!)

Класна музика:

АНАСТАСІЯ СТОЦЬКА, або Щаслива Настя

+

ТІЦІАНО ФЕРРО: нова італійська сенсація

Люби і знай свій рідний край!

Вертепна вистава — розвага цікава

Легенди спорту:

Загадковий романтик (ВАСИЛЬ ІВАНИЧУК) + Наймолодший чемпіон (РУСЛАН ПОНОМАРЬОВ)

Класний спорт:

ГРА МУДРЕЦІВ (або дещо з історії шахів)

З НОВИМ 2004 РОКОМ!

Сніг на землю налетів –
І сім'я сніговиків
Враз у гості завітала
І до весни зазимувала

5270	White	680
898	3753	350
5282	3752	817
5269	932	815
82	310	799
5287	3822	911
5272	3820	3818

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ДИТЯЧИЙ ЖУРНАЛ

КЛАС

передплатний індекс

40240